Бр. 12 НОВЕМБАР 2011.

ГЛАС ГИМНАЗИЈЕ

Година XII, излази једишње

ЛИСТ УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА ГИМНАЗИЈЕ "ТАНАСИЈЕ ПЕЈАТОВИЋ" - ПЉЕВЉА

110 година Гимназије

ШКОЛА ПО МЈЕРИ НОВОГ ВРЕМЕНА

Разговор са директором Драганом Зуковићем

Пљеваљска гимназија је поодавно надрасла вијек постојања и утемељила богато историјско наслијеђе које нове генерације баштине новим вриједностима и порукама. Свако друштво у свом цивилизацијском ходу потврђује свијест да је историја сазнање да више видимо и уважавамо наше претке на чијим напорима доградјујемо вриједности које захтијева ново доба. Дух борбе и воље за свијетле хоризонте, упркос друштвеним противурјечностима, сукобима, политичким аспирацијама, није могао пасти. Он је лебдио изнад свих тешкоћа. Носиле су га генерације умних људи, вођени књигом и жељом за знањем. И остварила се њихова вјера у књигу и језик, ношена матицом Гимназије која је отворила пут у свијет бројним генерацијама с ових и ширих простора и тиме се потврдила као плодни расадник знања и талената.
Ове године окончава се прва деценија другог вијека Гимназије. Тим поводом разговарали смо са директором ове школске установе професором Драганом Зуковићем:

• Господине Зуковићу, које би сте најзначајније догађаје истакли из историје Гимназије током њеног више од једног вијека постојања и рада у различитим друштвено-политичким, економским и културним приликама?

– Ове године навршава се сто десет година постојања и рада пљеваљске Гимназије.

пљеваљска Гимназија почела је са радом 1901. године. Много раније осјећала се потреба за отварањем средње школе у Пљевљима. С једне стране, развојем трговине и занатства долази до јачања грађанског друштва које све више оправдава захтјеве слободног културног, просвјетног и политичког уздизања. Пљевљаци су своји дјецу слали да школују у друга мјеста, те је све то утицало да се убрза отварање гимназије. Осим тога, то је било вријеме укрштања интереса Аустроугарске и Турске у Пљевљима и у том смислу обје ове силе вршиле су снажан утицај политички и културно-просвјетни. Отварањем средње школе у Пљевљима, напредне снаге, нарочито омладина и интелектуалци, снажније су дјеловали не само на овом подручју него и шире.

Када је стигло одобрење 1901. године од турских власти из Цариграда, исте године уписано је седамдесет ученика и то: 54 ученика и 16 ученица. Претходно је обављен пријемни испит. Треба напоменути и то да упис није вршен само за дјецу Пљевљака него и из околних мјеста: Пријепоља, Нове Вароши и Сјенице. Значајно је и то да је за првог директора постављен Танасије Пејатовић, истакнути научник и сарадник Јована Цвијића, чије име носи Гимназија.

Школске 1903/04. године отвара се при Гимназији и Домаћинска радничка школа.

Наредне школске године раде сва четири разреда гимназије. Али те године, у новембру, зграда Гимназије је изгорела у пожару који је највјероватније био подметнут од стране аустроугарских шпијуна у Пљевљима. Пожар, свакако, није могао зауставити и уништити просвјетитељску улогу. Рад није прекинут и настава се изводила под врло отежаним условима. Прилозима грађана са ових простора сагрђена је нова зграда гимназије, тако да је већ 1906. године настава извођена у њој.

Документа о Српској гимназији у Пљевљима од 1901 до 1912/13. припадају архивском фонду Министарства иностраних дјела Краљевине Србије, који се чува у Архиви Србије у Београду.

Драган Зуковић, директор Гимназије

Послије ослобођења од турске окупације (1912) Пљевља су, према договору двије краљевине, припала Црној Гори, па је Гимназија у Пљевљима на почетку школске 1913/14. године прешла у надлежност Министарства просвјете и црквених послова Краљевине Црне Горе, од када ради под називом Државна нижа Гимназија у Пљевљима.

Рад Гимназије прекидан је и Првим и Другим свјетским ратом. Но изгубљено се надокнађивало по скраћеним курсевима и полагањем разредних испита.

Значајни датум је 1927. година, када су ученици штрајковали. Ученици су штрајковали и 1939. године. тада је 71 ученик искључен из школе.

Ученици пљеваљске Гимназије знали су да цијене праве вриједности како у школи тако и у друштву, па су и ти штрајкови природни. Двије стотине двадесет један ученик за вријме Другог свјетског рата дао је свој живот, а двадесет ученика Гимназије проглашено је народним херојима.

(Наставак на 2. страни)

Добитници дипломе „Луча" у школској 2010/2011. години

За одличан успјех из свих наставних предмета и примјерно владање у основној и средњој школи 13 (тринаест) ученика добило је Диплому Луча:

1. Бељкаш Никола
2. Бујишић Милош
3. Дајевић Аника
4. Драгаш Немања
5. Дробњак Јована
6. Ћачић Алекса
7. Пејовић Јелена
8. Симовић Марија
9. Халиловић Керим
10. Хаџиосмановић Вирна
11. Цупара Младен
12. Чабаркапа Данило
13. Чепић Љубо

За одличан општи успјех и примјерно владање у сваком разреду у основној и средњој школи Диплому Луча добило је 20 ученика:

1. Бајровић Касим
2. Боровић Олга
3. Брашанац Марија
4. Вемић Матије
5. Гачевић Јована
6. Голубовић Лука
7. Ђондовић Павле
8. Јанковић Огњен
9. Јоксимовић Ивана
10. Кнежевић Марко
11. Цуверовић Емилија
12. Кнежевић Александар
13. Кнежевић Милош
14. Лакетић Милица
15. Лончар Николина
16. Мићковић Владимир
17. Обренић Невена
18. Томановић Арсеније
19. Томашевић Младен
20. Томић Наташа

Екстерно-интерни матурски концепт

МАТУРСКИ ИСПИТ ПОЛАГАЛИ И ДОБИТНИЦИ ДИПЛОМЕ ЛУЧА

Према модификованом Правилнику о начину, поступку и времену полагања матурског испита у гимназији, организовано је полагање матурског испита екстерно-интерног карактера по Календару матурског испита за школску 2010/11. годину који је донијело Министарство просвјете и спорта, на приједлог Испитног центра.

Ова генерација матураната екстерно је полагала наставне предмете из обавезног дијела матурског испита (есеј из црногорског или матерњег језика и књижевности, математика и први страни језик) и интерно, наставне предмете по избору ученика, који су у матурском стандарду. Екстерни дио рађен је писано, по испитном материјалу и у присуству тест-администратора које је делегирао Испитни центар. Интерни дио реализовале су испитне комисије које је формирала школа. Испитна питања дефинисана су из испитних каталога који су били доступни ученицима. У изради појединих испитних каталога учествовали су и професори наше школе. Цјелокупну организацију и реализацију матурског испита пратио је представник Испитног центра.

Према утврђеном календару, матурски испит реализован је у априлу и јуну, по динамици Календара матурског испита за школску 2010/11. годину. У априлу је рађен есеј из црногорског или матерњег језика и књижевности а остали дио у јуну.

Школа је благовремено формирала Комисију за припрему матурског испита. Ученици и родитељи су континуирано, током наставне године, информисани о методологији полагања матурског испита.

По овом концепту, матурски испит полагала су и 33 ученика, добитници дипломе Луча.

У предвиђеном року (крај првог класификационог периода) ученици су се писано, на обрасцима изјаснили за наставне предмете које ће полагати на матурском испиту. Школске 2010/11. године, четврти разред , у пет одјељења похађало је 138 ученика. На крају наставне године од 138 ученика четвртог разреда, 123 су са позитивним успјехом завршили разред и тиме стекли услове за полагање матурског испита. Осталих 15 ученика то право су стекли послије поправних испита.

Комисија за припрему матурског испита, у сарадњи са Испитним центром, обавила је све припремне радње благовремено те је матурски испит , у цјелини, обављен по динамици одређеној Календаром матурског испита.

Током екстерног дијела, тест администратори нијесу имали примједби на рад и понашање кандидата. И представник Испитног центра, који је пратио матурски испит, констатовао је , да је матурски испит у цјелини организован и реализован успјешно.

Интерни дио матурског испита обавиле су стручне испитне комисије формиране од професора наше школе. Испити су реализовани планираном динамиком и по утврђеној сатници. Испитне комисије су се досљедно придржавале прописане процедуре из Правилника о начину, поступку и времену полагања матурског испита у гимназији и није било издвојених мишљења при утврђивању коначних оцјена.

Од пријављених 138 кандидата, у јунском испитном року,матурски испит положило је 119, а осталих 19 полагали су поправне испите у августу.

У августовском испитном року, кандидатима који су остали на поправном испиту, придружила су се и два кандидата који су то право стекли ванредним школовањем.

Послије обављених испита у августовском испитном року 137 кандидата положило је матурски испит: 25 одличан, 66 врло добар, 44 добар, два довољан, два кандидата упућени су на поправни испит из по једног наставног предмета.

Мр Хајрудин Кујунџић,
помоћник директора

• • • Наставак са 1. стране • • •

Промијене у друштву одражавале су се не само на наставне планове и програме, већ и на улогу Гимназије у друштвено-политичком животу уопште.

Одлуком СО Пљевља 12.07.1968. године Гимназија је добила име по свом првом директору. Од тада се зове Гимназија "Танасије Пејатовић". Десет година касније долази до интеграције двије средње школе тј. Гимназије и Школског цента и таква образовна установа звала се Центар за усмјерено образовање "Трећа пролетерска санџачка", што нимало не умањује значај и њену богату традицију.

Од септембра 1991. године поново је заживио рад у Гимназији "Танасије Пејатовић" по гимназијским наставним плановима и програмима.

- **Гимназија је током свог постојања мијењала организационе форме и трпјела више реформи, али упркос свим тим административним налозима, сачувала је своју племениту мисију на пољу образовања и васпитања. Шта у вези с тим можете рећи?**

- Да, Гимназија кроз своју дугу историју мијењала је организационе форме, али она је сачувала језгро општег образовања како из природно-математичких тако из друштвених наука, ради настављања школовања.

Знамо Гимназију са смјеровима, друштвено-језички и природно-математички смјер, затим такозвана Шуварева реформа која је такође гајила језгро гимназијских програма и послије 1991. она се опет враћа коријенима класичне гимназије тј. гимназије општег смјера. Од 2005/06. године све Гимназије у Црној Гори прелазе на нови концепт такозване опште гимназије.

Нова реформисана гимназија заснована је на обавезе и обавезне изборне предмете. Нормално језгро гимназијских општеобразовних предмета остаје уз допуну обавезних изборних предмета.

Карактеристично за овај концепт гимназије Матурски испит екстерног типа, који спроводи Испитни центар нормално уз сарадњу Гимназије. Наши ученицу су претходне године показали добре резултате на матурском испиту.

- **Чињеница је да су неки бивши ученици и професори ове школе својим научним, стручним, умјетничким и спортским остварењима надрасли регионалне па чак и државне оквире. Можете ли нам неким конкретним показатељима подкријепити ову хипотезу?**

- Хиљаде ученика прошло је кроз ову школу и расути по свијету увијек су успијевали у свом послу. Многи ученици ове школе су данас професори на многим универзиртетима не само у нашој земљи него и у најпознатијим универзитетима у свијету, затим као истакнути научни радници, академици, књижевници, умјетници и сл. Било да су код нас или у свијету, увијек су чували и сачували углед и достојанство Гимназије.

Наша Гиманија је увијек имала и има изванреде педагоге, искусне и прегалачке раднике, људе од знања и ауторитета Гимназија је добила и највеће признање у области образовања и васпитања "Октоих", које додјељује Црна Гора, као израз друштвеног признања за постигнуте резултате од изузетне вриједности у области образовања и васпитања. Гимназија је добила и признање тј. Орден за заслуге за народ са златном звијездом од предсједника СФРЈ Јосипа Броза Тита. Двоструки је добитник Новембарске награде коју додјељује Општина Пљевља. Посљедњу награду од Општине добила је када је прославила стогодишњицу постојања и рада. Многи професори су добили највећу награду "Октоих" Црне Горе као и друга признања. Највећа драгоцјеност Гимназије су ђаци и они то показују на школским резултатима тако и ван школе кроз разна државна, међународна такмичења, на свим нивоима од природних, друштвених наука, спорта и уопште у култури.

Прославом стогодишњег рада Гимназија објавила је двотомну монографију која је право ремек дјело и богатство Пљеваља и шире.

Мало је гимназија која има овако богату и бурну прошлост.

Тако 9000 ученика је завршило Гимназију, а њих 889 је добило диплому "Луча", као признање за одличан успјех и примјерно владање током цјелокупног школовања или одличним успјехом из свих наставних предмета током школовања.

- **Свјесни смо да живимо у новом времену, што налаже и нове обавезе у наставно-образовном процесу. Какве су обавезе ове школе у том погледу и може ли се рећи да школа у корак прати све процесе у образовању који прате савремени свијет?**

- Мислим да и сама реформа образовног система у Црној Гори иде у корак са савременим захтјевима односно захтјевима које има развијени свијет. Чињеница да за овакав образовни систем треба још више да се улаже како на опремање кабинета тако и на усавршавање наставника. Обавезе школе је свакако да прати све процесе у образовању. Користећи информационе системе настава је у правом смислу модернизована, наравно она мора да има и оно традиционало. Школа има и свој сајт, отворена је према локалној средини, медијима и свима, тако да могу и грађани видјети наш цјелокупни рад.

Више од 10 година наши ученици иду на екскурзије широм Европе, тако да и то доприноси једној цјеловитости рада школе. Ми ученике Гимназије посматрамо као да су већ једном ногом закорачили на факултет и са дужним поштовањем развијамо и чувамо узајамно поштовање.

- **Школа је смјештена у једној по архитектонским карактеристикама особеној згради. Шта се чини да објекат сачува своју аутентичност и да својом функционалношћу и простором омогући извођење наставе у духу савремених метода у настави?**

- Гимназија је смјештена практично у центру града и то је у правом смислу и "академско" мјесто. Многе културне активности како за ученике тако и за грађане одвијају се у свечаној сали, библиотеци, спортском полигону, фискултурној сали, ресторану и слично. Зграда Гимназије има специфичну архитектуру и сваки посјетилац застане и са дивљењем је посматра.

Најљепши и свакако најстарији објекат саграђен је 1936. године у којој је била основна школа до 1955/56. године.

Прије четири године на објектима школе замијењен је кровни прекривач и сређена фасада. У наредном периоду очекује се генерална реконструкција унутрашњег дијела као и замјена столарије. Пројекат за реконструкцију Гимназије финансирали су Министарство просвјете и спорта и Општина Пљевља. Када се то све среди мислим да ћемо у сваком погледу имати оптималне услове за рад тј. једну савремено уређену школу. Министарство је уложило и значајна средства за опремање кабинета училима и најмјештајем, тако може се рећи да се настава одвија у духу савремене технологије и нових схватања наставе. Наравно, уз савремена средства-учила професори користе и савремене медоте које су, уз последњу реформу, сви кроз семинаре прошли. Наравно, комбинујући разне методе и савремена средства ученик постаје све активнији на часовима.

Разговарао:
Милорад Јокнић

У школској 2010/2011. године уписан 154 ученик

АНАЛИЗА УСПЈЕХА УЧЕНИКА ПРВОГ РАЗРЕДА ШКОЛСКЕ 2010/2011. ГОДИНЕ

Од укупно уписаних 80 ученика са одличним успјехом из основне школе, на крају I разреда Гимназије било је 48 са одличним успјехом, 30 са врло добрим и 1 ученик са добрим успјехом. (један неоцјењен).

Од 73 ученика уписаних са врло добрим успјехом на крају I разреда Гимназије, једна ученица је била са одличним успјехом, 43 ученика са врло добрим успјехом, 28 са добрим и 1 са довољним успјехом.

Један ученик са добрим успјехом из основне школе имао је исти успјех и на крају I разреда Гимназије.

Школске 2010/2011. године уписана су 33 ученик са дипломом Луча. На крају I разреда 18 ученика је имало одличан успјех из свих наставних предмета, 11 ученика су били одлични без одличних оцјена из свих наставних предмета, 3 ученика су имала врло добар успјех и једна ученица је неоцјењена.

Подаци по школама су слиједећи: из ОШ "Ристан Павловић" уписано је 14 лучоноша, а на крају I разреда Гимназије било их је 9 са свим одличним оцјенама. Из ОШ "Салко Аљковић" уписано је 15 лучоноша, а на крају I рареда Гимназије, 4 ученика су била са свим петицама.

Из ОШ "Бошко Буха" уписана су 3 ученика са "Лучом" и на крају I разреда Гимназије задржали су одличан успјех са свим одличним оцјенама.

Из осталих школа 1 ученик је био са дипломом "Лучом", а на крају I разреда имао је врло добар успијех.

Наведени подаци указују да су присутне значајне промјене у успјеху ученика из Основне школе у односу на Гимназију. Разлога свакако има више, о чему се може дискутовати на сједници Наставничког вијећа.

Структура уписаних ученика по успјеху	На крају шк. године
Одличних – 80	Одличних – 48
Врло добрих – 73	Врло добрих – 73
Добрих – 1	Добрих – 32
Довољних – 0	Довољних – 0
Свега - 154	Свега – 153 (један ученик није оцјењен)

Из ОШ "Р. Павловић"	На крају шк. године
Одличних – 30	Одличних – 23
Врло добрих – 27	Врло добрих – 23
Добрих – 1	Добрих – 11
Довољних – 0	Довољних – 0
Свега – 58	Свега – 57 (један ученик није оцјењен)

Из ОШ "С. Аљаковић"	На крају шк. године
Одличних – 30	Одличних – 14
Врло добрих – 26	Врло добрих – 32
Добрих – 0	Добрих – 10
Довољних – 0	Довољних – 0
Свега - 56	Свега – 56

Из ОШ "Бошко Буха"	На крају шк. године
Одличних – 8	Оделичних – 6
Врло добрих – 15	Врло добрих – 10
Добрих - 0	Добрих – 7
Довољних – 0	Довољних – 0
Свега - 23	Свега – 23

Остале школе	На крају шк. године
Одличних – 12	Одличних – 5
Врло добрих – 5	Врло добрих – 9
Добрих – 0	Добрих - 3
Довољних – 0	Довољних – 0
Свега - 17	Свега – 17

ВРЕДНОВАЊЕ И ОЦЈЕЊИВАЊЕ УЧЕНИКА

Оцјењивање ученика је веома сложен и одговоран посао, вјероватно најтежи дио посла наставника.

Оцјењивање подразумјева праћење, провјеравање и вредновање знања ученика. У школи се осим знања оцјењује и владање ученика.

О чему наставник мора да води рачуна приликом провјеравања и оцјењивања знања ученика:

- познавању и разумјевању наставног градива, способности анализе и интерпретације, као и о способности стваралачке употребе знања,
- различитим начинима, провјеравања и оцјењивања знања у односу на предметне циљеве,
- поштовању интегритета личности ученика и различитостима међу њима,
- благовременом давању повратне информације ученицима и њиховим родитељима о индивидуалном напредовању,
- развијању критичког односа ученика према сопственом знању и знањима других ученика,
- развијању сарадничких (демократских), односа на релацији наставник - ученик,
- оцјена је показатељ ефикасности рада наставника и школе.

Праћење знања ученика подразумјева континуирано запажање о развијању мотивације, интересовања, способности ученика, постигнућима у усвајању садржаја, наставног предмета, као и однос према раду, постављеним задацима и васпитним вриједностима.

Провјеравање знања врши се прије, у току и на крају обраде нових наставних садржаја. Дакле, провјерава се предзнање, разумјевање наставних садржаја и њихова примјена како би се отклонили евентуални недостаци због којих би ученици могли слабо да разумију и примјене поменуте садржаје. Провјера знања је усмена, писмена и практична. Писмени задаци се планирају на почетку школске године из предмета за које је то прописано наставним планом и програмом и евидентирају се у разредне књиге. У току дана ученик може имати једну писмену провјеру знања, а у току седмице највише двије. Ако половина ученика на писменој провјери знања добије слабу оцјену, писмени се понавља.

Усмена провјера знања обавља се редовно у току сваког часа. Оцјену на крају класификационих периода, пологодишта и на крају школске године предлаже предметни наставник, у одјељењу пред ученицима, а утврђује је Одјељенско вијеће. Ако има издвојених мишљења спорну оцјену утврђује Наставничко вијеће.

Знање ученика се оцјењује бројчаним оцјенама од 1 до 5.

Оцјену недовољан (1) добија ученика који није достигао задовољавајући ниво усвојености циљева и стандарда знања.

Оцјену довољан (2) добија ученик који има задовољавајући ниво усвојености циљева и стандарда знања и степен разумјевања програмских садржаја.

Оцјену добар (3) добија ученик који има просечан ниво усвојености циљева и стандарда знања, просјечан степен разумјевања програмских садржаја и показао је способност примјене знања, вјештина и навика уз помоћ наставника.

Оцјену врло добар (4) добија ученик који има висок ниво усвојености циљева и стандарда знања, висок степен разумјевања програмских садржаја и показао је способност примјене знања, вјештина и навика уз мању помоћ наставника и висок степен сопственог ангажовања.

Оцјену одличан (5) добија ученик који је у потпуности показао способност примјене знања, навика, вјештина и самосталност у раду и усвојио предвиђени ниво стандарда знања уз веома висок степен ангажовања.

У поступку оцјењивања ученика наставник уважава личност ученика, његове опште, посебне способности, развојне карактеристике, услове у којима живи, односно стиче образовање.

Мила Црногорац Ненадић, педагог

ТИМСКИ РАД ГАРАНЦИЈА УСПЈЕХА

Шта је најважније за успјех у послу? Вјероватно би већина одмах рекла да су то стручно знање, интелигенција и радно искуство. Пракса посљедњих деценија показала је да људи широког знања, изузетних интелектуалних способности нису увијек добри и квалитетни сарадници. Оно што им недостаје је способност тимског рада, интеграције у групу која је пресудна да би посао добро функционисао. А да би нешто тако било могуће, неопходно је да су искусни и мотивисани запослени на правим позицијама. Добар тим је једина гаранција успјеха. Шта је онда потребно да би се он саставио? Које критеријуме избор треба да задовољи?

Психолози тврде да су главне карактеристике чланова успјешног тима комуникацијске вјештине, које поред разговора и договора подразумијевају и активно слушање и успјешно преношење порука, затим прилагодљивост, односно способност да се позитивно и креативно реагује и на пословне неуспјехе и препреке, самоконтрола, самопоуздање, мотивација за рад и лична жеља да се напредује и мотивишу сарадници, адекватно интелектуално функционисање, дјелотворност у групи...

Све оне упућују на различите аспекте тзв. "емоционалне интелигенције", која је кључ тимског рада , а самим тим и успјеха у послу. Али, да ли је тимски рад увијек могућ? Како уклопити различите карактере и визије посла? По којим критеријумима послодавци треба да саставе тим који ће функционисати без обзира на све?

Психолози тврде да све више послодаваца кандидате подвргава психолошким тестовима, који углавном испитују степен емоционалне интелигенције. Психолози тврде да је најбољи онај тим који функционише и када неко од чланова није присутан, гдје свако има адекватну замјену. За добар тим врло су важни међуљудски односи, а психолози савјетују - оставите неки тренутак за смијех, јер су дружење и добра атмосфера важни за успјех

Тимски рад може да се научи, односно да се увјежба, тврде стручњаци. Вјештине комуникације и контрола емоција вјежбом прелазе у навику, што нас годинама чини све бољим пословним сарадницима. Ако вјежбамо активно слушање, боље ћемо упознати људе око себе, а подршка и лојалност људи са којима радимо обезбјеђује се добром комуникацијом, уважавањем различитости, односом у којем преовладава поштовање, повјерење, разумијевање и колегијалност. Без емпатије тим слабије функционише.

"Без обзира колико је особа паметна или напорно ради, нигдје неће стићи сама. На послу је важно бити предузетан и енергичан, али је много важније у тој енергичности контролисати агресивност, замијенити је искреном пријатељском настројеношћу", тврди О.А. Батиста у својој књизи "Обична наука у свакодневном животу".

Миланка Чепић, проф.

Мали лексикон библиотечких појмова

Књижевност, штампартство и издавачка дјелатност

Први лексикон из библиотекарства објавио је др Коста Грубачић још 1964. године под насловом Енциклопедијски лескикон библиотекарства. Иако је био назначен као библиотекарски, он је у великој мјери обухватао и термине из књижевности, штампарства, издавачке дјелатности и др.

Абецедни каталог - каталог у којем су каталошки листићи абецедно сређени по презименима индивидуалних или колективних аутора, односно по наслову дјела.

Ауторски каталог - каталог у ком су каталошки листићи сређени абецедно или азбучно по презименима индивидуалних и колективних аутора.

Библиобус - врста покретне библиотеке смјештене у специјално адаптираном аутобусу, којим се књиге допремају у мјеста без библиотека.

Библиофил (грч.) - љубитељ књига.

Библиофобија (грч.) - супротно од библиофилије, мржња и одвратност према књизи.

Библиографија (грч.) - пописивање и класификовање публикација и текстова намијењених јавности, почетни стадијум сваког научноистраживачког рада.

Библиологија (грч.) - наука о књизи, постанку, умножавању, смјештају, обради и др.

Библиоманија (грч.) - претјерана љубав према књизи, страст за скупљањем књига, нарочито ријетких и драгоцјених.

Цицеро - штампана слова.

Дезидерат (лат.) - потребна књига или други библиотечки материјал који библиотека не посједује а жели да набави.

Дивот-издање - луксузно издање у погледу штампе, повеза и хартије.

Екслибрис (лат.) - ознака власништва књиге у облику наљепнице на унутрашњој страни корица, с именом власника и неким цртежом.

Фототипско издање - вјерна фотомеханичка копија оригиналног издања.

Хрбат - леђа или леђни дио књиге, који као кичма држи спојене њене листове и корице. На хрбату се често наводи наслов дјела, име аутора, а по потреби и број тома.

Инкунабула (лат.) - књига штампана прије 1500. године, било помоћу плоча, у којима је текст страница био урезан исто као код дрвореза, било типографски, покретним словима по Гутембергговом методу.

ISBN (International Standard Book Number) - међународни стандардни број књиге, који издавачи стављају на своја издања да би свака књига била идентификована.

Калиографија - вјештина лијепог писања, краснопис.

Каталог - сређен попис библиотечког фонда.

Легат - тестаментом завјештан поклон библиотеци; цјелокупна приватна библиотека, умјетнички предмети, радна соба, намјештај.

Лилипутно издање - најмањи формат књиге у коме се обично издају рјечници или дјела класика.

Музејски примјерак - публикација у националној библиотеци која се налази у посебном фонду и не даје на коришћење.

Нумерисани примјерак - примјерак публикације који има своју нумерацију. Увијек су то публикације малог тиража, обично до 400 примјерака.

Обавезни примјерак - примјерак издања који је штампар дужан да достави бесплатно.

Палимпсест - поново писан текст, због несташице пергамента старији текст је брисан и преко њега исписиван нови.

Папирус - материјал за писање прије проналаска хартије.

Пергамент - прерађена кожа животињског поријекла која служи као материјал за писање.

Репринт - прештампавање.

Свитак - најстарији облик књиге у виду ролне. Дужина свитка је била од 7 до 10 метара. Први свици писани су на папирусу (око 3000 година прије наше ере), а касније и на пергаменту.

Шунд - с умјетничког, научног и васпитног становишта безвриједна литература, у облику романа, новеле, стрипова.

Транскрипција - преношење текста из једног правописа у други, на примјер из етимолошког у фонетски.

Транслитерација - преписивање текста слово по слово из једног писма у друго, на примјер преношење са ћирилице на латиницу.

Универзална децимална класификација - систем разврставања струка заснован на десетичној подјели, што омогућава да се сваки његов дио подијели на десет ужих дјелова.

Верзал - текст писан великим словима.

Завичајна збирка - обрађени библиотечки материјал у народној библиотеци који се односи на подручје на коме је она лоцирана. Чини посебни фонд и служи изучавању прошлости.

Приредила Чепић Љуба, библиотекарка

Нова опрема у школи

ИНТЕРНЕТ У СВИМ КАБИНЕТИМА

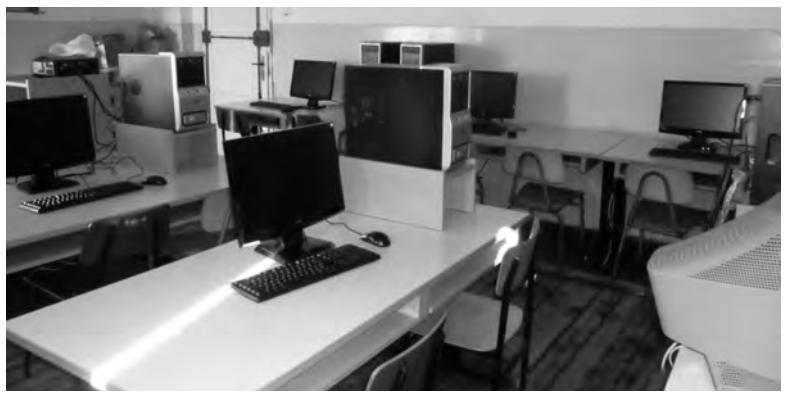

Крајем маја 2011 године у гимназији "Танасије Пејатовић" кабинет информатике је опремљен новим рачунарима.

Упркос добром планирању и осмишљеној организацији рада у нашој школи увијек има мјеста за побољшање планираног. Тако је и информатичка настава побољшана добијањем нове опреме и то 16 рачунара и једним пројектором. Опрема је добијена од стране кинеске амбасаде. У кабинету информатике претходни рачунари су замијењени новим чија конфигурација обезбјеђује лакши рад како ученика тако и наставног кадра.

Постављањем нових рачунара и инсталацијом оперативног система добијен је комплетан кабинет у коме може да се користи интернет при организацији наставе. Претходни рачунари су постављени у кабинете свих професора којима је омогућен непрекидан приступ интернет мрежи. Ова погодност омогућава лакшу и бољу организацију наставе, а увођењем "Електронског дневника" константан приступ интернету. Електронски дневник омогућава евиденцију оцјена, изостанака ученика, комуникацију професора и родитеља интернетом, као и провјеру оцјена и изостанака родитељима.

Сви ученици у школи током редовне и изборне наставе стичу информатичку писменост. Савремена опрема кабинета утиче на мотивисаност и заинтересованост ученика. ICT (информационо комуникационе технологије) могу бити и корисно средство за помоћ ученицима да презентују и објаве резултате свог рада на занимљив и атрактиван начин и да дискутују о својим радовима. Неко презентује на табли, неко преко пројектора.

Наставни програми омогућавају и подржавају нове модерне методе рада, а професори су подстакнути да кад год је то потребно наставу осавремене употребом ICT-а. Примарни задатак је да професори користе ICT као подршку наставним методама које подржавају свеобухватан развој ученика, и код њих подстичу више нивое мишљења и учења, мотивишу их на критичко мишљење и уважавају различите могућности и стилове учења.

Данас се живот не може замислити без рачунара. Кад то кажемо, мислимо на то, да нам је рачунар данас потребан у свим областима, како за рад тако и за разоноду.

Љиљана Раневски, проф.

Драмска секција

ЈОШ ЈЕДАН УСПЈЕХ

Драмска секција Гимназије "Танасије Пејатовић" поводом обиљежавања Дана школе, седамнаестог новембра, премијерно је извела представу "Народни посланик", по тексту истоимене комедија Бранислава Нушића. У режији професорице Бојане Грујић, чланови драмске секције оживјели су Нушићеве ликове и комичне ситуације кроз које пролазе. Након вишенедјељних проба, ученици су у свом дебију "на даскама које живот значе" дочарали слику друштва у коме човјек нема граница у жељи за влашћу и моћи. Једночасовном извођењу представе присуствовало је више од сто педесет званица које су испуниле свечану салу Гимназије до посљедњег мјеста.

Изласци глумаца на сцену поздрављани су громогласним аплаузима. Иван Старовлах, у улози Јеврема, као и Матија Вранеш, у улози жандарма, оставили су посебан утисак на публику својим оргиналним глумачким изразом и импровизацијом. Спој оргиналног дјела славног писца и импровизација испоставили су се као одлична комбинација, која је навела гледаоца да размисли о томе колико далеко човјек иде у моралним уступцима да би остварио положај у друштву, али и да измами осмјех на њиховим лицима и бар на тренутак учини да забораве на све бриге и проблеме који их море.

Главне улоге су остварили: Иван Старовлах - Јеврем, Марија Кнежевић - Павка, Никола Топаловић - Спира, Марија Потпара - Спиринца, Ердал Ајановић - Ивковић, Аријана Цебханић - Даница, Душан Ђурђић - Срета, Кристина Тешовић - Секулић, Ерна Стујић - Марина, Мехо Делић - Младен, Божидар Чабаркапа - Сима, Матија Вранеш - Жандарм, Марко Прерадовић и Немања Петровић - Грађани.

Душан Ђурђић, IV-5

ПРОЈЕКАТ

ЗАЈЕДНО МОЖЕМО МНОГО

Од 7. до 11. фербуара ове године НВО Јувентас из Подгорице одржала је семинар у Милочеру на тему: Изградња капацитета ученичких заједница у Црној Гори. Семинар је окупио 20 представника Ученичких парламената средњих школа са територије Црне Горе, међу којима су били и представници нашег Уп-а.У улози представника нашег Уп-а нашли су се: Амир Шуловић, Јакша Вуковић,Алиса Ћирлија, Амира Софтић и Божо Кнежевић. На семинару су били још представници средње економске школе "Мирко Вешовић" из Подгорице, средње мјешовите школе "Братство јединство" из Улциња и гимназије "25 мај" из Тузи.Наши ученици су на семинару показали веома добро знање и веома велики активизам који је потребан младима. На семинару је било добро дружење,опуштена атмосфера. Упознали смо много нових људи из НВО сектора. Стекли смо одличне односе са Нво Јувентас и са Нво Цеми. Колико смо показали добре резултате и колико смо нашу школу представљали на прави начин говори и податак да је Амир Шуловић изабран у управни одбор Уније средњошколаца Црне Горе (УНСЦГ).

На семинару смо научили да пишемо пројекте па смо са нашим пројектом "Заједно можемо много" аплицирали за средства код Јувентаса. Пројекат нам је и одобрен. Одобрена су нам финансијска средства у износу од 500еура. Пројекат је обухватао реконструкцију постојеће и набавку нове опреме која је потребна за озвучење. Од средстава која смо добили од Јувентаса купили смо само дио опреме.Т ај пројекат није доведен до краја зато што су поред средстава Јувентаса била потребна и средства из школског буџета које школа у овим условима није могла да обезбједи. Добили смо чврсто обећање од директора да ће овај пројекат бити веома брзо финализован и да ће наша школа добити модерно и ново озвучење, које јој по реномеу свакако припада.

Амир Шуловић, IV-2

Facebook timeline

ФЕЈСБУК ЗАВИСНОСТ И ПРИВАТНОСТ

Интернет сервиси за друштвено умрежавање су сајтови чији је циљ креирање Интернет заједница људи који имају заједничка интересовања и активности, или који су заинтересовани за истраживање интересовања и активности других. На овим сајтовима корисници се друже, праве своје профиле, додају пријатеље, учлањују се у групе, све у свему - забавно проводе вријеме.

Социјалне мреже нуде велике могућности, али крију и многе замке. Ово технолошко губљење времена заиста може да остави неке веома негативне последице на ваш живот.

Прва је редундантност података која се јавља када један корисник креира профил на двије или више друштвених мрежа. Са вишеструким профилом, долази и вишеструка листа (истих) пријатеља, као и свих других садржаја. Други недостатак је чињеница да је коришћење друштвених мрежа најчешће слабо повезано са сурфовањем и претраживањем другог Интернет садржаја. У садашњим друштвеним мрежама, интеракција овог типа се своди на постављање линкова на одређене сајтове, или мултимедијалне садржаје.

Као и са било чим другим у животу, прековремено коришћење Facebooka може довести до зависности, а управо из тог разлога психолог Joanna Lipari са калифорнијског универзитета UCLA одредила је пет знакова који представљају зависност о Facebooku:

1. Пропуштате сан због коришћења Facebooka.
2. На Facebooku проводите више од сат времена дневно.
3. Опсесивно проналазите некадашње пријатеље и љубави на Facebooku и комуницирате са њима.
4. Игноришете пословне обавезе; сурфујете по Facebooku интензивно током радног времена.
5. Помисао на напуштање Facebooka изазива у вама немир.

Ново истраживање показује да су онлајн потраге које укључују ријечи "Facebook" и "зависност" далеко бројније од потрага за зависношћу од секса или цигарета. Успон друштвених мрежа и потреба да се стално прате ажурирања статуса створило је проблем особама које су склоне зависности. Чињеница да је приступ Facebook-u веома лак само подстиче такву зависност. Потреба да се стално буде у току све више узима маха, што се види и по томе што се продају телевизори нове генерације на којима се може приступити друштвеним мрежама.

Timeline је нова Facebookova функција која ће кориснику омогућити да хронолошки унесе цијелу своју историју и све најзанимљивије догађаје из живота које жели подијелити с пријатељима. Facebook ће овом функцијом постати савршенија маркетиншка платформа, али отворено је питање како ће на Zuckerbergovu презентацију реаговати друштва за заштиту приватности.

Чини се да Timeline крије пуно више замки због којих би многи корисници могли итекако пожалити. Ова апликација омогућује нам читање и дијељење садржаја на Timelineu те је прво потребно подесити, односно дати јој допуштење приступу неким нашим информацијама те подесити коме ће садржај којег ми користимо бити доступан.

Тада би за многе могли настати проблеми јер све што радимо на страници која је повезана путем social readera може осванути на нашем Timelineu - дакле, више није потребно одређени чланак лајковати или шеровати, већ ће се сав садржај који пратите (чланци, фотографије, видео записи) појављивати на вашем Timelineu и сви ваши пријатељи моћи ће видјети шта сте радили на тој страници.

Ово и није толико проблем када читамо неке политичке и спортске чланке, али шта када корисници ове друштвене мреже читају или слушају/гледају садржај који желе задржати за себе, а то се, мимо њиховог знања, појави на Timelineu.

Како би избјегли овакве проблеме потребно је приликом активирања апликације измијенити неке поставке па тако треба промијенити видљивост наших активности на таквим апликацијама - потребно је кликнути на стрелицу поред 'This activity is visible to', затим ићи на 'Прилагођено' и ту одабрати опцију да само ви можете видјети садржај дотичне апликације или, што ће многи рећи да је најсигурније - уопште не треба активирати такве апликације.

Били одушевљени или не Timelineom, чињеница је да је новитет изазвао велику расправу међу корисницима, а уколико сте већ у старту одбацили ту идеју као нешто што превише задире у вашу интиму увијек можете послушати савјет неких корисника Facebooka који кажу: "Постоји опција и деактивирања. Коме се не свиђа може угасити профил на Facebooku и отићи".

Божидар Чабаркапа, IV-5

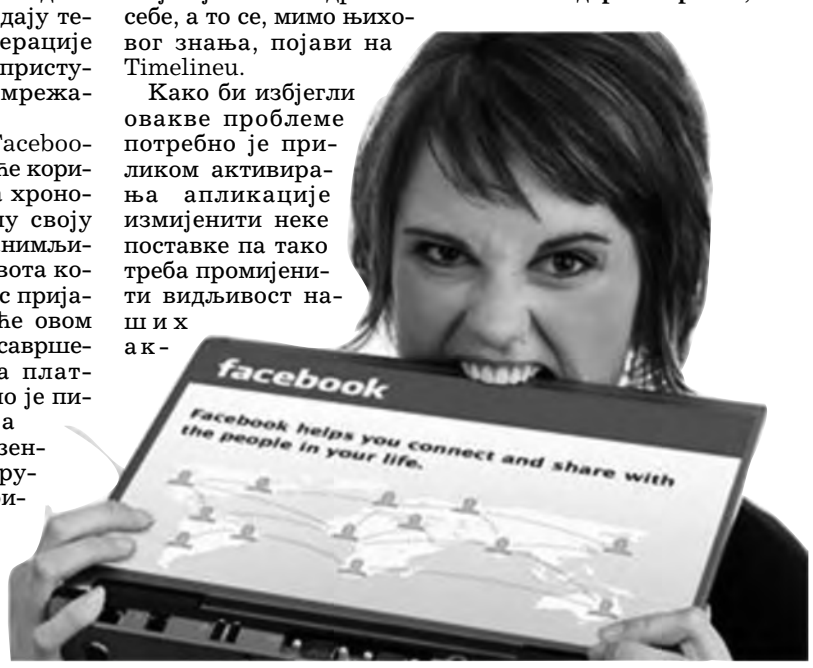

Дјеца са сметњама у развоју

АКТИВНИ СУБЈЕКТИ

Очекивање и рођење дјетета сигурно су међу најљепшим догађајима у животу. Сви родитељи обузети су многим осјећањима везаним уз очекивано дијете. Док ишчекујемо порођај једну ствар сигурно не планирамо: да наше дијете има неку болест, аномалију или поремећај у развоју, односно да буде дијете са тешкоћама. Некима од нас то се, ипак, догоди. Сазнање да са дјететом нешто није у реду један је од најтежих тренутака, одједном се сруше сви снови.

На питање ко су особе са сметњама у развоју - није једноставно одговорити, јер је веома широко и данас га посматрамо с различитих гледишта. То су особе којима се због болести, несреће или лоших животних услова живот тако измјенио да више нису способни укључити се у све облике свакодневног живота. У ужем смислу, овде убрајамо особе с генетичким манама које не допуштају нормалан развој и дјеловање тјелесних функција, или менталних способности, и све особе код којих се описани недостаци појављују у каснијем животу.

Особе са сметњама у развоју су особе као и сви остали, а ми сами их чинимо хендикепираним и инвалидним. Ове особе, ова дјеца, осјећају исту врсту емоција, потреба и интересовања и пролазе кроз исте проблеме као и сви ми. Имају једнака права, слободе и одговорности, имају право да се развијају и постигну највише према својим могућностима и имају праву на поштовање њиховог људског достојанства. Међутим, зашто је тако тешко прихватити некога ко се не уклапа у норме заједнице? Зато јер су они особе са посебним потребама? Зар нема свако од нас посебне потребе? Зар нисмо ми сви особе са посебним потребама?

Квалитет живота особа са сметњама у развоју зависи од свих нас, а поступак прилагођавања, прихватања и живљења с хендикепом није нимало лак ни брз. За то треба времена, снаге, воље, оптимизма, истрајаности и вјере. Треба прихватити само дијете и његову дијагнозу, живјети са разноразним ставовима и реакцијама околине, свакодневно проналазити снаге за захтјевне процесе рехабилитације и лијечења, и бити и даље родитељ другој дјеци.

Проблеми особа са сметњама у развоју произилазе из ограничења која им намеће друштво. Особе са тешкоћама потребно је прихватити као активне субјекте, а не као објекте нашег милосрђа и доброте. Потребно их је укључити у природну средину, коју представља породица и локална друштвена заједница.

Божидар Чабаркапа, IV-5

OSMOSMERKA

S	A	N	I	M	W	M	B
K	J	Č	E	P	T	N	N
M	I	N	I	N	I	O	K
A	C	S	F	I	T	I	I
B	K	U	E	Z	N	M	A
E	A	M	T	O	Z	A	B
N	R	P	D	R	N	K	U
Z	F	O	L	E	Z	I	D
I	V	R	M	K	A	W	K
N	I	F	A	R	A	P	V

KISEONIK, VODONIK, SUMPOR, AZOT, KAMION, MORE, FRAKCIJA, KEROZIN, DUBAI, BENZIN, PARAFIN, DIZEL, MINAS, MINI, WTI, BMW, ČEP, VW

RJEŠENJE: ___ ___ ___ ___ ___

Погледи

СРЕЋА

Гледам људе који ситним корацима пролазе поред мене, као да зује негдје без старта и циља, забринути данашњим свјетским кризама и бригом о будућности, о томе како преживјети?! Не размишљају о стварима које су битне, о томе како се духовно уздићи и себе утемељити чврсто на Земљи!

Човјек као мисаоно биће себе треба да пронађе у животу, да нађе инспирацију и сметне мисли са проблематике данашњег живота који нам у својим таласима наноси многе тешкоће и недаће, јер после кише увијек грије Сунце! Тако да, ако останемо разумни и прибрани можемо убрати плод опустјеле воћке, јер у сваком лавиринту постоји излаз, и у свакој тами зрачак свјетлости избављења.

Није злато баш увијек срећа, јер у већини случајева има бижутерије, која људима може да значи као дијамант и да у човјековој души изазове ерупцију осјећања среће.

Јер је срећа управо ситна "ствар" која наше расположење вине у небеса. Обично су људи који живе на ивици егзистенције духовно срећни, јер живе у породици која је на проблемима изградила своју стабилност. Духовна срећа човјека је одржала кроз вјекове, превела преко ријека пропасти и несрећа, док је новац и све оно материјално пролазно и надокнадиво кроз вријеме, али се разум и срећа једном стичу и једном губе!

Не чезнимо за оним што немамо, већ цијенимо оно што имамо, и бићемо задовољни собом. Лично задовољство је основни и једини предуслов за срећу. Срећа се налази у малим дјелима која нам причињавају задовољство, јер срећа није у томе да се чини оно што се жели, већ у томе да се воли оно што се чини!

Никола Топаловић, IV-5

Друштво као породица

ЈА И ДРУШТВЕНА ГРУПА КОЈОЈ ПРИПАДАМ

"Нијесам могао бирати ни мјесто ни вријеме, ни породицу у којој ћу се родити, али зато могу одабрати пут ка добром човјеку"

Друштво је као породица којој се морамо прилагодити са својим квалитетом, а не квантитетом. У свом друштву треба подијелити мишљења о напретку, а не о назатку, не подлећи "катаракти" данашњег друштва, већ помоћи њеном излечењу и укупном провиђењу.

Ја као јединка немам снагу промјена, али удружен са истомишљеницима, нећу изгубити наду у изгледнију будућност.

"Није злато све што сија", из тог разлога особе огрнуте плетеним прслуком не треба одбацити од себе, можда се испод њега крије срећан човјек са благом мишљу и позитивним расположењем.

Прихватити себе онаквим какав јеси, и тако се представити у друштву, много је вриједније од робне марке коју ћеш прошетати а не знати азбуку и таблицу множења, мислити да на тај начин постајеш неко и нешто у друштву у коме битишеш.

То тако траје све до прве

"осеке", када дође све на своје, и "комуналци" почну да раде свој посао, па свака ствар нађе своје мјесто, и квалитет и раритет, а богами и смеће. Такве особе имају кратак сјај све док околина не схвати ко су они заиста.

Човјек као интелектуално биће заправо и постоји због различитости мишљења што и доводи до комуникације међу људима, а то је предуслов добрих рјешења.

Можда је управо комуникација рјешење за очување здравог друштва.

Никола Топаловић IV-5

Питање старо колико и свијет: Шта је то важно?

ДЈЕЦА СА СЈАЈЕМ У ОЧИМА

Прича није нова, али је провјерена. Неки људи је још не прихватају, али се она потврђује, намеће. Која је то прича? Обична, свакодневна. Потребно је вријеме, искуство, знање да би је препознали, разумјели.

Давно је речено да је "лијеност мајка свих порока", као и да богатство и претјерано забављање не могу испунити духовну празнину или је покренути да потражи излаз. Она, празнина, понор је без дна, осуђеник који копка,нагриза, не да мира, мучи, прогања, тјера у очај - круг без излаза, у грамзивост- некад патолошку. Чести су покушаји њеног искупљења, пред људима, некад Богом, некаквим назови добрим дјелима, мрвицама за птице које и имају право на лет, али не умију да лете, јер не умију да рашире крила довољно моћно да се уздигну и презру сопствено понижење.

А он МОЛОХ у својој незаситој похлепи "једе нашу прворођену дјецу", мијења, прилагођава, гази, отима у својој окрутничкој моћи, намјери да те склони да му не сметаш. И тако грозничаво упорно док се не претвори у усамљеног очајника који и даље вапи за "нечим крупним", што никад и не долази и не може да дође, јер се шири као и потреба за њим.

Ко су жртве МОЛОХА? Дјеца са сјајем у очима. Дјеца весела, раздрагана, некад сјетна у ишчекивању, обавијена надом, вјером, илузијом, потребом да буду саслушана. Дјеца са сјајем у очима корачају, трче, јуре у неизвјесност...

То су наша дјеца, окружена претјераном бригом, али не и пажњом која им је неопходна.

Појединачно смо немоћни да се бранимо. Само сложни систематично и системски можемо успорити гашење сјаја.

Из искре се рађа нова нада, нови пламен, ватра...

Јадранка Јестровић, проф.

Молох је бог сунца и рата код старих Семићана, највише поштован код старих Јевреја. Јевреји у Палестини, приносили су му људске жртве, као и прворођенчад. Фигуративно, молох означава страшну и слијепу силу која захтјева многе и невине жртве, нпр. молох рата.

Зашто поједина дјела данашњих умјетника коштају милионе

ШТА ЈЕСТЕ, А ШТА НИЈЕ САВРЕМЕНА УМЈЕТНОСТ?

Недавно одржане аукције у водећим свјетским аукцијским кућама поново су подстакле расправе о томе шта јесте, а шта није савремена умјетност. Како вредновати савремену умјетност, питање је којим се у својим истраживањим позабавио "The New York Times".

Милионски износи које колекционари умјетнина одвајају за дјела савремене умјетности оживјели су у свјетским медијима вјечите расправе историчара умјетности, теоретичара и јавности о томе како вредновати савремену умјетност.

На аукцијама недавно одржаним у Лондону и Њујорку догодила су се бројна изненађења. Посљедње веће изненађење је успјех кинеског умјетника и активисте Ај Вајвеија, чије су порцуланске сјеменке сунцокрета продате за чак 423.370 еура, троструко више од очекиване цијене. Ситне сјеменке ручно су бојене, те су биле изложене у лондонској галерији Тејт, у склопу интерактивне изложбе, током које су посјетиоци подстицани да их газе.

Порцуланске сјеменке сунцокрета кинеског умјетника Ај Вајвеија продате за чак 423.370 еура

Цијене умјетничких дјела су ствар тренда?

Изложена инсталација састојала се од око 100 милиона сјеменки, а врећу тешку око стотину килограма купио је анонимни купац на аукцији у Сотбију. Занимљив примјер несклада пружила је и њујоршка аукција у кући Сотби на којој је дјело Ендија Ворхола "Coca-Cola ", настало 1962. достигло цијену од 25 милиона еура.

С друге стране, дјело његовог савременика Роја Лихтенштајна "Ice Cream Soda" продато је по упола мањој цијени, за 12,5 милиона долара. Питање које се појавило као лајтмотив бројних текстова подстакнутих посљедњим вијестима је - хоће ли иста умјетничка дјела бити препозната и у будућности или је њихова вриједност тек ствар тренда и како је уопште процијенити?

Један од разлога да се то питамо је непостојање критеријума за вредновање читавог спектра дјела савремене умјетности. Међу њима самима огромне су разлике, кренувши од квантитативних карактеристика у виду медија у којем су настала до цијене коју постижу. Занимљиво је да чак ни дјело колекционарима популарног аутора није гаранција да ће оно постићи очекивану цијену.

Због тога стручњаци запослени у познатим свјетским аукцијским кућама у посљедње вријеме имају све веће проблем с процјењивањем дјела. Добар примјер су за то радови америчког умјетника Џефа Кунса, познатог и као краља кича. Кунс је умјетник који из године у годину доспијева на пописе најутицајнијих људи свијета умјетности, али истовремено проводира бројне негативне критике. У новембру прошле године на аукцији је понуђено његово дјело "New Shelton Wet/Dry Doubledecker" из 1981. којим је први пут привукао пажњу јавности.

„Coca-Cola" Ендија Ворхола достигла цијену од 25 милиона еура

Ријеч је о трострукој витрини од плексигласа у којој су идентичним распоредом послагани усисивачи из осамдесетих. Из витрине је исисан ваздух, чиме је постигнут вакуум. Иако је уз дјело била приложена докуметација о аутентичности, те су из Сотбија очекивали двоструко веће износе, дјело је продато за 2,4 милиона еура.

С друге стране, његова скулптура "Balloon Flower (Blue)" постигла је на аукцији куће Кристи цијену од чак 12,22 милиона еура. И док ће неки Кунса оспорити као ваљани примјер због његових радова с израженим мањком естетике, проблем с процјенама савремених дјела сеже много шире, пише "The New York Times".

Узевши све у обзир, стручњаци препоручују улагање у дјела с почетка XIX вијека и, наравно, она старија јер се чине као финансијски много стабилнија и рационалнија одлука. На колекционарима је на крају одлука играју ли насигурно, слиједе ли трендове или само воле изазове.

Жаклина Мрдовић, проф.

Скулптура „Balloon Flower (Blue)" Џефа Кунса постигла је на аукцији куће Кристи цијену од чак 12,22 милиона еура

НАША ДЕВЕДЕСЕТ ТРЕЋА

Сумрак једног стољећа, мрачног и трагичног, али у многоме успјешног, јер се успјех рађа из пепела. Успјех је утемељен на плећима појединца, на идејама малобројних појединаца који ће моћи да се похвале да су иноватори, креатори неке друге и боље стварности макар све то био само привид, сјенка људског незнања и неспособности да схвате да су снови само облак који се до краја дана загуби над небом нашег града. Стољеће страдања милиона, успјеха космонаута и научника, смрти невиних дјечијих очију, и ноћна мора за снове и наде, жеље и митове. Све је то стварано од првог тренутка када је у мајчиној утроби закуцало још једно јуначко срце спремно да брани друге од себе, спремно да буде Робин Худ иако већ одавно нема Шервудске шуме, а лејди Маријана је сада постала Мерилин Монро запамћена по рођенданској пјесми Кенедију и оној фотографији са лепршавом бијелом хаљином. Јуначко срце је закуцало у истом моменту када су закуцала још многа друга на обје хемисфере. Али овај је вијек мрачан и страшан на себи својствен начин, када је човјек постао само број у огромној статистичкој грешци пострадалих зарад стварања нечег бољег и савршенијег, али апсурдног и болног и за креатора и оне који треба да буду промијењени. По добром старом правилу, сви почеци су свечани и озбиљни, сви се надају промјени и бољитку. И све то траје до оног тренутка када пукне посљедњи ватромет, а онда заборавимо све озбиљне разговоре, планове и стратегије, уложени напор и ум, и враћамо се старом и уобичајеном животу, иако смо најавили промјене. Ватромет који је најавио крај овог вијека видјели смо веома рано, читаву декаду прије хронолошколог почетка новог вијека и миленијума.

Тек што су Њемци срушили зид који их је дијелио и оспоравао природно право заједнице, ми на Балкану смо почели градити још страшнији зид, проклети зид. Постали смо Палестина.

У предвечерју страшне олује злодјела, стигао сам и ја на свијет. Ја и хиљаде сличних мени, без питања, а камоли нашег одобрења, стигли смо у зло доба. Морали смо присуствовати крају једне ере и рушењу снова једне генерације. Мада тада ништа нисмо разумјели, окружени играчкама и драгим лицима, били смо свједоци промјена, болних и нестварних!

То је наша година, деведесет трећа. И за њу је важио природни закон; док на једном крају града неком одају посљедњу почаст, на другом се већ зачуо први јуначки врисак и тој младој дами или господину једино пупчана врпца смета да постане пуноправни грађанин свијета, али њу ће одсјећи за који трен.

Те исте године лорд Овен је прогласио мртвим свој план; Карл Билт је стигао у Босну; родили су се сви моји другари и још једна звијезда је засијала на небу изнад нашег града, моја насмијана звијезда! Ђоле Балашевић ће опет негдје свирати оне наше пјесме.

Рођени смо, али нису имали вре-

мена да нам се радују, јер су морали лијечити сујету. Све је било тихо и свечано. Млади су губили животе због идеала и глупости. И сви су одобравали универзалну пометњу и катастрофу, макар и прећутно. Неки су чак све то и подржавали.

Гледамо чаршију из паркића са фонтаном и све дјелује исто и све се дешава као да је одавно предвиђено, по тачно утврђеном шаблону, без много буке и револта. Алж засигурно није исто, нит' је када било. Џамија је добила нову ограду, па шедрван више не видим; јутром ме буди пријатна мелодија звона новог храма, а онај мој пријатељ, намргођени љекар, који ме од када знам за себе назива "клемпом" дјелује старији и погуренији, али и доста свечанији у оном сивом сакоу. Мој отац игра шах више него икада и присјећа се старих дана и колега. Сада се неки нови клинци прскају водом из фонтане, а нас већ одавно нема. Моје насмијане звијезде више нема, напросто ме је оставила.

Наше безбрижне игре у вртићу прекинуте су свирепо, бомбама. Све се то збило у сумраку двадесетог стољећа. Из чудне перспективе смо посматрали свијет. Били смо, иако само дјеца, свједоци неких промјена, потпуно извјештачених и лишених облика и осјећања! Нови вијек и миленијум су били туђи, али ипак смо се навикли. Морали смо се навићи да живимо без неких драгих лица. Осуђени смо да само гледамо, али да ништа не можемо учинити. А замислите само шта тек морамо да гледамо сваког дана!?

Драги моји, немојте се чудити ако одбијамо да се бријемо или што по љутом мразу изађемо у џемперу и пркосимо нечему. То је просто тако. То је тако јер смо гледали... Та деведесет трећа је је засигурно чудна година. То је почетак краја тмурног стољећа, пуног успјеха и славе, гладди, смрти и биједе. Невјероватан контраст! Брат је ошамарио брата, па му је је овај узвратио песницом, и крв је пала. Да нам се не би догодило нешто слично, почели смо раније да пијемо пиво и слушамо рок. А они осјетљивији и либералнији су почели слушати Балашевића и прија им онај стих да има жвише богова и да ћемо се са неким од њих коначно нагодити. То нам је утјеха и нада, и у шали кажемо да ћемо све урадити да пронађемо математичког Бога. Иако увијек либералан, на том путу успјеха и промјена нешто ми је појело душу, и изгубио сам звијезду, која је једноставно пала у ноћи.

На крају пута остаје једино људскост, а она се огледа у чистој души, породици и пријатељима. Дубоко закопани у временском вакууму и даље трагамо за њом. И даље...

Јакша Вуковић, IV-5

Surviving new school

Beginnings...They make us excited, but at the same time insecure and scared, which makes us see the world around us in a very unique and distorted way. How can you even explain to your immature fourteen year old self, that you're done with elementary school for good and that there's a whole new world waiting for you to explore? And a whole new scary school waiting to eat you in the dark.

You spend most of your holiday counting the days until the D-day. Waves of mixed feelings overwhelm you and everything is so cloudy and confusing. That is, until the 1st of September. And then you realize that nothing can be as cloudy and confusing as your first day on new territory. You feel like you're in slow motion. First, you see the gates, white , unfriendly, cemetery-like gates. Beyond them, a yard full of "natives" who're probably nice, but you manage to make yourself believe that they already hate you and that they're going to make your schooling a torture. Every single laugh you hear, you think that someone is laughing at you. You feel like a complete stranger, like a guest. Apart from "mocking mean faces", all you're able to see is concrete, bricks, orange facade and incredibly tight halls. Unless you stick with bunch of your classmates who are as disoriented as you are, you're likely to get lost in the hallways in just a piece of second. But that inexplicable fear of hallways is nothing compared to the fear of classrooms full of awkward silence waiting to be broken with a sharp voice of an unknown teacher. But in real life, you know, the one outside of our messed up heads, it's nothing like that. It's not scary at all. It's actually quite nice, so far, at least. Older students are nice, and teachers, well...seem nice. In first few weeks, all you care about is leaving good impressions and getting good grades. In all that excitement you don't even notice that you've become a regular high school student, confident and independent.But there are days and there will always be days, when your classes are over, when on your way home, you see kids playing in the playground of kindergarten, you just wish you can put your overalls and go play in sand, never having to think about school and growing-up again.

But that's not how life works. We have to accept the changes, be persistent and fearless, so we can succeed in life. First week is all about excitement and fear, second is all about excitement and adapting, but all after that, is the beginning of the rest of your life. Four years, we have, to expand our horizons, and turn mirrors into windows. Four years is plenty of time. I think we'll make it.

Опстанак у новој школи

Почеци... Узбуђују нас, али нас и плаше и чине несигурнима, чине да свијет око нас видимо на сасвим јединствен и помало искривљен начин. Како уопште да објасниш себи, незрелом четрнаестогодишњем дјетету, да си са основном школом заувјек завршио и да сада читав један нови свијет чека на тебе да га истражиш. И да те чека читава једна нова страшна школа, да те поједе у мраку.

Већину распуста проведеш одбројавајући дане до "тог дана". Таласи помјешаних емоција те преплављују и све изгледа мутно и збуњујуће. И јесте тако, све до првог септембра. А тада схватиш да апсолутно ништа не може бити мутно и збуњујуће као први дан на новој територији. Као да си у успореном снимку. Прво, видиш капију, бијелу, непријатељски настројену капију, језиву попут ограда на гробљима. Иза капије, двориште пуно домаћина, старосједиоца, који су вјероватно добри, али некако одмах убјеђујеш себе да ти се ругају и да те мрзе и да ће те мучити кроз читаво школовање. Мислиш да је сваки смијех упућен баш теби и осјећаш се као потпуни странац, као гост. Осим "злих ругалица", све што видиш око себе се своди на цигле, бетон, наранџасте зидове и уске ходнике. Уколико се не држиш уз хрпу једнако дезоријентисаних другара, можеш се изгубити у дјелићу секунде. Али тај неописив страх од ходника је ништа наспрам страха од кабинета, пуних непријатне тишине која само чека да буде пресјечена оштрим гласом непознатог професора. Али заправо, у стварном животу, оном изван наших збуњених глава, ова школа и није тако лоша. Штавише, одлична је, бар за сада. Старији ђаци су љубазни, а професори...па... изгледају тако. Првих неколико недеља, само се трудиш да оставиш јак утисак и добијеш мноштво плусева и добрих оцјена. И у свом том узбуђењу , чак ни не примјетиш да си већ постао обичан гимназијалац, самоувјерен и слободан. Али има дана и увијек ће бити, када после часова на путу до куће видиш дјецу како се играју на игралишту вртића. И тад, све што желиш је да навучеш своје панталонице са трегерима и одеш да се играш у пијеску, заувијек слободан од свих мисли везаних за школу, одрастање...

Али живот не иде тако. Морамо прихватити промјене. Морамо бити упорни и неустрашиви, да би једном успјели у животу. Прва недеља је пуна узбуђења и страха, друга узбуђења и навикавања, а све после тога је само почетак остатка наших живота. Имамо четири године да проширимо своје хоризонте и огледала претворимо у прозоре. То је довољно времена. А ја мислим да ћемо успјети.

Софија Дакић

HAMLET

As Mr. Kott wisely suggests, no warm-blooded Danish man made of flesh and bones has been discussed as much as Hamlet. That being said, Hamlet is by far the most famous Dane of all times, despite being merely a fictional young prince.

What is it that makes Hamlet a living legend? His famous 'to be, or not to be' dilemma is being quoted worldwide, even by those who have never encountered the Shakespeare's masterpiece. We can all relate to him, his deepest thoughts and emotions. The entire complexity of his personality, which has been so thoroughly discussed, has been relatable to each generation since the beginning of his existence. Hamlet is a character who rose beyond the written word, who exists within a life of his own. He is impulsive, but by delaying his acts, for whichever trivial reasons, his hunger for revenge dies down and he begins to wonder. He raises the question of giving up and putting an end to it all, other than clinging to the issue. Dwelling between those two ideas, he reaches a breaking point, making all the wrong choices, almost instinctively, along the way. It is a common occurrence that one surrenders if unable to accomplish what they imagined. It happens frequently that we are unable to decide between our options, and therefore choose the path of delaying the inevitable. But isn't he just a victim of his kingdom and the system, being forced to mature so early in his young life, due to the circumstances, just upon falling in love and reaching those supposedly careless years? And can we not all easily comprehend that situation as well, being adolescents in today's ruthless world?

The simplest, but not any less correct conclusion is that the tragic Dane is timeless. Every epoch has its Hamlet. I am assured that, in the next four hundred years, and more, his character will be portrayed as passionately as always, preserving characteristics of contemporary issues.

Ирина Томић, IV-1

Прво мјесто на фестивалу Франкофоније 2011.

La solidarité existe-t-elle encore de nos jours?

"Aujourd `hui les gens sont individualistes" - je pense pendant ma promenade. J'ai peur de cette aliénation. Qu'est-ce qui se passe avec ma ville où on respectait la vielle sentance - Un arbre s'appuie sur un autre arbre, un homme sur un autre homme -?!!!

Je passe prés d'un mendiant, une voiture luxueuse passe devant une femme malade. Perdue dans cette brume j'attends un rayon de soleil, sûre que cela ne m'enthousiasmera pas. Mes pensées me torturent. Je ne suis qu'une rêveuse incapable de changer le monde mais je ne veux pas être la complice de tous. Je voudrais être comme une alpiniste dans une cordée liée par ce fil magique dans le malheur et le bonheur.

"Malgré tout, il y a encore des personnes solidaires", je me dis en regardant par une fenêtre, attirée par une chanson d'un choeur. Ils chantent harmonieusement. C'est l'association "Le rayon de l'espoir". Je vois beaucoup d'enfants et de jeunes handicapés, leurs parents , mes copains - volontaires.

Une femme accueillante m'a appelé pour leur agape. Et moi, qu'est-ce que je fais pour eux ? Rien. J'ai honte. Au même temps je suis fière parce de mon lycée qui réseaute avec ONG et la Croix rouge, organise des actions, accumule dd l'argent pour les malades, pauvres, SDF, visite les vieux et les abandonnés, J'y participe toujours.

Je dois changer, Je ne peux pas hésiter à accomplir ma nouvelle mission - "Être solidaire".

ДА ЛИ СОЛИДАРНОСТ ЈОШ ПОСТОЈИ?

"Данас су људи индивидуалци", размишљам док шетам. Плашим се тог отуђења. Шта се дешава са мојим градом гдје се поштовала стара изрека "Дрво се на дрво ослања а човјек на човјека"?!!!

Пролазим поред просјака, луксузни аутомобил пролази поред болесне жене. Изгубљена у тој измаглици ишчекујем зрачак сунца, убијеђена да ми то неће поправити расположење. Моја размишљања ме муче. Ја сам само сањар који не може да промијени свијет, али не желим бити саучесник. Желим да будем попут алпиниста повезаних магичним конопцем у злу и добру.

"Упркос свему, још увијек постоје солидарни људи", кажем себи гледајући кроз један прозор, привучена пјесмом хора. Они сложно пјевају. То је удружење "Зрачак наде". Видим много дјеце и младих са тешкоћама у развоју, њихове родитеље, моје другаре - волонтере.

Једна љубазна госпођа ме позива на њихову трпезу. А ја, шта чиним за њих? Ништа. Стид ме је. У исто вријеме сам и поносна јер моја гимназија сарађује са невладиним организацијама и Црвеним крстом, организује акције, сакупља новац за болесне, сиромашне, обилази старе и напуштене. Ја увијек учествујем.

Морам се промијенити. Не смијем оклијевати у испуњењу моје нове мисије - БИТИ СОЛИДАРАН.

Аутор: Арабела Шантић, IV-3
Ментор: Емира Хамзић

Цитати

QUOTE . . . UNQUOTE

'To his dog,every man is Napoleon; that's why dogs are so popular.'
Aldous Huxley, British novelist (1894-1963)
'Сваки човјек је Наполеон за свог пса; зато су пси тако популарни.'
Aldous Huxley, британски романсијер

'Home is where the heart is'
Pliny the Elder, Roman scholar
'Дом је тамо гдје је срце.'
Плиније Старији, римски научник

'I've never thought of giving up.'
Christopher Reeve, (1952-2004)
'Никад нисам помислио да одустанем.'
Christopher Reeve

'The best advertisement is a good product.'
Alan H.Meyer, American Advertising executive
'Најбоља реклама је добар производ.'
Alan H.Meyer, директор "AA"

'I find TV very educational.Every time someone switches it on I go into another room and read a good book.'
Groucho Marx, comedian (1890-1973)
'Сматрам да је ТВ врло едукативна. Сваки пут кад је неко укључи ја одем у другу собу и читам добру књигу.'
Groucho Marx, комичар

'Man is by nature a political animal.'
Aristotle
'Човјек је по природи политичка животиња.'
Aristotel

'I don't want to belong to any club that will accept me as a member.'
Groucho Marx, comedian (1890-1977)
'Не желим да припадам било ком клубу који ће ме прихватити само као члана.'
Groucho Marx, комичар

'Music creates order out of chaos.'
Yehudi Menuhin, American violinist and conductor (1916-1999)
'Музика ствара ред из хаоса'
Yehudi Menduhi, амерички виолиниста и кондуктер (1916 - 1999)

'A house is a machine for living in.'
Le Corbusier, French architect(1887-1965)
'Кућа је машина у којој се живи.'
Le Corbusier, француски архитекта

'The main thing is just to go.'
Marek Kaminski, Polish explorer(1964-____)
'Главно је само да се иде.'
Марек Камински, пољски истраживач

'Like all great travells,I have seen more than I remember,and remember more than I have seen.'
Bewamin Disraeli, British Prime Minister (1804-1881)
'Као сви велики путници, видио сам више него што сам запамтио, запамтио сам више него што сам видио.'
Bewamin Disraeli, британски премијер

'Good breeding consists of concealing how much we think of ourselves and how little think of the other person.'
Mark Twain (1835-1910)
'Добро васпитање састоји се од скривања колико много мислимо о себи а колико мало о другим људима.'
Mark Twain

'It was long ago in my life, as a simple reporter,that I decided that facts must never get in the way of truth.'
James Cameron, British journalist (1911-1985)
'Било је то давно у мом животу, као једноставан репортер одлучио сам да чињенице никад не смију стати на пут истини'
James Cameron, британски новинар

'Music can name the unnamable and communicate the unknowable.'
Leonard Bernstein, American composer
'Музика може именовати оно што се може именовати и пренијети оно што се не може сазнати.'
Leonard Bernstein, амерички композитор

'Creativity in science could be described as the act of putting two and two together make five.'
Leonard Bernstein, British author(1905-1983)
'Креативност у науци могла би се описати као чин стварања два и два да би се добило пет.'
Leonard Bernstein, амерички писац

'Men have become that tools of their tools.'
H.D.Thoreau, American writer(1817-1862)
'Људи су постали алатке свог алата.'
H.D.Thoreau, амерички писац

'You cannot feed the hungry on statistics.'
David Lloyd Geogre, British politician (1863-1945)
'Не можеш хранити гладне статистиком.'
David Lloyd Geogre, британски политичар

'Being a personality is not the same as having a personality.'
Alan Coren, British writer(1938-____)
'Бити личност није исто као имати личност.'
Alan Coren, британски писац

Вида Јовић и
Милица Чоловић, III-3

Осврт

ФРАНЦУСКИ ЈЕЗИК У СВИЈЕТЛУ ДАНАШЊИЦЕ

Информатичко и све више униформно друштво у коме живимо намеће нам, у свим сферама живота и рада, стандарде чије је поштовање незаобилазно за све оне који иза себе желе оставити неки печат вриједан помена. Можда је управо због тога за многе погрешна и хазардерска одлука одабрати француски језик као свој стручни идентитет, па и својеврсни животни путоказ. Међутим, ако се само мало "загребе" испод површине, може се наћи много чврстих и ваљаних аргумената за такав избор.

Језик- извор једне од водећих европских и свјетских култура и цивилизација, језик на коме су настала толика свевремена и антологијска књижевна дјела, не може бити "врста у изумирању". Једном је неко рекао да, када је књижевност у питању, Французи имају велики "проблем" да безрезервно одреде који је од њихових књижевника онај највећи. Код Енглеза је лако, одговор је јасан и гласи - Вилијам Шекспир. Код Њемаца исто- то је Гете. Али кога Французи да ставе на прво мјесто? Да ли ће то бити Стендал, Флобер, Сартр, Бодлер, Ками или Зола, итд, итд - тешко је прецизирати. Има их исувише много генијалних да би само један од њих завриједио пиједестал првог и неприкосновеног.

Покрет Просвјетитељства, чији су главни протагонисти управо француски писци, упалио је бакљу просвјећености и ослобађања од догми и стега заосталости, враћајући људском духу оно што му природно и припада - право да слободно и неограничено истражује и сазнаје, да критикује, сумња и да се не слаже, а то је уистину и главни предуслов напретка човјечанства. Не заборавимо да је на француском језику настао и први модерни документ који афирмише људска права и слободе, славна Декларација о правима човјека и грађанина, коју је изњедрила Француска Буржоаска Револуција- једна од највећих историјских прекретница. Напоменимо такође и то да је управо један Француз, Роберт Шуман, спиритус мовенс и творац идеје уједињавања Европе. Париз- најљепши град на свијету (то су чак признавали и они мрачни диктатори који су хтјели да га спале и униште), Париз са свим својим споменицима културе, музејима и неодољивим шармом метрополе- свјетска пријестоница културе и умјетности- па отуда и надимак "град свјетлости." Марсељеза- химна не само за грађане Француске, већ и химна слободе за све људе овог свијета. Важно је рећи и да сви изрази у дипломатској комуникацији потичу из француског језика, важно је истакнути и заједницу франкофоних земаља која промовише позитивну скалу вриједности, бранећи право на различитост. Наравно, податак да је француски један од пет званичних језика Уједињених Нација (заједно са енглеским, шпанским, кинеским и руским језиком) и један од два званична језика Европске Уније може било кога опредијелити за изучавање овог језика. Једини "разлог против" може бити чињеница да овај језик није лако научити, али то је и очекивано. Будући да је то језик интелектуалне елите, мора нам бити јасно да пут до тог и таквог статуса никада није био лак.

На крају, да се подсјетимо старе али увијек актуелне латинске сентенце: Колико језика знаш толико људи вриједиш.

Адела Дркић, проф.

ТРАДИЦИОНАЛНИ ДАНИ ФРАНКОФОНИЈЕ

У марту 2011. године одржан је квиз у знању француске историје и културе поводом Дана франкофоније у Црној Гори. Квиз је обухватао теме из француске културе тј. историје, географије, умјетности, књижевности и обичаја. Овај квиз је био специфичан по томе што је по први пут одржан у Црној Гори.

Екипа Гимназије "Танасије Пејатовић" у саставу: Алдина Делић, Азра Суљовић и Милица Цвијетић, после вишенедељних припрема са проф. Емиром Хамзић, наступила је 19. марта на квизу у гимназији "Слободан Шкеровић" у Подгорици и у првом кругу такмичења освојила одлично 2. мјесто у конкуренцији од петнаестак екипа, док је екипа из Никшића заузела 1. мјесто.

Недељу дана касније у другом кругу такмичења у коме су учествовале само три најбоље пласиране екипе, квиз је нешто другачије конципиран тако да је обухваћено више питања из француског језика и музике. Свака екипа при том је имала обавезу да изведе позоришни комад у својој режији. Екипа пљеваљске гимназије је заузела треће мјесто, иза екипа Никшића и Подгорице.

У коначном скору, екипа из Пљеваља била је најуспјешнија на овогодишњим Данима франкофоније обзиром да је поред освојеног 3. мјеста у квизу, заузела 1. мјесто за израђену презентацију на задату тему, као и 1. и 3. мјесто у писменим саставима.

На крају, ако сумирамо, Дани франкофоније осим бројних признања нашој екипи, донијели су пуно лијепих тренутака проведених у дружењу са вршњацима из других градова у Црној Гори.

Милица Цвијетић, IV-3

ДА ЛИ ЗНАТЕ....

Да је Валентина Терјешкова 1963.године извршила тродневни лет око Земље и тако постала прва жена-космонаут у свијету.
Да је одмах по експедицији Јурија Гагарина организован нови свемирски поход, тако да је „други човјек у" свемиру био Герман Титов.
Да је прва жена амбасадор на свијету била из СССР-а, Александра Колонтијевна (била је активна у дипломатској служби од 1923 до 1945 и то у Шведској, Данској и Мексику)
Да се 31. 10. 2011. у Кањинграду родио 7000000000-ти становник свијета.
Да је током сједнице Националног савјета за одбрану предсједник Борис Јељцин заспао, видно заморен излагањима чланова савјета.
Да је совјетски премијер Никита Хрушчов ударао сопственом ципелом по говорници током сједнице Савјета Безбједности УН узвикујући „Нет, нет".
Да је Сергеј Јесењин своју посљедњу пјесму „До свидания друг мой" написао сопственом крвљу.
Да је право име Максима Горког уствари Максим Пјешков.
Да су Кримски Татари 1571.године спалили цијелу Москву, осим Кремља.
Да у Русији живи више од стотину народа.
Да на мјесту гдје су Русија и САД најближе, раздваја их мореуз ширине свега 4 километра.
Да је Русија земља у којој има највише биоскопа.
Да једна од најсјевернијих приморских лука Мурманск никада не леди, јер Голфске струје долазе чак дотле.
Да у Архангелску постоји тзв. „Дрвени небодер"- јединствена дрвена грађевина од храстовине, која је висока чак 38 метара и има 12 спратова, а користи је градска управа.
Да се Руска Федерација по уговору са Индијом обавезала да до краја 2013.године пошаље првог Индијца у свемир.
Да је током Октобарске револуције, Зимски дворац у Петербургу, бранио батаљон гардиста-жена (1917).
Да је први човјек који је „шетао" свемиром (1965- мисија свемирске летјелице Васход 2)- Алексеј Алонов.
да су Сујоз 5 и Сујоз 4 биле прве свемирске летјелице које су се спојиле у Земљиној Орбити- (1969).
да је дужина Транссибирске жељезнице невјероватних 9.300км

Јакша Вуковић и Ердал Ајановић, IV-5

190 година од рођења великог руског писца Фјодора Михајловића Достојевског

Најбољи људи (човјек)

"Лучшие люди, — эта тема стоит того, чтоб сказать о ней несколько слов. Это те люди, без которых не живет и не стоит никакое общество и никакая нация, при самом даже широком равенстве прав."

"Најбољи људи — ова тема заслужује да се о њој каже неколико речи. То су људи без којих не може да живи, нити да постоји ниједно друштво нити и једна нација, чак и у условима најшире равноправности."

Фјодор Достојевски је, као друго дијете гркокатолика Михаила и Марије, иако бјелоруско - племићког поријекла, рођен у скромним и тешким условима, који ће наставити да га прате током читавог живота, како у Питеру, тако и у Омску, у хладном Сибиру. Можда је управо то, што је на дан његовог рођења (11. новембар 1821.) у Руској Православној Цркви, празнована успомена на светог Аврамија Затворника, условило да му судбина буде таква. Родитељи су му веома рано преминули, остављајући га да се на Војној академији, у Санкт Петербургу, мучи математиком и појединим вјештинама које му нису ишле од руке, а које су у потпуности одговарале брату му, Михаилу. Не могавши да поднесе психички терет који му је стварала та установа, окреће се књижевности и већ 1843. године, четири године по смрти оца, преводи дјело "*Евгенија Гранде*", великог романописца Онореа де Балзака. Осмјеливши се, 1846. издаје свој први роман "*Бедные люди*", који ће и код великог критичара Белинског, наћи свој кутак, тик уз *Николая Васильевича Гоголя*. Управо тај ефектни, почетнички успјех, навео је власти да га, оптуженог за чланство у Кругу Петрашевског, протјерају у Сибир. Ту, у пространствима Омска, долази до изражаја генетика, која му изазива тешке здравствене проблеме, а који ће, по повратку у Питер, прерасти у коцкарску депресију.

Да би егзистирао, писао је експресно, али упркос томе његова дјела су очувала јединствен смисао и душу преобраћеног унијата, наклоњеног хришћанству. Ријеч, како она на папиру, тако и она виша, створила је у њему непресушни источник идеја и мисли, свега онога што је требало да чини једног моћника књижевног свијета. У његовој потпуној умној снази, настала су многа дјела, која данас представљају праве загонетке, како за историчаре, тако и за социологе, психологе, филозофе и теологе, јер сваки цитат садржи све оно што обједињује науке које поменути стручњаци истражују. Такви су свакако "Преступление и наказание", "Братья Карамазовы", "Записки из Мёртвого дома", "Идиот", и "Подросток". Сва ова дјела, било да говоре о личности, о доброти, љепоти и православљу, о људској души и савјести или љубави, носе фамозне прикривене поруке живота, које су као најузвишеније препознали Сигмунд Фројд, Алберт Ајнштајн, Лудвиг Витгенштајн и папа Бенедикт XVI, а које се крију управо у везама духовног и свјетовног, вјере и науке.

Временом, име и дјела Достојевског, везују се за *дубоку психолошку анализу*, у оквиру које се посебно истиче диференцирање особина психолошког свијета главних ликова, које превазилази и систематске теорије великих психолога, због чега се он и назива зачетником реалне психолошке теорије и анализе. Управо због тога се Достојевски не може проучити у потпуности, чему иде у прилог и мисао Бранимира Нешића (надахнутог дјелом "*Философија и религија Ф.М. Достојевског*"): "Сигурном руком врсног приповедача он нас води у несигурне дубоке поноре, али и до неслућених висина на којима пажљиви читалац доживљава специфично прочишћење, једну духовну чистоту која бар на трен очисти нашу душу од наталоженог греха и начини је да буде као дечја душа."

Његова дјечија душа, чиста и спремна за духовни живот, напустила је тијело у Санкт Петербургу, 9. фебруара 1881. године, па самим тим можемо ове године прославити и 130 година од његове смрти. И заиста епиграф дјела "Братья Карамазовы", као његовог посљедњег романа, у потпуности одговара улози епитафа:

"*Если пшеничное зерно, падши в землю, не умрет, то останется одно; а если умрет, то принесет много плода.*"

"*Заиста, заиста вам кажем, ако зрно пшенично, паднувши на земљу, не умре, онда једно остане; ако ли умре, много рода роди.*"

Божо Кнежевић, II-5

Пјесма која је освојила I мјесто на конкурсу Свитање

Пробуди се

Из суза твоје крви,
Прогутај паучину поноћног
винограда,
И заспи.

Заплови вечерњом лађом,
Вечерај са ноћном плимом
И заплеши јутарњом осеком.

Одложи све лажи у кофер заборава
Који се некада звао љубав.

Послушај музику харфи,
Одсањај већ једном прошлост,
И пробуди се у кревету тек покислог
Опалог лишћа.

Пробуди се,
Јер Сунчеви зраци ће те
Пронаћи са простријељеним пољупцима
На твом врату.

Пробуди се,
Јер више никада нећеш лежати
Тако невина под
Децембарским прекривачем.

Пробуди се,
Иначе ако се не пробудиш,
И сан и јава,
И груди и глава,
И пољупци и шамари,
Постаће прошлост.

Зато,
Молим те у страху,
Пробуди се.

Матија Вранеш, II-3

Туга

Вечерас идем неким непознатим друмом,
пуним мрака
Неко цудно осјећање влада мојим умом.
А иза сваког сокака
са одређеном сумом,
уклети разбојник стоји
и чека ме.
Чека да ми удјели ту
одређену суму бола.
А онда одлази.
Нестаје негдје у тами,
А ми остајемо сами;
Бол и ја.
Бол потпомаже злу,
које ме вуче ка дну.
Желим да се пробудим
јер осјећам да лудим.
Мрак у соби улива ми неки страх
да ћу за који трен постати прах.
Али не.Осјећам да се враћам назад.
Бол се враћа,
а ноћ је краћа и краћа.
Мисли дубоко у срце продиру,
чисте сузе ми кроз очи надиру.
Не, то што долази није смрт,
то је вјечна туга.

Ермина Ћатовић, IV-3

Игра и живот

Посматрах једног дана
једно мало
дијете које је ходало,
безбрижно се играло,
праћено погледом родитеља.

Ех, када би живот био
тако једноставан,
као безбрижна игра дјетета,
када би сви људи падали
и устајали са осмјехом
као оно мало дијете у парку;
Било би лијепо.
Али не, живот ипак није једноставан.

Ермина Ћатовић, IV-3

Једном Ромеу

Ех драги Ромео,
што никад ниси макар рубом свог капута
сузе ове што навиру из закрвављених очију обрисао?
Што никада ниси шапнуо ми нешто у пролазу
док сам јурила низ калдрму?
Букет цвијећа ми принио, умјесто што стално слушам по неку отрцану фразу?
Што ниси био ту када западала сам у нове кризе,
преживљавала неке нове, конфузније фазе?
Што ниси љубио ми румене образе уз кишу?
Што ниси био ту
кад ми и сјене на вилинску косу миришу?
Ја хтјела сам те Ромео, хтјела сам бити мајка твоје дјеце
да капима млијека из мајчински набреклих груди подигнем ти дом.
Прије чини ми се сањала сам ореоле, милостиве свеце
а сад бих да мало лутам Содомом и Гомором.
Ромео,ти не постојиш
никад ниси ни постојао.
Осим што те Шекспир уткао у своје драме.
Не постоји данас никакав витез који штити у невољи
налик мене даме, њежне, баршунасте коже
даме залутале, вјечно снене.
Сад знам да никад нећу упити твој дах,
осјетити густе трепавице твоје уз моје лице замршене.
Претрпјети кукњаву твоју,
задрхтати док си плах.
О Ромео, а ја и даље очајно бих да ти родим дјецу
и да свако изњедрим уз твоју мушкост подупрта.
Да се клањам твоме свецу,
да се кријем блиједа и крхка у крај твог кута
О Ромео, хтјела сам ти
капима млијека из мајчинских набреклих груди подићи дом,
а сад ми душа у заблуди лута
обрела се опкољена Содомом и Гомором.

Арабела Шантић, IV-3

БОГОМИР АЋИМОВИЋ ДАЛМА

"Већина пјесника долази на свијет тек послије своје смрти "

Свестрани умјетник - поета, сликар, вајар, иако рођен у нашем граду, свој пуни успјех доживио је у Паризу. Град свјетлости пригрлио је умјетника, отворио врата својих галерија, уврстио га у Академију умјетности, наградио га Гонкуровом наградом, смјестио између Верлена и Пола Валерија...

Никад није заборавио свој завичај ни у мислима, ни у стваралаштву.

Пљеваљски Књижевни клуб носи име овог умјетника.

... Кад ме понекад питаху: "Јесте ли из Београда, месје Богомире?" одговарах "не" и журно додавах: "Из Пљеваља сам, мјеста милозвучног имена".

Богомир Далма

ТРИБУТ

ЗА ПРОСЛАВУ 50-ГОДИШЊИЦЕ ПЉЕВАЉСКЕ ГИМНАЗИЈЕ 1951

У пљеваљској слици народне Културе,
Под јутарњом звјездом што алемом сија;
К'о лађа Просвјете, кроз војне и буре,
Пловила је Духом наша Гимназија.

Покосна и бјела, на равном Читлуку,
Као наш Партенон, зари пола вјека;
Мудрост надом цвјета на њезином луку,
К'о бехар што носи Брезница ријека.

Кроз пола вијека вршила је дужност,
И као Атена подносила жртве.
С пјесникове Лире диже се Захвалност
За све претходнике, већ одавна мртве.

Слава нашој браћи, у Дому Културе!
Присутан је духом и наш Танасије
Умни Пејатовић, син Таслице суре,
Врли оснивалац наше Гимназије.

Присутни су оци, и другови пали,
Професори, ђаци, за Слободу Духа;
И млади Хероји, што су мријеч знали:
Да је плод науке зрно вјечног круха.

Да би подигнули темеље науци,
Наши су дједови ишли до Стамбула;
Ал' су се вратили с ферманом у руци:
Побједа је ова свечана аула.

Nulla Labor Fallax: *Рад никад не лаже.*
Учите другови, уложите труд!
Све муке живота изгледају блаже
Кад се Част Науке узима за Суд.

Нека се застава виш' улаза вије,
Нова покољења ловоре ће брати.
Стогодишњи вијенац наше Гимназије
Можда ће Геније Отаџбини дати.

1951.

Богомир Далма

Не могу да створим Савршено,
Не знам да говорим о свемиру,
Не умијем да ходам по жици,
Не усуђујем се отићи на пучину,
Не радим што сматрам исправним,
Не знам да не слушам срце...
Јер, ипак понекад...
Чини се да дотичем звијезду,
Да трчим мјесечином,
Да грлим море и спавам на облаку...
Јер, ипак понекад
Папир и платно ми откривају истину срца,
Зато опрости,
Што не могу да створим Савршено...

Бојана Кнежевић, IV-5

Како је нестао један свијет

О ИСТОРИЈИ ВРЕМЕНА

Тихи ток свакодневног живота има своју историју, далеко од велике политике и живе драматике бојишта, али она није због тога мање историја и све вријеме живи са нама у садашњости. Погледајмо само вијек какав је био седамнаести. Тада су сладолед, чоколада, кишобран и тоалет папир били улазница за европску културу; послије тога постали су дијелови наше свакодневице. Из тог вијека потичу двије новости које су помогле да се наш живот преобликује. Обје имају везе са мјерењем времена - прва је увођење минутне казаљке на сату, друга, обичај да се носи сат.

Увођење минутне казаљке одсликава развој модерног поимања времена. Тај превратпогодио је један свијет у коме није било границе између прошлости, садашњости и будућности, свијет чији је ритам био полаган и опуштен, гдје ништа није могло да се креће брже него што је коњ ходао или брод једрио и у коме журба није била отмена. Вријеме је вриједјело колико и бакарни новчићи које нико није сакупљао.

Гдје је створено ново вријеме? Неки теоретичари претпостављају да је оно настало у средњовјековним манастирима гдје је прецизан распоред дневних молитви условио потребу за сатом. Други сматрају да се тај развој догодио у средњовјековном граду. За трговца и пословног човјека вријеме је било веома значајно, као нешто што је сам куповао и продавао. Појавили су се први механички сатови. У почетку су они били нетачни, све док холанђанин Кристијан Хојгенс 1656. године није конструисао сат са клатном. По први пут је постало могуће мјерити вријеме са стварном поузданошћу. Нешто касније, 1695. године Роберт Хук је увео минутну казаљку. Тај нови, прецизни сат појавио се у тренутку када је био потребан и државној власти и капитализму који је пуштао пупољке.

Стварност је резана на све финије шните времена. Као дио цивилизовања и дисциплиновања Европе власти су почеле да уче све, од радника до чиновника, да раде у одређеном времену и да буду тачни. Вријеме више није било циклично већ линеарно - равна линија

између прошлости и будућности која се пружа кроз пролазну и неповратну садашњост. Вријеме једног човјека постало је његова најдрагоцјенија имовина. Казаљке, које се крећу као сунце, помно мјере вријеме које је неко потрошио, вријеме које остаје и вријеме које је неко страћио. Брза минутна казаљка учинила је да пролазност времена постане све јаснија. Један минут избио је из нашег времена и никада се више у њега неће вратити: пожури, пожури...

Развој је, дакле, ишао од времена које је било циркуларно, природно и конкретно ка линеарном, механичком и потпуно апстрактном. Може се говорити и о важној разлици између квантитативне и квалитативне стране времена. У савременом друштву квантитативна страна постаје све важнија, све више вријеме постаје новац, а квалитативна страна времена, вријеме као ИСТОРИЈА потискује се у позадину и Сада се све више одваја од Некада.

Парадокс је у томе што се човјеку, када је стварно одредио вријеме, то исто вријеме отргло од контроле. Он је принуђен да живи у напорном ритму који није органски, не потиче из природе већ су га створиле машине. То се никако није могло догодити без сукоба. На примјер, индустријски радници су прво пружали тврдоглав отпор новом времену, али су полагано натјерани да повију врат и те нове норме прихвате и учине својим сопственим. Социјалистички покрет и на истоку и на западу прихватио је много капиталистичких погледа на прилагођавање времену и индустријску дјелотворност, градећи "социјалистичку радну дисциплину". Ствар је постала још озбиљнија када су пронађене секундара и штоперица које су вријеме исјецкале на још тање сегменте. Повећавајући прецизност, са циљем да се уштеди мало времена, човјек је изгубио ону слободу која се налази управо у недостатку прецизности. Отуда је лако заборавити да оно тијесно скројено вријеме између рођења и смрти, које отиче с куцањем сата, није никакво откриће већ је као и сат један изум из историје. Подсјетити на ту чињеницу и научити да се не боре природа и историја, једна је од највећих поенти проучавања историје.

Инструмент новог времена лагано је успијевао да се пробије у свакодневни живот људи. Почетком шеснаестог вијека стигли су први џепни сатови. По правилу су то били велики и незграпни уређаји у облику јајета, али је било и више умјетнички обрађених варијанти. У шеснаестом вијеку било је могуће да свако носи свој сат. Облик џепног сата је мутирао током осамнаестог вијека од цилиндричног облика или облика лука у све пљоснатији. У том развоју су предњачили Французи, вјероватно због тога што се у тој земљи придавао већи значај естетици. Седамдесетих година осамнаестог вијека џепни сат је коначно добио свој класични облик који данас сви препознајемо.

Друштвена историја ручног сата могла би имати свој прави почетак 1914. године када је стара Европа кренула у сусрет својој пропасти. Сам сат био је безгласни учесник иза кулиса. Ону кризу која је довела до свјетског рата, убрзао је телеграф. Он није пружио дипломатама и државницима из 1914 године ону могућност да размисле, коју су имали њихови претходници, јер су телеграми стизали брже него што је коњ могао да галопира или брод једри. Нико се није усуђивао да оклијеваи један једини дан од страха да ће они други употријебити то изгубљено вријеме. Џепни сат је направљен за господина који стоји, фабриканта и џентлмена који извлачи свој блистави сат лијепим полукружним покретом.

Али када неко чучи у блатњавом рову такав сат је веома непрактичан, јер захтијева слободну руку, а и тешко га је извући испод шињела или џепа.

Појавио се и низ мање-више апсурдних тактичко-техничких иновација које су захтијевале егзактно и прије свега лако доступно мјерење времена на бојишту, једна од њих била је такозвана "пузајућа јуришна ватра". Замисао је била да пјешадија напредује помно прорачунатом брзином од 25 метара у минути, а да за то вријеме артиљерија истим темпом помјера испред ње своју паљбу. И ту је ручни сат имао свој велики излазак на сцену. Први је направио 1914. године један француски произвођач за рачун њемачке војне силе.

Када је Први свјетски рат завршен, неки мрачни хир моде учинио је да опстане ручни сат, баш као и тренчкот и цигарета, још двије велике ствари које су дошле до своје велике публике преко ровова. Потражња за џепним сатовима је нагло пала. Швајцарцима је преокрет ка производњи ручних сатова ишао боље него другима па су тако могли још више да утврде свој положај.

Али пробој ручног сата није био само хир. Прије свега, био је то примјер милитаризације мира. Наиме, док је некада рат личио на мир, војници су са собом у рат водили своје жене и дјецу, покућство и стоку покушавајући да живе обичним животом, мир је почео да личи на рат: облици рата непримјетно цуре у наш говор и наш начин живота.

То одсликава и појаву да је такт свјетског сата све бржи, а прије свега неизбјежан, свуда присутан. Никога више не занима природно вријеме, јер нас апстрактно вријеме сата више не пушта. Вријеме постоји као стална опомена, вјечна гласна замјерка док ходамо са знаком Првог свјетског рата на својој руци.

Љиљана Бајчетић,
проф. историје

Субјективно и искрено

СЈЕЋАЊА БИВШИХ ГИМНАЗИЈАЛАЦА

Вријеме, најбоље конзервирајуће средство! Сјећања као вино, старија, боља! А наши мозгови винарије праве, прашњаве бачве, тунели и ходници и полице разврстане по годинама. И сам човјек се погуби у свему што је доживио, кад крене не зна докле сеже, ал' се сјећа. И живи! Увијек нас један животни корак врати у један доживљај из прошлости, данашњи дан увијек везујемо за неки давнашњи... и није нам жао што у сопственим собама имамо сметлиште, што неко украде ону ћасу из које смо пили сокове иза гимназије кад је пропадао енглески. Или ону флашу Милион вина када смо освојили турнир. Једном да смо и ми били милионери, вриједјело је сваког гутљаја! Пјенушави, млади и задовољни, срећни и недокучиви, претапали смо се кроз агрегатна стања. Све то бијаше и тек видимо колико смо из својих руку испустили. Али увијек ће тако бити, можда и сад нешто пропуштамо, али вриједи свака секунда коју потрошимо да се сјетимо свега што смо доживљавали у средњој школи. Понедјељак, Мирка Ђуровић, руке се позлатиле ономе ко нам направи такав распоред да дан и недеља почињу онако како и доликује успаваном средњошколцу, лагано и насмијано. Благо и смирено, тек да се исмијемо јутарњем цртаном филму, препричамо викенд, који се тада сводио на корзирање (рано нам је било за изласке), намигивања и дјетињаста гуркања. И тако у круг дан за даном, колико год звучало истрошено, од суза до смијеха прошли смо све. И безброј есеја написаних, неоправданих часова, измишљања дијагноза и небулоза! Макар пола прича које нам нису прошле, ал' црвењели смо се кад је требало. И кад смо због четвртине сендвича каснили исто толико, и кад смо након одмора знали ко куца и ко касни, али проживљавали смо то сваки пут као први. Кафенисања, испијање безброј почетничких слађих кафа да би се гатало. И посматрање другова како тапкају око оног знака код цркве уз сендвич и понеку буфлу, но, само ко се снађе тај дан да из новчаника "џепне" који динар више. Можда да се и стидимо жаргона, али и то смо начили тамо, и знали тачно шта нас чека и од које професорске руке.

И тако, прошле су двије и по године откако више нисмо гимназијалци и откако не дишемо онај добро познати ваздух и откако не сједимо у клупама и не пишемо на старој табли оним трошним малим кредама од којих остају флеке, али сјећања и успомене не јењавању јер стогодишња дама нам не дозвољава да заборавимо. Жагор и дрхтаји кроз ходник остају урезани у нама а остаће и вама, садашњим гимназијалцима. Због тога уживајте, средњошколски дани су најбезбрижнији дани. Будите поносни што сте гимназијалци!

Данијела Лаковић и
Борис Шаранчић

О КЊИЗИ ЈЕ РИЈЕЧ

Сасвим јасно се сјећам свог збуњеног осмјеха на тобоже духовиту опаску друга из улице на рачун дјечака који је изјавио да у слободно вријеме чита. Данас, нисам сигурна када сам се посљедњи пут дотакла расправе о некој књизи. Вјероватно се те ситуације у сваком случају могу набројати на прсте једне руке. Апсолутна апатија и комплетна незаинтересованост за писано стваралаштво не јењава међу мојим вршњацима.

Не бих да будем лицемјер, ни сама нисам претјерано загрижен ентузијаста за литературу. Ипак, сматрам да сам далеко одмакла од многих око мене. Мозак ми, попут сунђера, упија лака штива, белетристику и кримиће, док књижевни класици од њега изискују извјестан напор да бих их се уопште латила. Свако мало, када сам докона, ослањам се на мајчине препоруке. Као дијете сам гутала Афанасјева. Сјећам се морбидне

сатисфакције коју су у мени изазивале његове мрачне бајке, које се граниче са бизарним. Упијала сам сваку ријеч, пропраћену подилазећим жмарцима. Желим тај осјећај назад. А сама сам одабрала да се прилагодим околини, да спријечим жигосање, попут оног у случају малог, назовимо штребера, који је био предмет исмијавања. Јер он је, замислите, читао неке књиге. Па зашто би, побогу, то чинио? То уопште није "кул''. Вољела бих да могу да се похвалим да смо сви ми сазрели, духовно и интелектуално, од тог времена, и да смо данас донекле изграђене личности, које с времена на вријеме уживају у квалитетном штиву уз поподневно испијање чаја или кафе. Нажалост, већина је остала на готово истом менталном нивоу, не помјеривши границе својих интересовања. Књига се не цијени, ни на ријечима, ни у пракси. Када се саопшти обавезна школска лектира за наредни мјесец, прво питање је: "Колико има страна?'', праћено разочараним, готово болним уздасима уколико број премаши двије цифре. Снага те незаинтересованости је алармантна, али чини се да никога није брига. Младе скоро нико не форсира, нити их учи правим вриједностима. Шехерзаде и Есмералде су нам врхунац интелектуалног домета. Можда бих и поштовала тај феномен када бих срела неког окорелог обожаватеља, који се својски удубљује у заплете и психоанализу личности. Тада бих бар знала да нисмо изгубили способност да имамо интересовања, па би се можда и књиге могле наметнути као нека нова опсесија. Али сасвим је очигледно да то ипак није случај.

Када би нам неко од данашњих, често погрешних узора, сликовито дочарао да ће нам, и поред свакодневног релаксирајућег читања, остати времена за "махалање'', испијање кафа и распредања о Гучију, Пради, Долче и Габани, можда би и прињубили књигу. Јер то би тада било "кул''. А то нам је и циљ, зар не? Бити "кул''.

Ирина Томић, IV-1

Путем успјеха до Америке

ОД ЊУЈОРКА ДО ВАШИНГТОНА

Када су објављене прве информације о стипендији A-SMYLE-a, која омогућава ученицима боравак у САД у трајању од 10 мјесеци, Ивана Живковић и Јана Лончар су ријешиле да остваре сан из раног дјетињства и буду млади амбасадори Црне Горе у Америци.

Захваљујући одличном успјеху у школи, знању енглеског језика и ангажованости у ваннаставним активностима, успјеле су да се истакну и представе гимназију "Танасије Пејатовић" у најбољем свјетлу, у јакој конкуренцији од 500 ученика из свих дијелова Црне Горе.

Ивана Живковић и Јана Лончар

Комуникативност и отвореност ума за нове културе су им додатно помогле. А када су се након 3 круга свеобухватних тестирања пласирале у најбољих 17, дошло је и вријеме да се каже збогом старом животу на годину дана, и вријеме за нове изазове и брзо одрастање. Пут их је одвео у двије различите државе, Јану у Колорадо, а Ивану у Тенеси. Даљина их није спријечила да се још више зближе и чак успију да организују заједнички провод Божићних празника код Иване у Тенесију. Упркос различитом искуству, обје су фасциниране америчком културом и обичајима. Успјеле су и да обиђу добар дио Америке и да буду свједоци љепоте западњачких метропола попут Њујорка, Сан Франциска, Лас Вегаса, Вашингтона, Мајамија итд. На путовањима су сретале људе различитих нација и култура, али су ипак најприсније остале са својим америчким породицама, са којим су и сада у контакту. Од њих су научиле много, али су и породице сада упознате са нашом традицијом и вриједностима. Наравно, Ивана и Јана су биле блиставе и на пољу образовања чак и у САД, што само свједочи о квалитету образовања наше Гимназије. Ивана је проглашена најбољом ученицом хемије у својој америчкој школи, а Јана је добила титулу најбоље ученице на размјени у Америци, захваљујући освајању награда на бројим такмичењима.

Да су добро образовање, упорност и истрајност саставни дио рецепта за успјех, свједоче и ове двије перспективне ученице које се надају да ће послужити као примјер и мотивација будућим генерацијама спремним да искористе све пружене прилике.

Одјељење III-3

Под лупом британских професора

ЗНАЊЕ БЕЗ ГРАНИЦА

Ученик гимназије "Танасије Пејатовић" , Никола Ћачић, прошле године кандидовао се за НМС стипендију коју додјељује Министарство Црне Горе у сарадњи са Министарством Велике Британије. Он је један од четири ученика која су успјела у томе. Циљ НМС стипендије је да омогући ученицима образовање и усавршавање у престижним школама у Великој Британији, као и учење енглеског језика и упознавање културе ове земље. Ученици су добили стипендију која износи око 30.000 еура. Услови су да ученици не само добро владају енглеским језиком, већ и да имају добре резултате у школи и посједују способност адаптирања потпуно другачијем начину живота и образовања.

Никола похађа школу у Стамфорду и истиче да нимало није лако. Упркос томе што је градиво захтијевно и обимно, одлично се сналази. Дугогодишњи такмичар из биологије одмах је својим знањем привукао пажњу британских професора. Захваљујући образовању које је стекао у нашој школи, остварује добру комуникацију са професорима и постиже боље резултате од ученика којима је енглески матерњи језик.

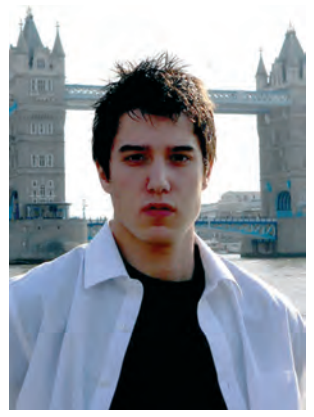

Никола Ћачић

Поред бројних наставних активности, члан је кошаркашког тима. Награда за Николин труд и залагање у школи био је седмодневни обилазак Лондона. Захваљујући томе што живи у интернату упознао је ученике из различитих крајева Европе, а самим тим сазнао више о њиховој култури. Никола истиче да је задовољан британским образовним системом и да ће, уколико му се укаже могућност, остати да похађа и четврти разред у Великој Британији.

Родитељима, професорима, а посебно његовим друговима из III-4 Никола веома недостаје али смо поносни што наш град и нашу школу представља на најбољи начин. Посебно смо срећни што поред бројних обавеза, Никола увијек нађе времена за разговор како би размијенили мишљења и утиске.

Милана Живковић, III-4, Јелена Вуковић, проф.

Прва помоћ

ОСВОЈЕНА ПРВА ТРИ МЈЕСТА

Половином маја је у организацији ООЦК Пљевља одржано Општинско такмичење из прве помоћи. Учествовале су три екипе Гимназије " Танасије Пејатовић" и освојиле прва три мјеста. Прво мјесто је освојила екипа у саставу: Тешовић Кристина (капитен), Потпара Марија, Струјић Ерна, Тешовић Јована, Марковић Милица и Лучић Снежана. Друго мјесто на овом такмичењу је освојила екипа у саставу: Казазовић Амра (капитен), Влаховљак Мирха, Свркота С.Тамара, Куртиш Алма, Пајовић Златко и Лацмановић Василије. Треће мјесто је припало екипи у саставу: Маријановић Марина (капитен), Мијатовић Аница, Нухановић Исидора, Радовановић Јелена, Свркота З. Тамара и Милинковић Марија.

Екипа која је на Општинском такмичењу освојила прво мјесто, с тим што је Марковић Милицу замијенила Казазовић Амра, пласирала се за Државно такмичење, које је одржано у Даниловграду 2. и 3. септембра 2011. године. У веома јакој конкуренцији ова екипа је освојила треће мјесто и потврдила успјех који ученици Гимназије "Танасије Пејатовић" годинама постижу на овом такмичењу.

Екипе за такмичење припрема професорица биологије Весна Кастратовић која је и инструктор прве помоћи. Професорица Кастратовић је у периоду од 19-21. септембра 2011.године у Сутомору успјешно завршила семинар за мастер инструктора прве помоћи. Семинар су у организацији ЦК Црне Горе водили Игор Јокановић, координатор за прву помоћ у ЦК Црне Горе и Кристина Грубер, представница аустријског Црвеног крста.

Прво мјесто на Општинском такмичењу из прве помоћи освојила екипа у саставу: Тешовић Кристина (капитен), Потпара Марија, Струјић Ерна, Тешовић Јована, Марковић Милица и Лучић Снежана. Екипе за такмичење припрема професорица биологије Весна Кастратовић

Планинарско-извиђачки одред Младост

ЈАСНА ВИЗИЈА БУДУЋНОСТИ

Интересовање и жеља младих да теоријско знање из многих предмета примјени у пракси је очигледно. Масовно укључивање ученика у истраживачки теренски рад у жељи да прошире своја знања у одређеним областима науке, прави је показатељ десетогодишњег постојања и успјешног рада планинарско-извиђачког одреда Младост.

Ученици ове школе се у великом броју укључују у активности овог одреда, па је број чланова увијек већи од 150. Тако је Младост достигла, ако не и превазишла планинарску традицију која је цвјетала у Гимназији током седамдесетих.

Рад са ученицима у циљу очувања животне средине, валоризације природних и културних ресурса пљеваљске општине не престаје ни током љетњег и зимског распуста. У потпуности смо остварили сврху постојања наше организације кроз едукацију и подизање нивоа свијести код школске омладине, о неопходности унапређења и заштите животне средине. У том циљу су наши активисти почетком јуна уредили школско двориште Гимназије. Засадили су саднице туја, јасмина, берберис и ружа у неуређеним дијеловима школског дворишта и дали свој допринос да амбијент око школе буде још уређенији и привлачнији. Наша акција би требало да подстакне и остале школе да уреде своје двориште.

Тешко је набројати све акције у којима су учествовали чланови Младости, од спортско-рекреативних до бројних хуманитарних у којима предњачимо. Помажемо свима којима је помоћ потребна, од дјеце без родитељског старања, ромској популацији, до особа којима је болест угрозила здравље. Учествујемо на свим акцијама које могу да поправе квалитет живота на овим просторима.

Актуелни циљ наше организације је изградња планинарског дома Младост на Косаници-Битинско Поље, који је замишљен да буде регионални центар за окупљање младих и својеврсна школа у природи. То би била награда за наш десетогодишњи рад. Захваљујући донацији Ротари клуба Пљевља који окупља успјешне и пословне људе из различитих области, успјели смо да изградимо спрат објекта површине од 105м^2. Посебно нас радује што имамо подршку од такве организације. Користимо прилику да им захвалимо на указаном повјерењу, што су износ од аукције слика пљеваљских умјетника усмјерили Младости, чиме смо и започели изградњу овог објекта. Надамо се да ће у скоријој будућности неко овако или слично дружење или сликарска колонија бити организована у планинарском дому Младост. Изградњу овог дома већ су подржали поједини привредни субјекти: ЈП Водовод, Црна Гора шуме, Арома, Оријен, Адинг… Изградња једног оваквог објекта, који има свака урбана средина, захтјева помоћ локалне заједнице, општине, Министарства туризма, просвјете и спорта и свих који желе и могу да помогну да завршимо започети објекат.

"Младост" је сваким даном све јача и све масовнија, очигледно је покрет са јасним циљевима и визијом за будућност.

Мр Асим Кухиња

Екскурзија

МАЈ НА ЕВРОПСКИМ УЛИЦАМА

Испраћени најљепшим жељама својих другова, породица и професора, уз велика очекивања, ученици трећаг разреда гимназије “Танасије Пејатовић”, 21. маја 2011. године, кренули су на путовање по средњој Европи

Након поподневне, затим ноћне вожње кроз Србију, преласка мађарске границе, у раним јутарњим часовима стигли смо на наше прво одредишта - Сент Андреју. Недељно јутро нам је почело обиласком Трга Вука Караџића, Градског Трга, Трга кнеза Лазара, куће Јакова Игњатовића, Саборне Београдске цркве... Послије краћег одмора на обали Дунава, кренули смо у обилазак низијског дијела града, Пеште. Долазак на Трг Хероја, саграђен у част 1000 година постојања мађарске државе, многима од нас је био први сусрет са таквим умјетничким остварењем. Након шетње улицом Ваци, отишли смо у Будим. Посјета Рибарским бастионама, комплексу са седам бијелих торњева који симболизују седам племена оснивача мађарске нације и државе. Панорамско разгледање града, препознавење неких грађевина, као што је Парламент, оставили су импресиван утисак на већину ученика. Услиједиле су посјете катедрали Матија Корвина и Краљевском дворцу, а затим и неколико сати одмора у хотелу. Као круна свега током овог дана дошла је вечерња вожња Дунавом. Одушевљење није могло бити скривено.

Наше путовање се наставило слиједећег јутра. Долазак у Братиславу и кратко задржавење у њој, били су довољни да схватимо значење словачке изреке ’Што се на доброј земљи засије, све добро израсте’. Стари трг, Градска кућа, Примацијална палата нису нам се чинили страни, као ни тај народ, који је по мишљењу многих јако сличан нама. Упутили смо се ка Чешкој и затекли предвечерје у њеној престоници. Смјестивши се у хотел са узбуђењем смо ишчекивали ново јутро.

Барокне зграде, са елементима неокласицизма на својим фасадама, полако су нам постајеле уобичајена слика. Манастир Страхов, палата Чернин и Лорета, предсједничка резиденција, у прошлости дворац чешких краљева, Валенштајнов парк, а онда и краљица средњовјековне готике- катедрала светог Вита, подједнако очаравајућа споља и унутра остали су нам у сјећању. Ускоро, послије преласка Карловог моста, који је симбол Прага, добили смо прилику да сами прошетамо непознатим улицама и трговима.

У касним поподневним часовима укрцали смо се на брод и са Влтаве још једном упијали погледима сву ту величанственост.

Рано буђење и обилазак царског дворца Карлштајн, велелепне грађевине на узвишењу, најавили су дан када смо посјетили најпознатију бању у Европи, Карлове Вари. Топли, љековити извори, гејзири, уређени паркови и стазе показали су нам зашто Чеси кажу да на лијеп цвијет и пчела лети.

Слиједећи дан је протекао у путовању до нашег крајњег одредишта, Беча.

Обилазак чувеног дворца Шенбрун, омогућио нам је да закорачимо у прошлост и за тренутак заборавмо на свакодневицу. Изванредно уређен парк и околина дворца одвлачили су нас од стварности. Фонтане, базени, травњаци, тунел обрастао ружама... Услиједило је панорамско разгледање града, а затим и слободно вријеме. Катедрала светог Стефана, иако у фази реконструкције изазвала је најдубље дивљење. Комбинација боја на витражима, спољне свјетлости и стубова у унутрашњости ствара задивљујуће шаренило, које захваљујући звуку оргуља дјелује смирујуће. Градска кућа, Парламент, Опера, Музеји, црква Марије Терезе, до сада дијелови фотографија и далеких мисли, сада су били пред нама. Одласком у један од најстаријих и највећих забавних паркова на свијету, “Пратер”, ослободили смо из себе ону дјецу, која су у Прагу гледала троспратну продавницу играчака помало се устручавајући да уђу, сад жељну авантуре. Имали смо прилику да осјетимо како је бити дио свега тога што смо да сада само гледали преко неких екрана.

У хотел нас је вратила помало тужна помисао да ускоро пакујемо кофере. Испраћени тмурним небом и слабом кишом напустили смо аустријску престоницу следећег јутра. Обогаћене искуством непроцјењиве вриједности у Пљевљима нас је дочекало окупано кишом, прохладно мајско јутро, нама добро познате липе, сличне онима из непознатих дрвореда, наше улице... Иако смо корачали њима, праћени цвркутом наших птица, негдје у нама су се још увијек развијале ноте са жица виолине оног старог уличног свирача, или пак звук флауте дјевоке са моста, још увијек су нам пред очима трепериле слике савршено уређених зграда, улица, тргова, мостова, паркова... градова. Дуго ћемо бити жељни репризе ове епизоде живота, а још дуже ћемо је памтити, јер како Словаци рекоше: “Једну главу имам и ту носим!”

Бојана Кнежевић, IV-5

САЈАМ ТУРИЗМА

Дана 26.03.2011. група ученика из гимназије “Танасије Пејатовић”упутила се на Сајам туризма у Будву, на челу са проф. Асимом Кухињом.

Са великим очекивањима , праћени пјесмом кренули смо ка нашем првом одредишту ,манастиру Морача.

Пошто смо прошли Подгорицу кренули смо ка Будви и Сајму туризма.

Киша и магла нису успјеле да нам покваре расположење и намјеру да боравак у црногорској пријестоници туризма искористимо за учење нечег новог.

На Сајму, који је имао међународни карактер, прилику да покажу своје умијеће и производе,имали су бројни учесници из окружења (Хрватске, Македоније, Италије као и Њемачке)

На овај начин и Црна Гора представља се као атрактивна туристичка дестинација и као достојан домаћин оваквих и сличних окупљања

Након инспиративног боравка у Будви, упутили смо се ка нашем слиједећем одредишту, Старом граду - Котору. Смјештен је испод Ловћенског масива.У својој прошлости град је доживљавао многе успоне и падове. Данас је то јединствена урбана цјелина , опасана са свих страна бедемима дугим око 5км,високим до 20м и широким до 10м. Грађени су пуних 10 вјекова.

У Котор опасан бедемима може се ући на троје врата: Врата од мора, Врата од Гурдица и Врата од ријеке. Након њих наилази се на најљепши и највећи градски трг-Трг од оружја.

У Старом граду посјетили смо Поморски музеј који нас је одушевио, јер смо имали осјећај да смо у времеплову ношени неколико стотина година уназад, да би упознали стил живота и културу прошлих цивилизација. Имали смо прилику видјети разне украсне вазе,народне ношње, оружје, моделе бродова, накит (који се дјевојкама посебно допао), прелијепо огромно огледало,разноврстан намјештај....

У центру Старог града налази се катедрала Св. Трипуна.

Катедрала је најзначајнији споменик средњовјековног Котора. Подигнута је 1166.год. Од чувене париске катедреле Нотр Дам старија је 69 година, а од познате Базилике Св.Петра и Риму 460 год.

У разорним земљотресима у 16. и 17. в. претрпјела је знатна оштећења.Након обнове,унутрашњост добија ренесансно барокни изглед.Катедрала посједује велики број умјетничких дјела,готике скулптуре, четири мермерна олтара из 18. в. и сребрно-позлаћени рељеф светаца.

Катедрела је служила и као градска вијећница.

Били смо уморни, али прије свега задовољни, обогаћени новим искуством и знањем.

Захваљујући залагању нашег професора Асима Кухиње, успјели смо да реализујемо овај излет. Искрено се надамо да ће их бити још у будућности.

Лекција о мом граду

П Љ Е В Љ А

На сјеверу Црне Горе, на самој тромеђи са Србијом и БиХ, уз обале Таре, Ћехотине, Брезнице и Везишнице, на просјечној надморској висини од око 800м отвара се прелијеп, јединствен и грандиозан поглед на Пљевља. Смјештена у котлини коју окружују брда и планине, одају се у пуном свом сјају, шаљу поруку коју свако схватити може, а у којој је исписана дуга историја, култура, огромно богатство, умјетност… Овај мултикултурални град заслужује пажњу сваког појединца

Шетња градом је и шетња кроз историју. Спој многих култура, многих цивилизација, бројне појединости за тренутак нас самим својим постојањем без превеликог труда успију преселити прво у праисторију, стари, затим у средњи, па у нови вијек и на крају у савремено доба - у данашњицу, чинећи да осјетимо као да се налазимо на крилима маште , лебдећи на површини. У само једном дану успјевамо препливати ријеку времена. И то је реалност, заиста завидна, а разлози томе су знани и оправдани.

Простор Пљеваља насељен је одавно, а његова историја је богата и бурна. Када се приближавамо територији овог града на сјеверу, прво се наилази на Врућанско-љутићку и Матарушку котлину које својим постојањем не дозвољавају да нешто падне у заборав. Подсјећају нас да је културна историја пљеваљског подручја око 50-40 хиљада година п.н.е. почела управо на том мјесту. Археолошко налазиште Комини, предио иначе богат рудама, насељавало је илирако племе Пирусти. Ово налазиште смјештено је на самом улазу у град и свједочи да је на мјесту данашњих Пљеваља у вријеме Римљана постојало градско насеље. Насеље до данас непознатог имена, упркос уложеном великом труду историчара који су успјели дешифровати прво слово имена означено је и у литератури се помиње као "Муниципиум С". Људи са овог подручја бавили су се првенствено рударством. Кроз Муниципиум је пролазила значајна римска саобраћајница. Град дефинитивно пропада у 6. вијеку најездом Словена и Авара. Када су Словени населили ове крајеве на рушевинама тог града подигло се ново насеље које се називало Брезник, по истоименој ријеци која је кроз њега протицала.

У османлијским изворима Пљевља се помињу као пазар (трг) Пљевља, али као и Таслица (каменита бања, Каменица, град у каменим брдима). Име Таслица добила су због територије на којој леже. На периферији овог града налазила су се каменита брда чији је камен био кристално бијеле боје. Подигнут је између ових брда, која су га примила као чедо своје, и зелених поља покрај врела.

У 17. вијеку путописац Евлија Челебија у својој енциклопедији "Књига о путовањима" за овај простор каже: "Овај град је сједиште херцеговачког паше, јер се налази у средини вилајета... Овде смо гостовали у пашину двору који има 20 соба, дворану за вијећање, диван хан, више сала, дрвени чардак на врелу воде и многобројне стаје… То је углавном кадилук у рангу кадилука од 150 акчи… 70 села… од 10 махала вароши, 5 је хришћанских, 5 муслиманских. Има 10 џамија са михрабом. Најљепша и најпознатија је џамија Хусеин-паше Бољанића. Она је као каква царска џамија… Наиме, све јавне зграде су Хусеин-пашине задужбине… има такође 2 медресе, 3 основне школе, 2 текије, имарет, хамам, 3 хана. Даље има до 700 тврдо грађених даском, ћерамидом и плочама покривених кућа, с виноградима, без башча… Клима вароши је пријатна, а путеви чисти… кроз поље дуго два сата хода тече ријека Ћехотина. У овом пљеваљском пољу нема уопште необрадиве земље. Земља се цијени и тражи. Села су насељена… Врело Брезница улива се у Ћехотину и покреће 10 млинова, залива више стотина башча… Овде шест мјесеци има снијега, али како је то врло каменит крај четири мјесеца буде жега… На гласу су пљеваљски коњи који туку камен… Становници града се понашају пристојно и скромно. Говоре босански и сви су човјечни и поштени људи…

Муниципиум С, Брезник, и Таслица представљају историју настанка данашњих Пљеваља. А свој данашњи назив добила су како легенда каже по пљеви коју је вјетар разносио по граду са околних богатих манастирских имања на којима се развијало жито.

Сада су Пљевља највећи индустријски центар Црне Горе. Богати рудник угља и рудник олова и цинка Шупља стијена, комбинат за прераду дрвета и термоелектрана представљају најбогатије привредне субјекте Црне Горе. Управо због тога Пљевља су важна археолошка, индустријска и туристичка дестинација. Од културно-историјскух знаменитости треба поменути : манастир Свете Тројице, Хусеин-пашину џамију, цркву Свете Петке. Манастир Свете Тројице подигнут је још у 12.вијеку, а данашњи изглед је задобио после обнове крајем 15.вијека уједно представља архитектонско дјело хришћанске културе. У њему се чувају ријетке рукописне књиге , иконе, занимљиви црквени предмети. Св. Тројица у прошлости није била само вјерски и културно-просвјетитељски центар. У 16.и 17.вијеку у овом манастиру радиал је школа за преписивање књига. Хусеин-пашина џамија је изграђена средином 16.вијека, када је подигао Хусеин-паша. Грађена је од тесаног камена. У њој се чувају књиге на турском и арапском језику, од којих је најпознатија рукописна књига "Куран".

Сви предмети са археолошких налазишта Медена стијена, Комини, Муниципиум С налазе се у завичајном музеју који је отворен од 1953. године.

Пљевља данас сијају у пуном сјају, за чим имају више него довољно разлога. Довољно је да се окрену и погледају иза себе, али потпуни сјај и похвале многих ремети загађеност, те се град због тога данас наводи као примјер црне тачке. То је један од главних проблема свакодневице Пљеваља.

Преживјети бројне вјекове, преживјети "зуб времена" остати достојанствен, остати ту гдје и јеси од времена свог постанка је разлог више да посјетите овај град.

Јелена Дамјановић, III-1

ПОХОД СОЦИОЛОГА КУЛТУРЕ У КУЛТУРНО-ИСТОРИЈСКОЈ КОЛИЈЕВЦИ ЦРНЕ ГОРЕ

ЦЕТИЊЕ, КАМЕНА ПРИЈЕСТОНИЦА ИСТОРИЈЕ

У оквиру реализације садржаја социологије културе, обавезног изборног предмета, ученици трећег и четвртог разреда пљеваљске гимназије су 24.септембра текуће године посјетили пријестоницу Цетиње.

Било је то једнодневно студијско путовање, које је имало за циљ да се упозна разноврсност културне баштине Цетиња, а кроз коју се ишчитава историја и култура Црне Горе. Том приликом, ученици и предметни професори су посјетили Народни Музеј Црне Горе-Историјски музеј, Музеј краља Николе, Његошев музеј (Биљарду), Умјетнички музеј, Етнографски музеј (са Рељефном картом Црне Горе) као и Цетињски манастир и музеј.

"У подножју Ловћена, довољно далеко и сакривено од непријатељских погледа и довољно близу и отворено за све пријатељске руке налази се Цетиње- град музеј, вјековна пријестоница Црне Горе и исходиште њене духовности и државности." – ријечи су једног незнанца, посјетиоца Цетиња

У музеју Цетињског манастира чувају се вриједни експонати као што су епитрахиљ Саве Немањића, круна Стефана Дечанског, барјак Балшића и други. Поред предмета начињених од злата, сребра, са украсима од филиграна и полудрагог и драгог камења, издваја се и примјерак прве јужнословенске ћириличне књиге- Октоих првогласник из 1494.године, дјело штампара Макарија и Божидара Подгоричанина Вуковића.

Недалеко од здања Цетињског манастира, налази се Биљарда, резиденција Петра II Петровића Његоша. Ту је пажњу Пљевљака привукао оригинални рукопис "Горског вијенца" као и сто за билијар, по коме је читав двор добио име. У Биљарди се још налазе и лични предмети владике Рада- златно перо за писање, мастионица, прстен и други.Најнеобичнији дио поставке јесте и владичина пријестона столица која је очигледно прилагођавана његовом дивовском расту. У Биљарди се још налазе и велика збирка књига, које су штампане између 1549. и 1851.године.

Државни музеј Црне Горе је смјештен у дворцу краља Николе од 1926.године и у његовом ентеријеру су реконструисани простори који су служили за рад и боравак краља и бројне краљевске породице. У њему се налази и вриједна колекција портрета, пре свега европских владара са краја деветнаестог и почетка двадесетог вијека гдје љепотом и грандиозношћу доминира портерт аустријске царице Елизабете познатије под надимком Сиси. Нарочито су интересантне одаје принзеца Ксеније и Вјере Петровић, са мноштвом њихових портера и фотографија. Иначе, прва жена- возач на Балкану је била принцеза Ксенија. Поред умјетничких дјела велике вриједности налази се и збирка ордења која је краљ Никола добио са најчувенијих европских дворова. Чувенија од збирке ордења и медаља је колекција ратних застава-барјака од укупно 44 заставе које су Црногорци заплијенили и сачували у многим бојевима. Једино је колекција застава у Бечу већа од ове на Цетињу, и то само за једну заставу. Али треба истаћи да су многе заставе у Бечу добијене на поклоне или су купљене, па је због тога колекција на Цетињу апсолутно јединствена.

Право историјско благо је скривено и сачувано у Историјском музеју Црне Горе, гдје су сачувана и изложена најстарија археолошка збирка материјала нађених на подручју Дукље, Будве и других значајних локалитета. Преглед историје становништва Црне Горе.

Посебно мјесто у цјелокупној музејској поставци Цетиња заузимају скупоцјени поклони Руске царевине почев од времена Петра Великог, када су остварени први дипломатски контакти двију православних земаља.

У Умјетничком музеју, чува се једна од 30-так најпознатијих хришћанских реликвија. Од 2001.године налази се у музејској поставци, у Плавој капели у Владином дому, икона Богородице Филермосе, коју су по предању насликали сами анђели.

Организатор путовања, професорица социологије Горица Вакиревић обећала је нове научне походе младих социолога културе, са већим бројем учесника, као и могућим интернационалним карактером. А све то под мотом- упознај културне различитости да би их поштовао.

Треба поменути и допринос професорица Милојке Ненадић-Црногорац и Маиде Зилић-Делић успјешности поменутог путовања.

Јакша Вуковић, IV-5

Уз 160. годишњицу смрти Петра Првог Петровића Његоша

Приредио Милорад Јокнић

ЊЕГОШ У АНЕГДОТАМА

Ове године навршава се 160 година од смрти Петра Првог Петровића Његоша (1813-1851), једног од најумнијих и најснажнијих пјесничких личности на југословесним просторима у 19. вијеку. Књижевна дјела овог пјесничког горостаса и данас су предмет књижевне и филозофске критике. Његошева књижевна и филозофска мисао и громадни лик пјесника међу валадарима и владара међу пјесницима био је и остао неисцрпна инспирација многим значајним пјесницима. С обзиром на обимност, сложеност и високу умјетничку вриједност обилате панораме Његошевог стваралаштва, у знак 160 годишњице његове смрти, објављујемо неколико, мање доступних читатељској јавности, прилога, записа , анегдота и пјесама из живота и рада овог великана.

Неке од тих анегдота преузете су из омладинске ревије за књижевност, умјетност и културу "Венац", (издавач "Дечије новине" Горњи Милановац 1988). Текстови су преузети у аутентичном облику без интервенције на архаичним изразима који су се некада користили

Владика Раде и кнез шарански

Када је Марко Кнежевић (кнез шарански) одио најприје код Рада владике, поводом неке отете соли, што су отели Пјешивци на Кунаву, јер су његови одили на Сињац у со, кад је Никшић турски био, а брда била раздвојена од Црне Горе - да му се пожали, у Биљарди нашао је владику Рада гдје сједи и нешто на кољену пише без таулина, а дијете испред њега трчи по соби играјући се и јашући на један штап. Кад је овај дошао, представуио се и пољубио га у руку, упитао га је: -Ђе стојите и како се с Турцима владате?... Кад му је казао да стоје међу четири турска племена, на дробњачком земљишту, мјесту Шаранци, опкољени су са четири турска града, Никшићем, Доњим и Горњим Колашином и Гацком, да између њих и Турака постоји вјечна борба, паљевине, плијенови и погибије, владика му је рекао: - Па како се можете одржати да се не потурчите и у кога се ви уздате да то не учините?... Кнез Марко му је одговорио да се неће никада потурчити поуздањем у велику Русију и свету кућу Петровића. Владика му је рекао:- То је добро. Али јеси ли ти чуо да смо на Грахово изгинули, седам Петровића у једноме бојУ и да од нас није нико остао до мене једнога, удовице и сирочади. Ако што не буде од овога малога што се игра испред нас, ми смо сви пропали. (То је био књаз Данило).

Овај стари му је одговорио: - Бог те поживио владико свети, па може бити баш да ће од овога малога изаћи велики чоек... У овој причи између њих два, владика је прекидао три пута разговор, пишући нешто на кољену, преклапајући очи, као да спава, па најпотоњи пут упитао га је зашто је дошао. Стари кнез му је одговорио да су му Пјешивци опљачкали седам товара соли и кириције се вратили без соли дома, молећи га да му со од Пјешиваца поврати. Владика му је дао четири перјаника, с наредбом да пођу са старијем у Пјешивце, на Кунак, да староме поштопото наплате со и путнину, препоручујући староме да ће им он бити наклоњен и колико буде могао и да се с Турцима превладају до времена мирнијем начином, ако могну, а ако не могну, нека се боре као ми дотад. Перјаници су пошли са старијем, дошли у Пјешивце. У почетку, како су Пјешивци одрицали да нијесу со отели, на крају су признали, те под строгим притиском наплатили су перјаници за со и путнину староме кнезу који је долазио на Цетиње. Марко је доживио 110 година. Умро је 1872. године. То је био први долазак Шаранаца код владике Рада.

Преније ла Смаил-агино тијело

Попадија Симуна извадила је из гроба тијело Смаил-аге Ченгића крију ући од Дробњака и понијела га за Гацко. Син јој је тада учио у манастиру пивскоме, те из бојазни да јој га не закољу Турци то је чинила. А ко је срета по путу и питао шта гони у врећама, казала је да гони Тешу брашњеник. Она је пренијела тијело Смаил-агино у Пиву, гдје су тада били и Турци, а одатле су му направили носила и понијели га за Гацко, за Липник. Она је одлична тужилица била. Тужјела је пред носилима и код његове куће у Гацку. Између осталог, тужјела је:

О мој аїа, Смаил-аїа
Кад си дошо у Дробњаке
Виђела сам злу ūрилику,
Тражиш воду за авдеса,
А ја ūослах моју Дуњу
Да донесе с врела воде.
Сину Дуња ка и муња,
А уūути бременицу
У шарену уūртицу.
Кад се врати с воде Дуња
Прекиде се уūртица,
А одлеће бременица
Оба дна су искочила,
Аїи їлаву искобила.

Агиница нуди попадији неке траве да пије, да јој не би верем пао на срце. Попадија каже:- Бојећи се да ме не отрује, тражила сам мјесто тије трава медовину. Те је попила читаву ћасу велику и још боље грло отворила. Турили су пред њу једну празну капетину турску, фес. Присутни аге и бегови и војска даривали су попадију. Тако су напунили пун фес плета.

Факсимил адресе његошевог писма Вуку Караџићу

Попадија Симуна и Раде владика

Пошто се попадија вратила кући својој, нареди владика Раде да попадија одмах дође на Цетиње. Пита је, зашто си ти носила Смаил-агино тијело из Дробњака, на шта му она одговори: - Господару, у роду немам брата ниједнога, а ни сина, осим једнога, Теша. Отац је Тешов био поп, послала сам га у пивски манастир да ми учи. Тамо се задесио кад је Смаил-ага погинуо И Турци ми поручили да морам донијети Смаил-агу како било или ће ми заклати Теша. Јас ам промислила: - Кад би ми Теша заклали, онда ми није стало за ову кућу твоју, оће, за ону Павловића у Русији, пропало и сунце да не гријe.

Владика, видјећи каква је родитељска љубав, ослободи попадију.

Владика о бесмртности и постима

Новица би за много ђешта упитао владику. Једном упитао га је о бесмртности душе и о постима. Владика је одговорио: Душа човјечја је и мора бити бесмртна, о чему нас снови највише увјеравају. А што се тиче поста, то би се највише тицало онијех који од много крви могу побијешњети. А што се тиче нашег народа, патнога и мученога, доста би било да пости двоје посте: велике, за страдање Христово и за опричесну ожицу, а Госпођине за част богоматере. А друге посте ја бих свима разријешио.

Како живјети а не мислити

Од свих оних који су покушавали да некако лијече његову неумоиљиву болест, Његош је највише цијенио доктора Петра Маринковића, окружног љекара у Котору. Из једног писма које је упутио том свом доброчинитељу, а које се чува у бечкој националној библиотеци, пише:

- Тијело је много ништавије но цклени суд - дајбуди изломљена стакла купе кађави чифути и поменути трговци, те ји продају, а наше тијело без душе ни за што не служи. Досадих вам, но то је крива доброта Ваше душе коју сте ми открили. Хиљаду сам совјетника имао од како сам се разболио, но сам највише вашега совјета држао и данас се највише држим, јербо сам видио да из дубине познанства и благородне душе истјече. Неки су ме совјетовали да ништа не мислим. Како ће човјек живјети а не мислити. Неки су ме совјетовали да очи на женски сој не окрећем, а човјек не може и са смртног одра да очи не баци на красно створеније. Неки су ме совјетовали да фанеле на тијело ни мараме око врата не носим.. Неки су ме совјетовали да двоструку фанелу на тијело и до уших обучем, па преко ње и вунену мараму око врата да метнем. Неки су ме совјетовали да лежим на плећа, а неки опет да лежим потрбушке, неки на лијеву а неки на десну и проч и проч и проч.

-Због господин Маринковићу. Буди ми здрав и весео и не заборави твојим драгим воспомнијанијем, Твојега искреног пријатеља и слугу, владику црногорског П.П. Његош

(Цетиње, 10/22. августа 1850. године. Његош је преминуо послије нешто више од годину дана 19/31. октобра 1851).

Александар Ивановић

Потоња ура Рада Томова

Пожеље - мрући млад на родној плочи,
Све друго нека прежаљено буде,
Ал да је само да остану очи
Загледане у свијет и у људе.

Последњи трептрај вида испуни сјета:
Свака је смрт по једна пропаст свијета.
(1951)

Душан Костић

Његош у Напуљу

Толико мноштва и неба,
И шума над балконом.
Шта Црној Гори треба
Размишља душом - боном.

И нема мира. Ништа
Не чује - ко све да спава.
Далека катуништа
Сања, и мирис трава.

Колико напуљског неба
и шума под балконом.
Шта Црној Гори треба
Размишља душом боном.

И све би да јој врати
Европом да је дигне,
Много јој треба дати,
Чим стигне.

Божидар Ковачевић

Његошева смрт

Кад сиђе тама на његово стење,
Синуше звезде изнад гора свију,
Небу се диже уздах из прсију
Ко кад тамјана у Великом Бдење,
И узвишено утону у мрење,
Палећи видик пламеном очију,
Мишљаше Његош мишљу најдивнију,
Да не бива без смрти васкрсење.

А од те мисли, краљице бескраја,
Болне га груди престаше болети,
И опоји се живом водом раја

Његова душа што је знала волети
Једино вечност и суморне голете
Свог убогог и уклетог краја.
(1925)

Петар Прерадовић

Петру Петровићу Његошу

Црне Горе с високог видика
Гроб ти сјева на све четир стране
И ти будућ свога рода дика
Рода све му клањају се гране.

Црногорског из свог соколика
Ти се диже на цареи бане
Сјајним умом духа уморника
Благом ћуди душе изабране.

Као човјек, ко владар и пјесник,
Роду своме био си небесник
Име сја ти у небеса крјесу,

А у роду на вјечна времена
Свјежа ће ти остат успомена
И свјеж горски вјенац ти на љесу.
(1870)

ВЕЛИКИ ХАДРОНСКИ СУДАРАЧ

Прве озбиљне теорије које се баве атомом, његовом структуром и комплексним својствима настале су почетком 20 вијека. - Знања о атому, како о његовом средишњем дијелу, откривеном почетком друге деценије 20 вијека, и о омотачу, изграђеном од електрона прикупљана су пристојним темпом тако да тада створена физика атома, убрзо се раздвојила у физику језгра у физику омотача или атомску физику

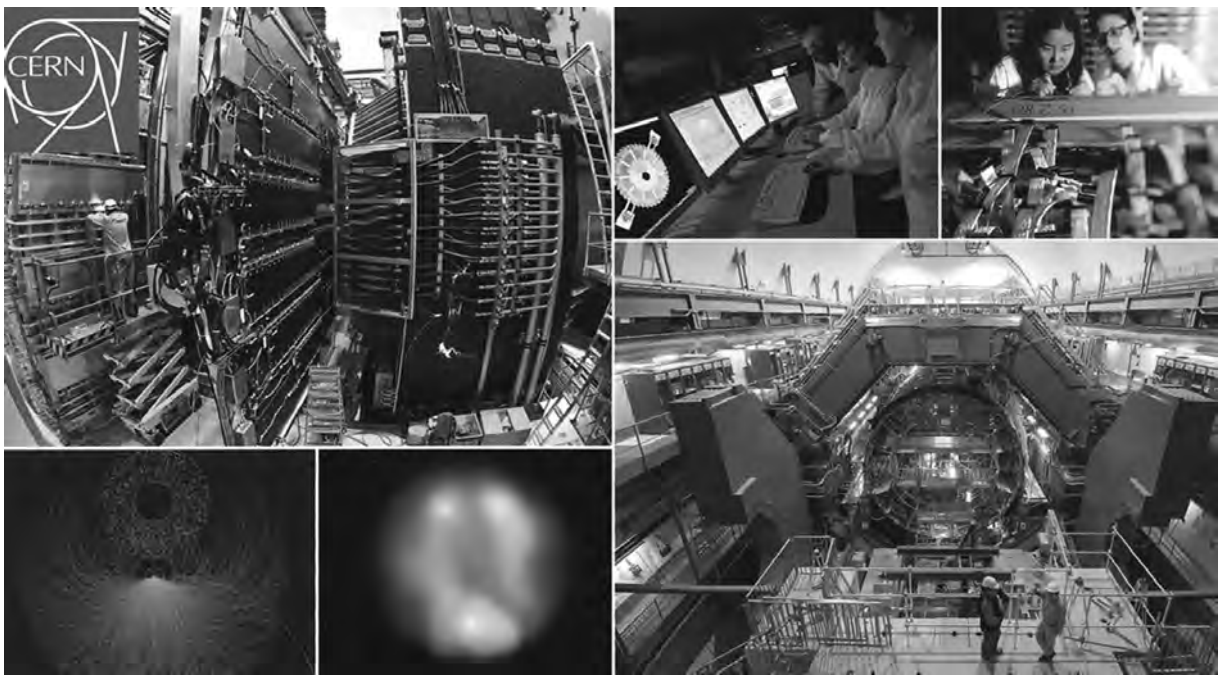

Физика језгра или нуклеарна физика добија видљиво убрзање када се у технику истраживања уведе акцелератори и детектори. Акцелератори су уређаји који служе за убрзавање наелектрисаних честица. Постоји више врста акцелератора. Ове убрзане честице служе, како се језиком нуклеарне физике каже, за бомбардовање мета. Мете могу бити атоми и друге честице. У почетку коришћене су непокретне мете а сада све више покретне. Акцелератори, а паралелно и детектори су еволуирали од релативно простих и скромних моћности, до акцелератора који су изграђени на размеђи 20 и 21 вијека. Међу њима свакако је бисер акцелератор изграђен на домаку Женеве, на територији Швајцарске и Француске, о коме ће бити ријечи у даљем тексту.

Упоредо са акцелераторима напредује и техника детектора. Детектори су уређаји који служе за регистровање појава које настају при поменутим бомбардовањима. Њихова еволуција случна је оној код ДЕТЕКТОРА. Моћне савремене акцелераторе прате комплексни и моћни детектори. Коришћење свих ових уређаја и истраживања које омогућују, велики, а можда и највећи напредак у области физике остварен је у дијелу физике језгра-физици честица или физици високих енергија.

Најмоћнији савремени акцелератор изграђен је у Европској организацији за нуклеарна истаживања ЦЕРН, под именом Европска лабараторија за физику честица, а акцелератор је познат као Велики хадронски ударач (Ларге Хадрон Цоллидер - ЛХЦ).

У осмишљавању и грађењу овог грандиозног КОМПЛЕКСА учествовали су најбољи стручњаци различитих профила из великог броја држава. У конструкцији и дизајнирању овог комплекса коришћена су последња достигнућа у модерним технологијама, електроници, материјалима и компјутерској техници. Сада сложене истраживачке пројекте на њему реализује велики број истраживачких тимова са свих континената и већине држава.

Скоро деценију идејно је стваран пројекат ЛХЦ-а да би његова реализација трајала дванаест година. Почетком децембра, прије двије године, извршен је први прави и потпун тест када је успјешно убрзан први сноп протона. Уједно био је то и успјешан тест и четири детектора који су регистровали прве СЛИКЕ сигнала насталих при судару протона чија је брзина домашила 99,9999% брзине свјетлости.

Тежишне дијелове великог акцелераторског комплеска чине двије акцелераторске цијеви, у којима се у супротним смјеровима убрзавају снопови протона до до јуче несломљивих енергија и четири детектора. Акцелераторске цијеви су кружног облика - обима 26,7 км, постављене у тунелу на просјечној дубини од 100м. Основна компонента овог необичог прстена је суперпроводни диполни магнет. У његовом средишту смјештене су акцлераторске цијеви. Магнетно поље има индукцију од 8,4 Т намотаја електоромагнета изграђених од суперпроводног материјала, који се помоћу суперфлуидног хелијума одржава на температури од 1,8 К. Без сумње укупан пројекат ЦЕРН-а представља најсложенији и најскупљи научно-технолишки пројекат до сада реализован, пројекат који омогућује врхунске истаживачке програме за физичаре честица и шире. Никада до сада није био ангажован толики број научника и специјалиста из свих дијелова свијета на градњи једног пројекта, нити је већи број нучника био укључен на реализацији научних пројеката као што је у ЦЕРН-у.

Након његовог завршетка са сигурношћу се предвиђа да ће ЦЕРН дуго задржати примат у физици високих енергија преузет од САД-а прије тридесетак година.

Моћни хадронски акцелератор ЦЕРН-а има четири позиције гдје се сударају снопови протона. На овим мјестима постављени су огромни детекторски системи са пратећом опремом у одговарајућим експерименталним просторијама. Задатак ових сложених детекторских система је поуздана идентификација, прецизно регистровање времена интеракције, односно уласка честице у детектор и информација о положају честице. Због свега овога детектори ЦЕРН-а чине комплексне вишеслојне мултидетекторске системе, цилиндричне форме, да би испунили поменуте задатке. Детекција и идентификација огромног броја честица које настају у сударањима снопова, могућа је захваљујући модерним компјутерским системима прилагођеним за ову врсту истраживања.

Од поменута четири детекторска система два су детектори специјалне намјене: АЛИЦЕ и ЛХЦ-б. Први је намијењен за експерименте у сударима снопова тешких зона, на њему ради око 1000 истраживача. Други је дизајниран за регистровање специфичних феномена у хадронским системима који садрже кварк-б, а опслужује га око 700 експериментатора.

Друга два су детектори опште намјене: АТЛАС (А Тороидал ЛХЦ Апаратус) и ЦМС (Цомпацт Муон Соленоид). Експерименти који се реализују на мјестима ових детектора носе њихова имена и чине најсложеније експерименте у физици високих енергија. Оба експеримента су сличног спектра: изучавање феномена у протон-протон сударима. Детектори АТЛАС и ЦМС највећи су и најкомплекснији инструменти икада изграђени за експерименте у физици. За илустрацију и потврду поменутих карактеристика неколико података: дужина суперпроводног тероидног магнета, који чини централни дио АТЛАС-а и ствара магнетно поље од ЭТ износи 40 м, а пречник основе 19,5м. Укупна дужина и пречник АТЛАС-а су 45м и 25м. Ова два детектора опслужује преко 4600 физичара и других специјалиста. Иако, скоро двоструко мањих димензија детектор ЦМС има скоро двоструко већу масу (12500т). У унутрашњости овог детектора налази се највећи соленоидни магнет који на температури од 2К ствара магнетно поље од 4Т.

Који су најатрактивнији експерименти који се узводе и који ће се изводити у ЦЕРН-у? То су експерименти којима се покушавају наћи одговори на нека мистериозна питања, каква су питања недостајуће масе, "тамне материје", зашто опажамо само 4% материје која би требало да постоји у космосу, зашто не опажамо антиматерију, ако је како се сматра у моменту настанка космоса била равнотежа материје и антиматерије. Остварењем великих енергија у малом простору "настоје се видјети" најситнији дијелови структуре материје и упознати услови који су владали у најранијој фази настанка космоса, а можда поправити важећу слику микросвијета оформљену владајућом теоријом под именом: Стандардни модел. Према поменутом моделу материја универзума изграђена је од дванаест елементарних фермиона и четири бодона. Ова четири бодона су медијатори четири основне врсте сила у природи: јаке, електромагнетне, слабе и гравитационе.

Ова истраживања су нека врста путовања у прошлост, тежња да се сазна стање материје непосредно послије велике експлозије, када су како се вјерује све силе биле уједињене. Са енергијама коју обећава ЛХЦ стићи ће се до димензија 10-18 м што је еквивалентно тренутку од 10-12с послије велике експлозије и температури од 1016степени. Један од хит-експеримената је онај који би потврдио постајање Хиггс-бодона за који се вјерује да би могао бити одговоран за генерисање маса свих честица у природи. Верификација Хиггс-бодона била би пресудан корак у дефинитивној потврди важења теорије.

Да закључим, од истраживања у ЦЕРН-овим лабораторијама много се очекује. До неког фундаменталног открића и продора у нове тајне не мора да дође брзо, а и може. Могу да се десе и спектакуларни помаци али и веће или мање "хаварије" које успоравају истраживања каква су била она која се десила непосредно по почетку рада и тестирања комплекса ЛХЦ-а. Квар је настао услед кратког споја код једног диполног магнета, оштећења унутрашње изолације и цурења хелијума у тунел. Дефект, који није никакво изненађење код оваквих инсталација, отклоњен је након два мјесеца. Проблем је била околност што се интервенција врши на собној температури, а акцелераторски прстен ЛХЦ-а са својих 1232 диполна магнета-преко 6000 магнетних елемената требало је гријати до собне температуре и поново хладити до -269^{0}С или 4К.

Године 2010 и 2011 по неким предвиђањима су године првих значајних открића.

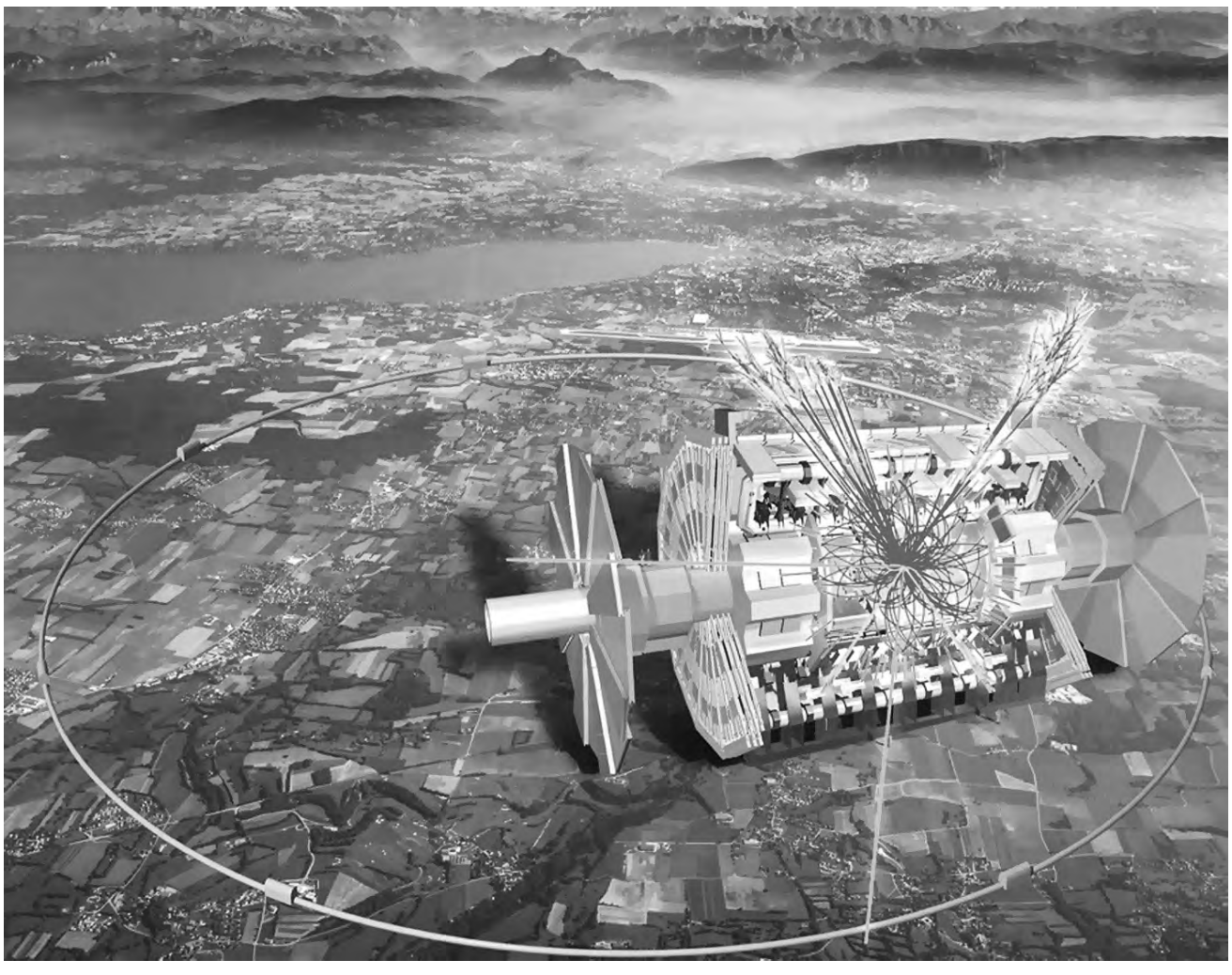

М.Свркота, проф.

БЕЗ ЊИХ НЕ БИСМО БИЛИ ОНО ШТО ЈЕСМО

ПАВЛИЈА ЋИРКОВИЋ

Вијести о смрти знаних људи дубоко нас дирну и подсјете на драге тренутке проведене са њима. Оживљавамо, присјећамо се и нечег што и није тако значајно за све нас али та појединачна сјећања чине цјелину и нит која нас веже...

Професорица филизофије Павлија Ћирковић, удата Грујичић, радила је релативно кратко (дванаест година) у гимназији"Танасије Пејатовић" у Пљевљима. Међутим и то вријеме је било довољно да остане у незаборавним сјећањима њених ученика и колега.

Предана науци, раду, марљивости, ажурности била је крајње одговорна и истрајна. Питали смо се: може ли то? И заиста она је тако живјела и радила.

Павлија Ћирковић рођена је ратне 1943. у Ограђеници - Бобово. Породица сели у Задар 1951. Отац брзо умире (1954). С обзиром да је мама имала двије бебе у наручју, једанаестогодишња дјевојчица једина прати преминулог оца у родни крај. Већ 1955. остатак породице враћа се у Пљевља. По завршетку школовања у Гимназији 1963. Павлија одлази у Загреб, завршава студије филозофије и социологије. Почиње са радом у Пљевљима 1967. да би већ слиједеће године отишла да предаје у гимназији"Маршал Тито" у Мостару. Због околности у породици, опет се враћа у Пљевља. У Београд одлази 1979. и ради у Медицинској школи у Земуну до пензионисања.

Остаће запамћена као крајње озбиљна, јасна у ставу, ријечи и тону указујући отворено на проблеме. Та врста отворености чинила је посебном.

Редакција

Професор за памћење

МИЛИВОЈЕ ШЉУКИЋ

У сјећањима старијих генерација некадашњих ученика пљеваљске гимазије, професор Миливоје Шљукић оставио је дубок и неизбрисив траг као личност која је својим педагошким дјеловањем значајно допринијела да Пљеваљска гимназија буде препознатa као луча образовања и васпитања у цјелокупном школском систему бивше Југославије.

На техничким факултетима престижних универзитета у земљи и ван ње ученици наше школе плијенили су пажњу еминентних професора својом математичком елоквенцијом и способношћу да неспорна и поштовања достојна математичка знања примјењују на свим нивоима образовних програма високошколских установа.

Имати за професора Миливоја Шљукића била је велика привилегија, али и обавеза. Строг, али правичан, озбиљан, али и ненадмашан козер у часовима доколице, Шуле-како су га ученици и млађе колеге из милоште звали, није цијенио просјечност и површност. Његов педагошки кредо: "Знаћеш-ако хоћеш да знаш". Захтијевао је озбиљност у раду истрајност и интелектуални напор, али је омогућавао много више: сигурност будућим студентима, да за њих у математичким наукама нема тајни.

Обављајући часну мисију просвјетног посленика стручно и савјесно, са пословичном предањошћу и одговорношћу, професор Шљукић је својим дјеловањем исписао најсвјетлије странице у историји школства пљеваљског краја.

Пљевљаци добро знају зашто се поносе својом гимназијом, гимназија својим ученицима, а бивши ученици својим професором Миливојем Шљукићем. Зато ће његов часни лик и велико дјело трајати дуже од заборава.

Миодраг Човић, проф.

Честитка поводом 110 година постојања и рада Гимназије

НА СИГУРНОМ ПУТУ ПРОСВЈЕТЕ

Поводом великог историјског јубилеја пљеваљске гимназије, 110 година њеног постојања и рада, у име свих њених ђака и поклоника који живе и раде у Београду, окупљени у Удружењу Пљевљака у овом граду, и у своје лично име честитам Вам Дан школе и желим нове успјехе.

За протеклих 110 година прошло је кроз Гимназију на хиљаде ђака и стотине професора који су свијим дугогодишњим трудом и личним примјером обељежили вријеме, свјесни значаја и њене историјске величине: браћа Пејатовићи, Ставан Самарџић, Вуко Безаровић, Вито Србљановић, Богдан Аћимовић-Далма, Милка Бајић-Подерегин, академици Урош и Гојко Ружичић, солунац Мирко Тошић, и многи други.

Пролазећи кроз разна историјска раздобља и околности, упркос тешким временима, Гимназија је задржала свој основни циљ: образовано - васпитни. Морам нагласити да је Гимназија имала не само културно - просвјетну већ и ширу националну мисију у оном дијелу Старе Рашке који је био на ветрометини интреса страних држава и идеологија.

Поменућу 1867 годину као значајну за развој школства у овим крајевима. Тада је законом дато право Србима да могу отварати школе, али под условом да их сами изцавају. И ако је и пре тога отворена прва српска народна основна школа у Пљевљима, тачније 1851 године, прошло је скоро 50 година до оснивања Гимназије у Пљевљима.

Основана давне 1901 године, у времену када су Пљевља под двоструком окупацијом, била је најстарија школска институција те врсте у тадашњој Рашкој области а и на ширем простору. У скоро феудалном добу, са својим облицима заосталости која се одвија вјековима таложила, у сукобу интереса двеју царевина, посрнулог Османлијског царства и повећаног освајачког похода Аустроугарског царства, нарастајућим слободарским тежњама народа да се ослободе сваке врсте ропства, задајала је знањем генерације ђака и оспособљавала их за борбу за самостални и сигуран пут у свијет. И тако деценијама.

Из записа и књига писаних деценијама види са да је школа почела са радом у врло тешким условима. Умјесто клупа у почетку су биле скамије, дуго времена једина учила биле су креде и табла. Није било пара ни за замену полупаних прозора.

Гимназија за Пљевљаке представљала је и даље представља институцију од немарљивог значаја. Њени професори и ђаци били су и остали главни носиоци идеја и прогреса и културе у пљеваљском крају.

Наставници су се залагали за нове методенаставе: Колектив Гимназије водио је рачуна да њихова образована установа, по методама рада и кадру који образује и васпитава, не заостаје за другим срединама са већом традицијом са којима је уско сарађивала и била помагана. Увек су увођене неке иновације у настави, нарочито у практичној настави кроз формирање кабинета практичне наставе који нису увек били комплетно опремљени.

Нема данас скоро ниједне цивилизоване земље света где не можете срести бивше ђаке пљеваљске Гимназије, било као високе интелектуалце, успешне пословне људе, вредне и поштене грађане.

Пљеељвља - то је гимназија, записали су многи хроничари.

Ми, бивши ђаци Гимназије поносни смо што је она остала доследна својој улози и задацима у свим досадашњим периодима свога рада. Дубоко се радујемо сваком постигнутом резултату ове установе, а посебно, сваком одличном и талентованом ђаку, спортусти, умјетнику. Ми годинама, у срединама којима живимо и радимо, у својим породицама, врло радо, скоро свакодневно, причамо, о својој генерацији, о својим професорима као пример како се учило, васпитавало на традицијама, које његујемо у Удружењу.

Закорачили смо у 21 столеће (3-хиљадугодиште) где учионице школа и Факултета увелико већ опремају мултимедијалном технологијом (рачунари, уневрзалним пројектором са микрокамерама помоћу којих се преносе слике у тродимензијалном облику) - мултимедијалне интерактивне учионице где слушаоци и предавачи међусобно комуницирају са разних локација у свету међусобно повезани путем рачунарскокомуникационих линија. Интернет нас повезује са најудаљенијом тачком на свијету. Свет је постао једно глобално село.

Већ одавно је развијенији и богати свет ушао нову еру човечанства, у информациону еру, увелико остављајући за собом индустријску епоху која ће још дуго остати за стварање капитала и материјалних вредности. Свет информација, посебно свет информација знања постаје императив новог миленијума и постаће врло брзо доминантан.

А савремено опремљене библиотеке у свету а и код нас увелико компјутеризоване чиме се омогућује да се до траженог наслова, по кључној ријечи тренутно долази, адресира, што олакшава рад библиотекара, а читоацу нуди услугу по савременим европским стандардима.

Због драматичног развоја нових технологија, посебно инфомационих, процес образовања доживљава велике трансформације.Наступају се класичне методе учења и образовања. Уз помоћ Интернета учи се са даљинине. Формирају се виртуелне учионице. Електронски начин записа постаје неминовност савременог пословања и живљења. Цвета електронски бизнис, електронска трговина. Нови савремени медији замењују класични начин записа и комуникација.

Њено величанство *књига* остаје и даље симбол писане речи, да се спаси од забораво оно што се догодило, јер каже се што није записано није се ни десило.

И ми смо се овога пута одлучили да поштујемо још неко време класични медиј - писану књигу, из практичних разлога, јер увјек равноправно доступна свима, без обзира на ниво технологије коју посједују појединци.Други пут, надам се куповаћемо књиге на ЦД-у, дискетама и другим медијама.

Скромни поклон - књиге које Удружење Пљевљјака поклања библиотеци Гимназије су израз нашег дужног поштовања за све ђаке који су потекли из ове установе и све професоре који су на предан и необичан начин учили васпитавали генерације младих..

Мр РадивојФилиповић

ТРАГОМ ШКОЛСКЕ ДОКУМЕНТАЦИЈЕ

Иако је пљеваљска Гимназија сигурним кораком закорачила у други вијек постојања и рада, веома је оскудна документација из првих деценија њеног трајања. Но, иако ова школска установа није сачувала свједочанства из своје прошлости, у неким аривама сачувано је доста архивског материјала. Највише грађе те врсте налази се у Архиву Србије и Архиву Југославије, с обзиром да је у вријеме османске управе о стању у пљеваљској Гимназији обавијештавано Министарство иностраних дела Краљевине Србије, а касније Краљевиње Југославије. Дио архивске грађе чува се у Државном архиву Црне Горе, на Цетињу и то за период од 1913. године, када је на чело ове шкоске установе дошао Лазар Поповић (након припајања Пљеваља Краљевини Црној Гори)

Међу сачуваним документима је и извјештај Лазара Поповића у коме истиче да је пљеваљска Гимназија по љепоти и распореду просторија најљепша у Црној Гори и да је велика као Француска легација на Цетињу. У истом извјештају истиче да је у близини једна црквено-школска зграда, гдје је требало отворити интернат са плаћањем 30 перпера мјесечно. Сачуван је и списак ствари набављених за опрему пансионата, па се набраја: 60 гвоздених војничких кревета, 60 сламњача, 60 јастука, 120 чаршава, 120 навлака за јастуке, осам столова за трпезарију, 16 клупа за трпезарију, затим посуђе, прибор за јело и кухињу и остале ствари. Међутим, и поред створених услова, до отварања интерната није дошло.

У једном документу, упућеном 1905. године Управи државне штампарије у Београду, Гимназија у Пљевљима тражи помоћ ради набавке књига, с обзиром да су књиге којима је раније располагала изгорјеле у пожару 1904. године. Набрајају се потребне књиге и уџбеници међу којима су дјела Вука Ст. Караџића, Српске народне приповијетке, пословице и загонетке, Школска хигијена, географске карте, Геометријско цртање, Алгебра и друге књиике које су биле потребне ради извођења наставе.

У једном допису који је 1938. године Државна потпуна реална гимназија, (како стоји на њеном печату), упутила Министарству просвете, Одељењу за средње школе у Београду, каже се да је Гимназија у Пљевљима смјештена у двије зграде од кјих је једна зидана 1858. године као војна касарна (доцније је приземље служило за шталу а горњи спрат за станове), а друга 1907. године. У извјештају стоји да се у прилогу достављају и фотографије обје школске зграде са свим пратећим објектима и двориштем.

Милорад Јокнић

Факсимил документа из 1905. године, упућеног Управи државне штампарије у Београду у ком Гимназија у Пљевљима тражи помоћ ради набавке књига

О природи

ДРУГА СТРАНА НАЧЕЛА СТВАРИ

Да би пут постао јасан путнику намернику, он треба да уочи константна начела. Начело никад није идеал нити бит коју путник треба да очекује за битну. Начело је више посредник између путникове личности и природе, више актуелност духа него бура ствари. То свакако није битак ствари, већ радост и срећа, ситост и глад, уметност и просташтво, само дијалектика с којом ствари прикупљају енергију свог ума. Путник, ако хоће да му пут буде јасан, треба да уочи другу страну начела ствари. Само умне ствари постоје као невидљиве за путника, док просте ствари, баш као и прости људи, упадају у очи. Ствари које су невидљиве, тј. свари које имају ум, заиста једине и јесу и нису, јер само оно што и јесте и није својом дијалектиком и биће и неће. Те свари се често касно укажу за путника, и путник их чак ни тада не може уочити, јер да би се путник именима звао, и чланом у односима осећао, не сме бити и познавати свари. Оне мисле о свему што јесте док нису, и живе у битку као нечему док јесу. Путник даје злато крвљу стечено да спозна површну актуелност ствари, а свој устајали мозак, напола претруну да једино не сазна спектар могућих радости. Заиста је мозак путника труо, јер својим златом своја начела куј, а својим мозгом сумња о сопственој срећи.

Зашто је његов новац негова сигурност, а сопствени мозак бреме над бременима, смрт међу свима мртвима.

Његови златници поседују ум које се не квари, срж која је здрава, бол која је неамбициозна. Његови златници мисле начелно за путника, и то: о његовој вољи, о његовом трагу, о његовој земљи, о његовом недостатку, и коначно о себи и своме.

1) Само воља и то усмерена, чини човека сазнајним и знанственим, само се такав путник пита колико може, зашто да може и у које доба да одмара тело.

2) Као Орфеју, пут се огледа за њима, прати га у сну, на јави, на копну и мору.Једино путникова глава неће лутати по мору жалећи за собом који је заостао на путу, већ ће се вратити у Хад и опет тражити своје трагове за њиме.

3) Само земља познаје трагове свога поседника, док дошљаци и непознаници, а поготово други поседници као вода бивају упијени и у биљку пренешени.

4) Сваки недостатак јесте посвећење некоме или нечему. Само оно чега у исто време има и нема, подређено је својим деловима. Недостатак путников је његова подређеност актуелностима ствари.

5) О себи и своме, или метафорично речено: “О језивој тами утученој страшћу”. Само страст, која се састоји из душе (сопсвеног наличја у стварима) и тела (акције свих именованих ствари) може савладати таму пута. Коначно, да би оправдао овај однос и природу ствари које, по мом мишљењу, и јесу и нису, треба рећи неколико речи о самом почетку ствари, о безквалитетном и изобиљном битку. Путник, узет као парадигма свих свари, заједно и појединачно, настаје од начела свега што није и начело себи видљивих и разумљиих. Међутим, битак из кога настаје путник намерник, а не луталица, јесте искључиво начело ствари које му припадају, чији битак јесте исто што и они сами.Дакле, овде је реч о два битка: О начелу ствари које нису, и о начелу ствари њему видљивих и разумљивих, и о начелу ствари које припадају путнику, па је он још и намерник. Засигурно, два битка и не значе хијерархију. У питању су апсолутно два паралелна света која су дијалектички супротна: када први јесте други никад није ни постојао и обрнуто.

Мирко Пејатовић, IV-1

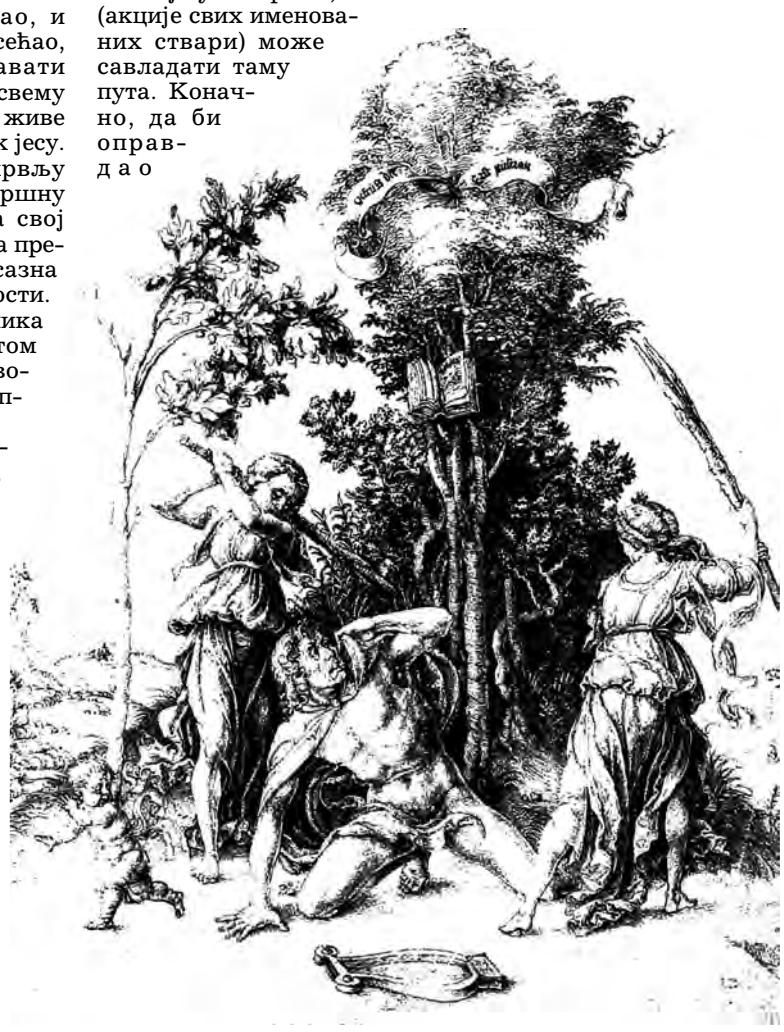

Значај биљног и животињског свијета

САЧУВАЈМО УГРОЖЕНЕ ВРСТЕ

Земља данас изгледа сасвим другачије него прије сто милиона година када су је насељавали диносауруси и џиновске дрвенасте папрати, када су се континенти раздвојили и клима промијенила. Многе врсте биљака и животиња су нестале, а друге су се појавиле и данас насељавају море, копно и ваздух. Све ове промјене трајале су у дугом природном процесу развоја Земље и еволуције живота. Те лагане промјене омогућиле су и појаву човјека на планети. Наравно, све ове промјене нису заобишле ни наш крај - Пљевља.

Јасно је да се биолошки ресурси морају користити. Међутим, не можемо их бескрајно искоришћавати и исцрпљивати. Становништво није довољно свјесно значаја биљног и животињског свијета. Биолошка разноврсност је основни људски ресурс.

Биодиверзитет је и храна и лијек и гориво и грађевински материјал и папир и тканина. Биодиверзитет је и љепота и инспирација. Како га одржати, кад у нашој средини потребне мјере заштите нису на неопходном нивоу...

На примјер: ако сваки ученик до своје петнаесте године добија јелку за Нову годину, колико ће јелки недостајати шумама послије празника?

Шта је још потребно да се деси да би се пробудила свијест наших сугрђана?

Природну љепоту пљеваљске општине, између осталог, представља и планина Љубишња. На њеној територији се налази одређен број угрожених биљних и животињских врста: планонски шафран, бор кривуљ, брусница, линџура, рибизла, сријемуша, висибаба, јагорчевина, јеремичак; слијепо куче, црна жуна, дивокоза, куна златица, сова ушара, медвјед, вјетрушка. Најбољи начин за заштиту ових врста и њиховог станишта био би сврставање Љубишње у ред црногорских националних паркова. Тиме би спојили заштиту биодиверзитета и покретање “еколошког туризма”.

Заштита угрожених биљних и животињских врста и екосистема изузетно је сложен и одговоран посао. Све методе у заштити могу се грипсати у три основне цјелине. Првој припадају методе за утврђивање научних основа за заштиту угрожених врста. Друга подразумијева поступке законске заштите, а трећа обједињава активности које се спроводе у пракси. Поред ових директних мјера заштите угрожених врста и станишта најважнији правац активности мора бити усмјерен ка формирању еколошке свијести савременог човјека. Уколико човјек не промјени свој однос према природи, никакве мјере заштите неће моћи да зауставе процес ишчезавања врста.

У Пљевљима је потребно покренути издавање еколошког часописа и емитовати што већи број емисија на тему екологије и биодиверзитета.

Свако од нас треба да пружи свој, макар и мали допринос у заштити угрожених врста и станишта.

ОВА ЗЕМЉА НАМ ЈЕ ДОМ! ЧУВАЈМО ЈЕ!

Миљана Јањушевић, III-1

Излазак у природу

ДО ГОЛУБИЊЕ И НАЗАД

У петак, 7. октобра, ученици и професори наше школе са професорима физичког васпитања, Мерваном Манојловић и Данком Деспотовићем, извели су излет - пјешачење на релацији Гимназија - Голубиња - Гимназија (15км).

Већ је традиција да у току школске године два пута изводимо заједничко пјешачење. Долазак је обавезан, а разредне старјешине воде евиденцију.

Судећи по расположењу и позитивним коментарима како ученика тако и професора можемо слободно рећи да је овај излет, као и претходни, успјешно изведен.

Бојана Кнежевић, IV-5

Празачетак свих ствари

О ВОДИ НА ДРУГАЧИЈИ НАЧИН

Још је први философ, Талес из Милета (7. вијек п.н.е.), сматрао да је вода празачетак (архе) свих ствари. По њему је Земља била равна плоча која плута на води.

Талесов ученик Анаксимандар је сматрао да су се сва жива бића развила у воденој средини па је тако и човјек риболико биће.

Вода се у Библији помиње 442 пута, док се у већини свјетских религија води придодаје значајна пажња, и она је средство за прочишћење и душе и тијела од свих прљавштина.

Сматра се да већ сада 40 % популације нема довољну количину воде за своје дневне потребе.

Према подацима организације WaterAid у сваких 15 секунди једно дијете умре од болести изазване мањком воде.

Неуношењем воде у организам долази до дехидратације. Дехидратација наступа прије него што се појави осјећај жеђи јер већ тада ћелије трпе недостатак свог најзаступљенијег једињења.

Дехидратација је појава недостатка воде у огранизму. Дехидратација почиње прије него што се јави осјећај жеђи.

Мозак се састоји од око 90 % воде.

Мирко Пејатовић, IV-1

WaterAid.org

Годишња доба

Дозивала ме у досади када је и вријеме стало
Прелазим стаклени зид у нади да ћу је срести
У парку џинови просипају сребрну јесен
У даљини мој поглед власи јој стаде плести
Слутим проћиће још једна година

Пратим је ноћ буди језу док лице јој блиста
И као сјајна пахуља она гази висину
А ја, ја газим сметове и губим снагу и вољу
Осјећам не могу даље јер нисам син зиме

Сјеверац јој милује образе и шапуће нешто смјело
Ја чезнем и жалим што не стварам
Јер њене усне и срце које чујем и сада
Шибају ми корак и ноге се вуку даље

Данима босим ногама корача по зеленом тлу
И цвијеће осмјехом поздравља њене стопе
А сад легла је на пијесак и купа се у злату
Док сунце гледа срце на њеном длану
Вјетар опет дође и покрену море

Посрћем у покушају да ухватим
Још један поглед тих очију
Скоро је могу дотачи јер лик јој огледало тражи
Сам не могу даље јер то је зачаран круг
У којем она лута а ја не могу да је нађем

А. Ч.

Програм свечаности поводом 110 година Гимназије

Уторак, 15. новембар

19.00 Поетско-музички колаж поводом 110 година рада Пљеваљске гимназије и 50 година од добијања Нобелове награде за књижевност Ива Андрића. У програму учествују локални писци као и ученици.

Четвртак, 17. новембар

Наставни дан са скраћеним часовима у у трајању по 30 минута. На другом часу, преко разгласа (или другим путем), биће одржано краће предавање посвећено Дану школе. Истог дана извршиће се подјела листа „Глас Гимназије".

19.00 Свечана сједница поводом 110 година постојања и рада Гимназије

Петак, 18. новембар

Ученици Гимназије и ССШ у спортској хали Ада одиграће утакмице у кошарци, малом фудбалу и одбојци.

19.00 Концерт за ученике Гимназије и ССШ у Дому Војске Црне Горе (учествују рок групе ове двије школе).

У холу школе биће постављена изложба слика и фотографија.

Писмо о пријатељу

АРХИТЕКТА ДУШЕ

Има ли већег задовољства него писати о пријатељу? Има ли веће части него бити први читалац стихова тог истог пријатеља? Стихова извезених бритким пером, који милују душу доводећи је у стање савршене хармоније. Мир и тишина владају, а у позадини уз звуке гитаре, се чују њени стихови. Мили звуци се простиру до бесконачности, пуни љубави и сјете, украшени дјечијим смијехом и несташлуцима. Знали смо да је то поезија Оне која влада. Да, Бојана Кнежевић је по келтској традицији Она која влада. И она не влада тирански, с горчином и силом, већ влада нашим душама и срцима, милујући нас њежним стиховима и сликама из сиве прошлости и неизвјесне и сјајне будућности. И оно што не кажу њени стихови, вјерно свједоче њена платна и цртежи, са мотивима из свакодневног живота и руске литературе. И нађе се међу њима и цртеж Народне Скупштине, за њеног клемпавог пријатеља. Та платна тајанствено ћуте, и миришу на октобар и опало кестење, али у њима се осјећа страховита снага која ће пробудити живот и радост.

Ако желите да разумијете човјека, посматрајте га док говори стихове, како гестикулише њежним покретима руку, док се као јединствена структура дијаманта, нижу стихови Мике Антића и Десе Максимовић. Да, таква је наша Бојана. Њени стихови крију читав свијет који вапи да буде откривен, препун симбола и метафора, савршено уређен.

О свему ономе што је племенито и узвишено, говоре њени стихови и њена платна. Све је то уздигнуто на пиједестал онога што није људско, али нажалост ни божанско. Њено стваралаштво је уздигнуто и надљудско, и невјероватно и очигледно близу божанском и апсолутном.

Пишући о личности која је у многе живот унијела радост и осмијех, која је уљепшала свим својим бићем нашу генерацију, осјећао сам и потребу да поменем да је Бојана и успјешна хемичарка, и да своје хемијске формуле савршено примјењује на животном путу. Да ли људе повезују јаке ковалентне везе или љубав, остављамо Бојани и њеним колегама са биохемије да растумаче.

Не заборавите, Она је рођена те необичне деведесет треће!

Јакша ВуковићIV-5

КУД „ВОЛОЂА"

Са традицијом од скоро 66 година "Волођа" и даље чини свој град поносним и културно богатијим. Генерације су се смјењивале, велики број младих је пролазио кроз школу фолклора уз ритам и звуке игара из читаве бивше Југославије. Чувајући народне пјесме и игре од заборава испуњавамо наше душе и срца који куцају у ритму Моравца, Црмничког ора, игара из Повардарја... Чинимо још познатијим наш фолклорни ансамбл који носи име Владимира Кнежевића Волође. Са позорница широм свијета мамимо аплаузе и уздахе одушевљења играјући одјевени у јелеке, доламе, прегаче и вунене чарапе, са кикакама, машницама и шеширима на главама..

Чланови "Волође" су и ученици гимназије "Танасије Пејатовић'' : Мирко Лаковић, Божо Кнежевић, Ердал Ајановић, Новица Ђондовић, Марина Чабаркапа, Татјана Ђуровић, Јелена Бељкаш, Милица Чоловић, Даница Чворовић, Јелена Потпара, Снежана Пурић, Бојана Ђурчић и Граница Ковачевић.

Граница Ковачевић, IV-5

Брзо читање

ОБМАНА ИЛИ НОВА МОГУЋНОСТ

Многа истраживања показују да човјек користи само 3 % свог интелектуалног потенцијала.

Поборници брзог читања тврде да се овим методама ангажује много више ових способности, да се активира запостављени периферни вид и постиже се много већа брзина читања.

Искуства показују де се помоћу посебних вјежби и стручњака ове вјештине могу успјешно савладати. Пошто се количина информација у свијету изузетно брзо повећава, брзо читање је посебно практично за оне који сваки дан на послу морају прочитати обиље нових материјала и стручне литературе. Течајеви брзог читања дио су образовног система англо- саксонских земаља од седамдесетих година прошлог вијека. Обамина администрација подразумијева да су њени службеници прошли ове курсеве, велике корпорације из нашег окружења на ову обуку шаљу своје запослене а и ученици и студенти их често похађају. Ову обуку можете проћи и у Црној Гори, гдје је прије свих препоручена менаџерима.

Корак даље представља техника стварање умних мапа која развија умне способности, креативност и омогућује да се препозна битна информација и повезују важне појединости, што олакшава брзо учење.

Вјероватно ће брзо читање постати уобичајени начин читања, манир, дио живота , попут компјутера који су нам много дали а одузели превише - љепоту истинске комуникације. Брзо читамо, брзо мислимо , брзо живимо... Да ли ће такво читање бити добро, не могу да просудим. Знам само да је данас превише оних који брзо и лоше пишу привлачећи нас разним маркетиншким триковима да такве књиге једнако брзо и лоше читамо, потом их заборавимо.

Оне никад више неће бити поред нашег узглавља, никад их неће прекрити патина јер њихове беживотне корице не може прекрити вријеме.

Добре књиге је најлакше читати. Оне су увијек у близини, враћате им се, вјечити су изазов и никад нису исте. Оне су " настаниле ваш живот". Њих не читате да се изгубите, да заборавите "бреме времена" . Читате их да се нађете. Зато их читајте споро!

Емира Хамзић, проф.

ИЗ ЉЕТОПИСА ГИМНАЗИЈЕ ЗА ШКОЛСКУ 2010/2011. ГОДИНУ

Школска 2010/2011. година почела је 1. септембра 2011. године (четвртак). Прва два часа су часови одјељењског старјешине, а остали по распореду часова.

Школске 2010/2011. године уписано је 600 ученика који су распоређени у 20 одјељења: први разред 155 (један ученик се исписао), други разред 156, трећи разред 150 и четврти разред 139 ученика.

6. септембра одржани су родитељски састанци

7. септембра у свечаној сали Гимназије одржан је концерт озбиљне музике, дуо Симовић-Перишић (гитара и виолина). Организатор је био Секретаријат за друштвене дјелатности Општине Пљевља.

9. септембра одржана је сједница Савјета родитеља на којој је анализиран рад у претходној школској години као и почетак рада нове 2010/11. године.

3. септембра одржана је сједница Школског одбора на којој је такође дат извјештај о раду у претходној школској години, као и почетку нове школске године.

15. септембра одржане су сједнице одјељењских вијећа.

17. и 18. септембра, одржана је спортско такмичење просвјетних радника у Чању, које организује Синдикат просвјете. Из гимназије су учествовали: Данко Деспотовић, Мервана Манојловић, Радош Зуковић, Асим Кухиња и Маријана Ћировић.

20. септембра, директор Драган Зуковић имао је састанак у Министарству у вези са технолошким вишком и почетком школске године.

23. септембра одржано је Наставничко вијеће са дневним редом: 1) Информације о почетку школске године, 2) Разматрање годишњег плана рада школе и 3) Разно.

23. септембра од 9,30 одржан је спортски дан, који су испланирали професори физичког васпитања.

28. септембра одржано је Наставничко вијеће на коме је изабрана професорица историје, Љиљана Бајчетић за нови Школски одбор испред наставног особља.

28. септембра одржана је сједница Савјета родитеља: извршена је презентација годишњег плана и програма рада Гимназије за 2010/11. годину и Миомир Дамјановић изабран за члана новог Школског одбора испред родитеља.

Од 01.10.2010 године умјесто Јелене Деспотовић наставу француског језика изводиће професор са положеним стручним испитом, Адела Дркић.

04. октобра одржана је сједница Школског одбора на којој је усвојен годишњи план и програм рада Гимназије за 2010/11. школску годину.

Од 8. до 10.октобра одржан је семинар за професоре француског језика у Петровцу. Семинару су присуствовале професорице Емира Хамзић и Драгиња Зечевић.

Од 7. до 10. октобра у Петровцу одржан је Конгрес математичара и физичара Црне Горе, који је организовала Црногорска академија наука и умјетности и Природно-математички факултет Универзитета Црне Горе. Конгресу из Гимназије присуствовао је професор математике Игор Пурић.

8. и 9. октобра у Гимназији одржан је први дио семинара под називом "Развој критичког мишљења", који је организовао Завод за школство Црне Горе. Семинару је присуствовало 23 професора из Гимназије и 10 професора из Средње школе "17.септембар" са Жабљака.

9. октобра одржан је школски час гимназијалцима који славе 40 година од матуре. Прозивку су извршили др Радисав Цуверовић и Драгоје Кнежевић уз поздравну ријеч директора Гимназије Драгана Зуковића.

12. октобра у Гимназији почела је грејна сезона

22. и 23. октобра одржан је други дио семинара "Развој критичког мишљења", који је организовао Завод за школство Црне Горе. Семинару су

присуствовали професори Гимназије и Средње школе са Жабљака. Семинар су водиле Нада Мараш и др Снежана Грбовић.

26. октобра ученици 4. разреда изразили су протест у вези са полагањем екстерног матурског испита.

28.10.2010 године организован је одлазак на Сајам књига просвјетних радника из Пљеваља. Из Гимназије Сајам књига посјетило је 10 професора. Аутобус је обезбиједила Општина Пљевља.

1. новембра одржане су сједнице Одјељењских вијећа и Наставничко вијеће на крају првог класификационог периода.

8. новембра одржана је сједница Наставничког вијећа са дневним редом: 1) Анализа успјеха и владања на крају првог класификационог периода, 2) Извјештај о раду актива, 3) Анализа успјеха и владања ученика уписаних у први разред 2009/10. шк.г. , 4) Извјештај о опредјељењу ученика за Матурски испит, за обавезне и изборне предмете, 5) Обиљежавање дана школе и 6) Разно.

5.11.2010 године одржан је састанак са представницима ученика одјељења 4. разреда, одјељењских старјешина, директора Гимназије и Средње стручне школе, педагозима школа као и представником Министарства просвјете и науке Светом Бакићем, Завода за школство, Зорицом Котри, представником Испитног центра, Гојком Јеловцем и представником Центра за стручно образовање Зором Богићевић. Тема је била неспоразум око Екстерног матурског испита.

8.11.2010 године представник Војске Црне Горе одржао је промотивно предавање о Војсци Црне Горе и перспективама.

10.11.2010 године у ресторану Гимназије одржан је коктел који је приредио професор Асим Кухиња поводом магистратуре.

Од 11. до 13. новембра у Мојковцу одржан је семинар на тему: рад са одраслим. Семинару из Гимназије присуствовали су: Милојка Ненадић Црногорац, Сања Голубовић, Весна Кастратовић, Љиљана Бајчетић, Емира Хамзић и Росанда Терзић.

Програм прославе Дана школе:

12.11.2010. г. промоција друге збирке поезије ученика IV$_2$, Немање Драгаша у Свечаној сали.

17.11.2010. г. предавање преко разгласа посвећено Дану школе.

17.11.2010. г. премијера позоришне представе "Народни посланик" од Нушића, коју су извели наши ученици уз помоћ професорице Бојане Грујић.

18. новембра подијељен је 11. број "Гласа Гимназије" и одржана су спортска такмичења у рукомету, одбојци, кошарци и малом фудбалу у спортској хали "Ада" између Гимназије и ССШ. Истог дана у Дому војске Црне Горе одржан је рок-концерт наших група Ендефект и Мегаполис за ученике ове двије школе.

18. новембар је Дан школе.

11. новембра у Свечаној сали Гимназије одржано је књижевно вече Рајка Палибрка - промоција књиге "Јутарња прича".

Од 23. до 26. 11. 2010. године Европски центар за учење модерних језика, у оквиру активности Савјета Европе, је организовао радионице у Грацу у Аустрији. Тема је била "Уклапање испита из страних језика у заједнички европски оквир". Радило се интензивно и непрекидно на енглеском језику. Семинару је присуствовао по један представник из 33 земље Европе, као и два посматрача из Канаде. Овом семинару је присуствовала проф. енглеског језика и књижевности Невена Томић.

30.11. 2010. године одржана је конститутивна сједница новог Школског одбора. Чланови школског одбора су: Љиљана Бајчетић, професор историје, Миомир Дамјановић, пензионисани геолог (испред родитеља), чланови испред Министарства просвјете и науке др Илхан Турсумовић, неуропсихијатар, др Филип Вуковић, предсједник Општине, Жарко Драгашевић, дипл. економиста. За предсједника је изабрана проф. Љиљана Бајчетић.

22.11.2010. године у свечаној сали Гимназије одржано је књижевно вече - Портрет писца Горана Петровића. Говорио наш бивши ђак, Гојко Божовић, књижевни критичар.

03.12.2010. године ученици трећег разреда опредјелили су се за екскурзију по Средњој Европи. Вођа екскурзије је професорица Росанда Терзић. Одабрана је туристичка агенција "Маријан" из Пљеваља.

01.12.2010. године обиљежен је Свјетски дан борбе против сиде уз сарадњу љекара Дома здравља, наших ученика и професора.

6.12.2010. године Хипо-Алпе Адриа банка је свечано уручила поклон гимназији 3*20=60 књига нобеловаца. Свечаност су пратиле локалне медијске куће.

15.12.2010. године одржано је књижевно вече посвећено стогодишњици рођења писца Меше Селимовића. О писцу, као и исјечке из његових дјела и ТВ интервјуа, читали су ученици ИВ-2 одјељења. Организатор књижевне вечери је професорица Невенка Јеловац.

4.12.2010. године одржана је сједница Школског одбора на којој је усвојен Правилник о организацији и систематизацији радних мјеста ЈУ Гимназије "Танасије Пејатовић" и Статута, затим одлука о расписивању конкурса за избор директора Гимназије и именовање комисије за попис основних средстава и ситног инвентара.

27.12.2010. године одржана је сједница Наставничког вијећа у вези с припремом пробног Матурског испита из Матерњег језика и књижевности и математике или првог страног језика.

29.12.2010. године Гимназија је добила 16 рачунара од НР Кине. Народна Република Кина је посредством Министарства за информационо друштво и Министарство просвјете и науке донирало нашој школи 16 рачунара.

31.12.2010. године завршен је други класификациони период (прво полугодиште).

4.01.2011. године одржана су сједнице Одјељењских вијећа и Наставничко вијеће.

5.01.2011. године саопштен је успјех и владање ученика на крају првог полугођа.

5.01.2011. године одржан је семинар о инклузивној настави по програму Професионали развој наставника на нивоу школе. Семинаром је руководила Милојка-Црногорац Ненадић а водила га је Светлана Дујовић, директорица ЈУ "Зрачак наде".

За вријеме зимског распуста 13 професора било је на обуци за тест-администраторе у Испитном центру: Мунира Дешевић, Весна Кастратовић, Љиљана Раневски, Тања Драгашевић, Наташа Цмиљанић, Љиљана Бајчетић, Бисера Булут, Милијана Вучинић Драгашевић, Јелена Вуковић, Драгана Јашовић, Елвира Храстовина, Асим Кухиња и Росанда Терзић.

26.јануара 2011. године одржана је сједница Наставничког вијећа на којој је анализиран успјех и владање на крају првог полугодишта и припреме за организовање пробне матуре за ученике четвртог газреда.

Пробна матура састојала се из матерњег језика и књижевности, математике и првог страног језика (енглески, руски и француски). Испити су одржани 3., 4. и 5. фебруара.

Невладино удружење "Бонум"-Пљевља расписало је конкурс са темом "Дрога је зло-ја нећу то!" Ученици II$_1$ Миљана Јањушевић освојила је прво мјесто и добила новчану награду. Додјела награда извршена је 10-ог фебруара.

11. фебруара одржана је сједница Наставничког вијећа, гдје је анализиран рад актива, Парламента ученика и друге активности везане за наредни период.

23. фебруара одржана је сједница Наставничког вијећа, на којој је утврђена школска листа обавезних изборних предмета за 2011/12. школску годину.

25. фебруара одржана је сједница Савјета родитеља. На сједници изнесене су актуелне ствари у школи, успјех, владање, школска листа обавезних изборних предмета и др.

26. фебруара (субота) одржано је школско такмичење из математике, физике, хемије, биологије, страних језика (руски, енглески, француски), историје, географије и информатике.

28. фебруара одржана је сједница Школског одбора. На сједници је усвојен годишњи обрачун за 2010. годину и дат извјештај о основним средствима и сталног инвентара. Дат је прегледан успјех и владање на крају И полугодишта 2010/2011. године. Усвојена је школска листа обавезних изборних предмета за 2011/2012. школску годину.

1. 02. 2011. године стигло је рјешење о избору директора гимназије за период од четири године. Изабран је досадашњи директор, професор математике Драган Зуковић.

1. марта у Подгорици директор школе присуствовао је састанку у Испитном центру. Извршена је анализа пилот матурског испита и утврђењу датума за матурски испит.

3. марта била је додјела диплома и награда са школског такмичења. Укупно је учествовало 119 ученика или око 20% укупног броја ученика у школи. Додијељено је 56 доплома и награда а за 19 ментора признања. Резултати са школског такмичења по предметима (побједници):

Биологија

I разред: Ђачић Марија (100 поена-ментор Весна Кастратовић); Кнежевић Божо (94 - ментор Тања Драгашевић); Казазовић Амра (92-ментор Тања Драгашевић).

II разред: Свркота З. Тамара (84-ментор Тања Драгашевић); Куртиш Амра (76- Тања Драгашевић); Ђачић Никола (73-ментор Тања Драгашевић).

III разред: Кечина Стефан (98-ментор Весна Кастратовић); Вуковић Јакша (83-ментор Весна Кастратовић); Старовлах Иван (69- ментор Весна Кастратовић).

IV разред: Драгаш Немања (85- ментор Весна Кастратовић);

Хемија

I разред: Дробњак Јелена (80-ментор Мунира Дешевић); Минић Радана (80-ментор Мунира Дешевић); Кечина Жељка (75-ментор Мунира Дешевић).

II разред: Живковић Милана (90-ментор Росанда Терзић); Булут Саид (88-ментор Росанда Терзић); Соковић Тијана (65-ментор Росанда Терзић).

III разред: Кнежевић Бојана (88- ментор Мунира Дешевић); Цуверовић Анета (67- ментор Росанда Терзић); Миличић Василије (56- ментор Росанда Терзић).

IV разред: Војиновић Бранка (78-ментор Дешевић Мунира); Дајевић Аника (75-ментор Дешевић Мунира).

Физика

I разред: Ментовић Слободан (100-ментор Мићун Свркота); Петрић Данко (100-ментор Мићун Свркота).

III разред: Петрић Марко (100- ментор Мићун Свркота), Потпара Никола(100-ментор Мићун Свркота).

Енглески језик и књижевност

I разред: Јанковић Павле (79-ментор Невена Томић); Шаранчић Андријана (76-ментор Невена Томић); Пајевић Златко (67,5- ментор Невена Томић).

II разред: Тошић Јована (87-ментор Јелена Вуковић); Мишовић Маријана (78,5-ментор Јелена Вуковић); Османкадић Маида (78- ментор Јелена Вуковић).

III разред: Томић Ирина (96-ментор Невена Томић); Потпара Никола (92- ментор Невена Томић); Аничић Саво (87-ментор Невена Томић).

IV разред: Кнежевић Марко (94-ментор Сања Голубовић); Хаџиосмановић Вирна (87-ментор Драгана Јашовић); Ђачић Никола (84- ментор Драгана Јашовић).

Руски језик и књижевност

I разред: Шљукић Марина (85,5-ментор Наташа Цмиљанић).

II разред: Јањушевић Миљана (78-ментор Наташа Цмиљанић); Томић Тијана (76,5- ментор Наташа Цмиљанић); Дробњак Ивана (55- ментор Наташа Цмиљанић).

III разред: Пејовић Душица (68,5- ментор Наташа Цмиљанић); Ђондовић Ивана (67,5- ментор Наташа Цмиљанић).

IV разред: Јањушевић Марија (58-ментор Јадранка Јестровић).

Математика

I разред: Табаш Никола (88-ментор Драган Зуковић).

II разред: Гогић Тамара (77-ментор Вучинић-Драгашевић Милијана).

III разред: Миличић Василије (51-ментор Радоман Миличић).

IV разред: Бељкаш Никола (100 - ментор Игор Пурић).

Историја

II разред: Боровић Лука (89-ментор Љиљана Бајчетић); Палибрк Луција (89-ментор Љиљана Бајчетић); Тешовић Јована (68- ментор Љиљана Бајчетић); Кривачевић Предраг (68- ментор Љиљана Бајчетић).

IV разред: Чепић Љубо (89- ментор Љиљана Бајчетић); Анђелић Стефан (79-ментор Љиљана Бајчетић); Драгаш Дијана (72,5- ментор Љиљана Бајчетић).

На државном такмичењу, које организује Испитни центар, школу ће представљати 11 ученика, а то су: Драгаш Немања (биологија), Војиновић Бранка, Дајевић Аника (хемија), Бељкаш Никола (математика), Кнежевић Марко, Томић Ирина и Петрић Марко (енглески језика), Петрић Марко, Потпара Никола (физика), Чепић Љубо и Анђелић Стефан (историја). Црногорски средњошколци по први пут су добили стипендије са Британске елитне школе. Из Црне Горе добитници су 4 ученика другог разреда. Међу тим добитницима је и ученик другог разреда Ђачић Никола из наше Гимназије. Стипендије је уручио Министар просвјете и спорта Славољуб Стијеповић 7. марта 2011. године. Вриједност стипендије је око 30.000 еура.

21.03.2011. године на сједници Наставничког вијећа изабрана је ученица ИИ3, Марковић Милица за стипендије Уједињених свјетских колеџа.

25.03.2011. године одржане су сједнице Одјељењских вијећа и сједница Наставничког вијећа поводом завршетка трећег класификационог периода. Прољећни распуст је од 25.03. до 04.04.2011 године.

7. 04. 2011. године одржана је сједница Наставничког вијећа, на којој је анализиран успјех ученика на крају ИИИ класификационог периода, као и питања организовања и спровођења Матурског испита школске 2010/2011. г. На државном такмичењу које је организовао Испитни центар ученици су постигли добре резултате, а међу њима најбољи су: из физике, друго мјесто Петрић Марко 62 бода, ментор професор Мићун Свркота, из историје, друго мјесто Чепић Љубо 80 бодова, ментор професорица Љиљана Бајчетић. Такмичење је одржано у Подгорици 19. 03. 2011. године у организацији Испитног центра.

Поводом дана Франкофоније ученици Гимназије освојили су награде: Делић Алдина, Цвијетић Милица, Суљевић Азра, Петрић Марко, Пејатовић марко, Пејатовић Мирко, Шантић Арабела и Ћосовић Јелена. Ментори ових ученика су професорице фрнцуског језика: Хамзић Емира, Зечевић Драгиња и Дркић Адела. Такмичење је одржано 19. 03. 2011. године, а награде уручене 26. 03. 2011. године у Гимназији "Слободан Шкеровић" у Подгорици.

9. 4. 2011. године (субота) Менса Црне Горе у сарадњи са Општином Пљевља организовала је тестирање базичне интелигенције у Пљевљима. Тестирање је обављено у Гимназији (Свечана сала). Из Гимназије се пријавило 80 ученика, првих 25 финансирала је Општина Пљевља.

26. 3. 2011. г. 50 ученика посјетило је Сајам туризма у Будви и Музеј у Котору. Вођа пута био је професор географије Асим Кухиња.

16. 4. 2011. Одржан је екстерни дио матурског испита за школску 2010/11. годину из Матерњег језика и књижевности односно Црногорског језика.

Поводом Недјеље државног архива, одјељење архива у Пљевљима посјетили су ученици Гимназије са помоћником директора, Хајрудином Кујунџићем. Посјета је уприличена 19. априла 2011. године.

19. 3. 2011. г. одржано је Државно такмичење из природних наука, математике, историје и страних језика. Из Гимназије учествовало је 10 ученика четвртог и трећег разреда. Најбоље резултате постигли су: Петрић Марко ИИИ разред из физике- друго мјесто-ментор Мићун Свркота, Чепић Љубо IV разред-друго мјесто из историје-ментор Љиљана Бајчетић.

21.4.2011 године обиљежен је Свјетски дан књиге, програм припремила у библиотеци професорица Миланка Чепић.

27.4.2011 године Гимназију је посјетила шефица Одјељења за медије и културу Схеллц А. Сеавер из Америчке амбасаде. Разговарала је са ученицима II$_4$ код професорице енглеског језика Јелене Вуковић.

28. 4. 2011 године одржано је школско такмичење рецитатора које је организовала професорица Невенка Јеловац. Учествовали су ученици: Божо Кнежевић, Граница Ковачевић, Снежана Лучић, Олгица Перуничић, Алекса Чепић, Марко Пејатовић, Мирко Пејатовић, Снежана Пурић, Бојана Кнежевић, Кристина Бјековић, Немања Драгаш, Вирна Хаџиосмановић, Џенан Алић, Милош Бујишић и Младен Цупара. Жири су сачињавале: професорица Емира Хамзић, професорица Наташа Цмиљанић и ученица IV разреда Марија Јањушевић. Побједници су: I мјесто-Мирко Пејатовић, II мјесто-Немања Драгаш и III мјесто-Вирна Хаџиосмановић.

7.05.2011 године одржана је Олимпијада знања 2011. године у Подгорици, коју организује Црногорска академија наука и умјетности и Ректорат универзитета Црне Горе, Природно-математички факултет, Друштво математичара и физичара Црне Горе. На овом такмичењу учествовало је 17 такмичара, 9 из биологије, 4 из физике и 4 из математике.

Резултати:

биологија први разред

Ђачић Марија-(93 поена)-прво мјесто, ментор Весна Кастратовић, Кнежевић Божо (88 поена)-друго мјесто, ментор Тања Драгашевић, Казазовић Амра-(82 поена)-треће мјесто, ментор Тања Драгашевић.

биологија трећи разред

Кечина Стефан (84 поена)-друго мјесто, ментор Весна Кастратовић.

физика први разред

Петрић Данко-прво мјесто(90 поена), ментор Мићун Свркота.

Физика, трећи разред

Петрић Марко-(82 поена)- прво мјесто, ментор Мићун Свркота, Потпара Никола (81 поен)- прво мјесто, ментор Мићун Свркота.

математика

Табаш Никола - треће мјесто, први разред, ментор Јованка Брашанац, Бељкаш Никола, четврти разред-треће мјесто, ментор Игор Пурић, Миличић Василије- трећи разред- признање, ментор Радоман Миличић. Дакле, на Олимпијади знања 2011 освојена су 4 прва мјеста, 3 друга мјеста и 2 трећа мјеста. Петрић Марко је у репрезентацији Црне Горе за физику и учествоваће на Олимпијади из физике која ће се одржати од 10 до 18. јуна 2011. год. на Тајланду.

9.05.2011. године добили смо обавијештење да је Милица Марковић ученица другог разреда добилла стипендије Уједињених свјетских колеџа за школску 2011-2013. годину у Мостару.

13.05.2011. године одржано је Општинско такмичење у првој помоћи. Из Гимназије учествовале су три екипе и освојиле сва три мјеста у категорији омладинаца. Ментор екипа била је професорица Весна Кастратовић. Прва екипа ће учествовати на Државном такмичењу које ће се одржати у Сутомору. Екипа која је освојила прво мјесто: Тешовић Кристина, Потпара Марија, Струјић Ерна, Тешовић Јована, Марковић Милица и Лучић Снежана.

20. маја изведен је једнодневни излет са спортским садржајима, а истовремено је завршена наставна година за ученике четвртог разреда.

Од 21. маја до 28. маја изведена је екскурзија ученика трећег разреда по средњој Европи (Будимпешта, Братислава, Праг и Беч). Са ученицима (123) путовале су и одјељењске старјешине: Росанда Терзић (вођа пута), Мићун Свркота, Витомир Кнежевић, Даринка Дуковић, Мервана Манојловић, директор Драган Зуковић и љекарка Драгана Голубовић. Туристичка агенција Марко-турс одлично је извеле екскурзију.

1. јуна одржан је екстерни матурски испит из првог страног језика (Е,Ф,Р).

2. јуна одржан је екстерни матурски испит из математике.

9. јуна у Свечаној сали Гимназије уручене су дипломе "Луча". Укупно диплома "Луча" било је 33. Тринаест за одличан успјех из свих наставних предмета и примјерно владање у току школовања, као и 20 за општи одличан успјех и примјерно владање. Директор је уручио Луче и књиге "Роман о Толстоју" од Владимира Федорофског. У име предсједника Општине др Филипа Вуковића, добитнике је поздравио потпредсједник Милко Чоловић и уручио им "Историју Пљеваља". Програм су припремиле професорице Јадранка Јестровић и Емира Хамзић.

10, 11. и 12. јуна одржани су Матурски испити-интерно из изборних предмета.

Од 13. до 17. јуна одвијао се упис ученика у први разред гимназије. Примљено је 130, а јавило се знатно више.

6.ј уна одржано је Матурско вече у хотелу "Пљевља".

15. јуна 2011. године одржане су сједнице Одјељењских вијећа I, II и III разреда и Наставничког вијећа.

16. јуна одржана је сједница Испитног одбора на којој је утврђен успјех на матурском испиту- интерни дио.

17. јуна извршена је подјела свједочанстава за ученика првог, другог и трећег разреда

18. и 19. јуна професори су имали излет преко Златибора у Врњачку Бању.

21. јуна свечено су уручене дипломе о положеном Матурском испиту

23. јуна у Основној школи "Ристан Павловић" одржан је семинар за црногорски језик и књижевност. Семинару су присуствовали професори који су предавали матерњи језик. Професори који су присуствовали семинару су: Миодраг Човић, Миланка Чепић, Чедо Терзић, Бојана Грујић и Невенка Јеловац. Семинару је присуствовао и директор школе Драган Зуковић. Сви који су присуствовали семинару добили су сертификат

19. јуна одржана је сједница Наставничког вијећа на којој је извршена подијела часова за 2011/12. школску годину и одређена одјељењска старјешинства.

08. августа пријављивање поправних испита на матурском испиту из изборних предмета.

09. август у 11,00 часова матурски испит (екстерни) из матерњег језика и књижевности

10. август у 11,00 часова матурски испит (екстерни) из математике.

11. август у 11,00 часова матурски испит (екстерни) из енглеског језика

12. август матурски испит од 8,00 часова из изборних предмета

18. и 19. август пријављивање поправних испита за редовне ученике.

20. август писмени задаци на поправним испитима.

22. и 23. август усмени испити на поправним испитима за редовне ученике.

24. и 25. август упис ученика у 1, 2,3 и 4 разред.

26. август (петак) сједница Наставничког вијећа на којој је детаљно анализиран успјех и владање ученика у школској 2011/11. години и припреме за почетак нове школске 2011/12. године

Ученици Вемић Матија и Драгаш Немања положили су матурски испит са 5,00

Директор,
Драган Зуковић

Професори Гимназије четрдесетих година

Данашњи изглед Гимназије

ЛУЧА ДУХА КРОЗ ГЕНЕРАЦИЈЕ

Генерација матураната Гимназије 1967/68. године

Генерација матураната Гимназије 1975/76. године

У ризници слојевитих друштвених вриједности што се баштине кроз димензије времена и простора, просвјетарска зубља је неугасли свецонник ума и духа и вјечита меморија. И ништа тако као школе не обиљежава људе и вријеме, посебно оне са традицијом која се мјери деценијама и вјековима. Пљевља се ни у којој прилици не могу третирати а да се не помене пљеваљска Гимназија. Њен дух је у сваком грађанину, у памћењу оних што ту живе, али и оних што одлазе и што се враћају у завичај.

Другим ријечима Гимназија је постала застава историје пљеваљског краја коју достојанствено носе бројне генерације професора и ученика ове васпитно-образовне установе. И шта је историја осим сазнање да више видимо, свијест да овај свијет не припада само нама већ се темељи на напорима претходних генерација, а сви скупа дугујемо га потомцима. Зато је сваки јубилеј не само прилика да говоримо о садашњости, већ и веза за подсјећање на људе што су у васпитно-образовном процесу остављали дубоке трагове.

Пратећи стабилан историјски ход пљеваљске Гимназије, суочићемо се са бројним догађајима и личностима који су обиљежили вријеме. Зачета у тешким временима, суочавана са бројним недаћама, пљеваљска Гимназија разрастала је своје просвјетарско стабло и успјешно одолијевала многиим тешкоћама и престројавала се на нови колосијек сходно изазовима времна и потреба друштва. Велико бреме, често у оскудним условима, могли су да понесу само истински просвјетарски трибуни, народни учитељи, часни и неуморни прегаоци, чији ликови , неких од њих, зраче на овим страницама и остављају поруку која обавезује да се традиција чува и развија стваралачки. Заиста било би тешко издвојити са 110 година дугог списка професора и ђаке најбоље, најумније, најкреативније. Радује нас што објављивањем овог кратког фото-записа будимо сјећања на бројне ликове који ће ући у ризницу ђачких успомена.

Гријех би био не оставити истину о онима што су, вођени књигом и педагошком причом, бројним генерацијама отваралаи хоризонте нових путева у свијет науке, умјетности и стваралаштва. Надамо се да будуће генерацијие ученика неће заборавити смисао Змајевог стиха: “Још смо дужни ти одужи”.

Милорад Јокнић

Професори Гимназије на излету седамдесетих година сада већ претходног стољећа

Излет 1982. године

Настављена традиција

ШКОЛСКИ ТУРНИР У БАСКЕТУ

И ове школске године настављена је традиција одржавања школских спортских турнира. За разлику од претходних, овогодишњи турнир у баскету је одржан крајем првог полугодишта. Уз учешће екипа из готово свих одјељења, турнир ће остати упамћен по великој уједначености (није било апсолутних фаворита за највиши пласман), као и по најнеизвјеснијем финалу у историји школских турнира.

У току прве фазе навијачи су могли видјети прегршт занимљивих и неизвјесних дуела, а након њеног завршетка се у разигравање за полуфинале пласирало 8 екипа. Из овог дијела такмичења заслужено су се издвојиле 4 екипе, по 1 из сваког разреда: I-1, II-5, III-4 и IV-2. Једино је екипа IV-2 до полуфинала дошла без иједног пораза, али и поред тога побједника турнира није било лако прогнозирати.

У првом полуфиналном мечу састале су се екипе II-5 и IV-2. Дуел је био уједначен од почетка до краја, готово сво вријеме се играло кош за кош, међутим у преломним моментима екипа IV-2, којој је ово иначе било треће полуфиналне школског турнира, показала је хладнокрвност и искуство и ријешила меч у своју корист 21:19, чиме је по први пут ушла у финале школског турнира, а такође и осигурала прву гимназијску медаљу у баскету (након освојена 2 четврта мјеста на претходним турнирима). У другом полуфиналу није се постављало питање побједника. Ученици III-4 су са лакоћом и без много неизвјесности савладали противнике из I-1, којима је ипак фалило искуства да направе нешто више на турниру на ком су били и најпријатније изненађење. Побједом у другој полуфиналној утакмици III-4 је заказало нови дуел, и то финални, са екипом IV-2. Ове двије екипе су се на претходном турниру састале у полуфиналу када је тадашње II-4 нанијело болан пораз одјељењу III-2.

Финалном окршају претходио је меч за треће мјесто између одјељења I-1 и II-5. Претходни меч истих ривала у другој фази завршен је побједом првака, међутим у овом мечу ствари су се одвијале другачије и екипа II-5 је извојевала побједу и самим тим освојила бронзану медаљу на овом турниру.

Финални меч овогодишњег турнира у баскету између III-4 и IV-2 је прича за себе. Тог дана је одигран најнеизвјеснији дуел не само у историји финала, већ у цјелокупној историји школских баскет турнира. Почело је веома лоше за матуранте, ученици трећег разреда су повели 4:0, али су се њихове старије колеге брзо консолидовале, сјајном игром изједначиле резултат и од тог момента предност било које екипе није износила више од поен-два, што довољно говори о уједначености ривала. Одличном игром у одбрани и сјајним шутем са дистанце, ученици IV-2 долазе до предности од 20:19, али ривали брзо постижу поен, стижу до резултата 20:20, и тада почиње игра живаца. Одјељење III-2 је при резултату 25:24 имало и слободно бацање за побједу на турниру, али оно није искориштено, док су матуранти у том периоду игре погодили сва слободна бацања и уз сјајну игру у одбрани, дошли до напада за побједу при резултату 34:33. Поменути напад је, упркос одличној одбрани III-4, завршен изванредним поеном и меч је окончан резултатом 35:33, уз велико славље навијача одјељења IV-2, чија сјајна екипа у саставу Никола Бељкаш, Касим Бајровић, Младен Цупара, Лука Голубовић и Павле Ђондовић у свом посљедњем учешћу на турниру осваја златну медаљу, и то без изгубљеног меча (скор 9-0).

Побједничка екипа одјељења IV-2

Турнир је од почетка до краја пратио велики број ученика, па је самим тим током читавог турнира владала изванредна спортска атмосфера. Мечеве су одсудили Огњен Јанковић, Касим Бајровић и двије године млађи Лука Лацмановић. Наравно, на крају треба захвалити и професору Данку Деспотовићу, без чије помоћи и ангажовања турнир не би био ни одржан.

Никола Бељкаш

ЖЕНСКИ ФУДБАЛ

Два часа недељно нису довољна за веће физичке активности, па се због тога одржава такмичење у разним видовима спорта.

Такмичење је последњих година захваљујући професорима али и заинтересованим ученицима постало веома популарно. Још од 1998. год. Гимназија има женску екипу у малом фудбалу.

Такмичење је почело 13. 5. 2011. Играле су се утакмице на нивоу школе . У овом такмичењу учествовале су екипе I, II, III и IV разреда. Прва три мјеста освојила су одјељења I -3 , III-1 и II-4. Екипа II-4 била је у дуелу са III-5 и обиљежила 3. мјесто резултатом 3:0. Финална утакмица је одиграна између одјељења I-3 и III-1, које је било фаворит, али екипа I-3 је показала да ће бити велики залогај за противнике у наредном такмичењу пошто је ову утакмицу добила резултатом 2:1. Екипа III-1 је заузела 2. мјесто, а првопласирани и носиоци златње медаље I-3 наступили су у саставу: Невена Драгаш, Ана Лечић, Јована Јечменица, Гордана Спајић, Татјана Ђуровић и Јована Палибрк.

Нажалост, екипа није могла да оде на регионално такмичење које је одржано у Бару, због термина који нашој школи нису одговарали. Надамо се да ће се слиједеће године наћи неко решење за овај проблем и д а ће екипа отићи на такмичење гдје сигурно неће бити лак противник.

Тања и Вања Шљукић, IV-1

ПОНОВО ЗЛАТО!!!

Један од најпопуларнијих спортова данашњице, кошарка, није заобишла ни гимназију "Танасије Пејатовић". Наиме, у првом полугођу школске 2010/2011. године одржан је традиционални турнир у баскету за ученице гимназије. Интересеовање ученица за овај турнир је још мало, јер постоје они који не вјерују довољно у своје способности и квалитет.

Учешће на турниру узело је 10 екипа. Најбоље четири екипе које су стигле до финала биле су екипе одјељења: III-1, VI-1(Ања Стијеповић, Марта Кочало, Ивана Капетановић, Андријана Струјић), I-2(Софија Соковић, Бојана Шљукић, Катарина Ђондовић и....) и I-1(Ана Драшковић, Снежана Пурић, Бојана Лонцовић....). Полуфиналне утакмице одиграле су се између III-1 и I-1 и између IV-1 и I-2 одјељења. У финалној утакмици која је одиграна 28.12. 2010. снаге су одмијериле ученице III-1 и IV-1 одјељења, побиједу је однијела екипа III-1 у саставу: Тања Шљукић, Ивана Лазаревић, Бојана Потпарић и Вања Шљукић. Треће мјесто освојила је екипа I-2. Екипа IV-1 већ трећу годину за редом осваја турнир без пораза.

Утакмице су судили: Лука Лацмановић, Никола Дебељевић, Огњен Јанковић и Касим Бајровић уз помоћ професора физичког васпитања Данка Деспотовића.

Турнир је протекао у фер и коректној игри. Надамо се да ће слиједећих година интересовање бити веће.

Тања Шљукић, IV-1

ОПЕТ ПОБЈЕДНИЦИ

У другом полугођу школске 2010/11. год. одржан је турнир у одбојци за ученике гимназије "Танасије Пејатовић". Овај турнир је привукао велику пажњу публике. Учествовали су скоро сви разреди. Такмичење је специфично по томе што су екипе биле мјешовите (дјечаци и дјевојчице). На самом почетку свака екипа је одиграла по четири утакмице. Најбоље екипе пролазиле су даље. У финалу, трећи пут заредом било је одјељење III-3. За противнике су имали уценике III-1, док су се за треће мјесто борили уценици II-4 и I-1. Василије Миличић, Душица Пуповић, Срђан Струњаш, Николина Грујичић, Радивоје Војиновић, Давид Табаш и Азра Суљовић, уценици III-3 и овог пута су освојили злато, док је треће мјесто припало екипи I-1.

Овај турнир је дио специфичне атмосфере у нашој школи, па због тога треба похвалити професоре физичког васпитања Данка Деспотовића и Мервану Манојловић који су успјешно огранизовали ово такмичење.

Душица Пуповић, IV-3

МАЛИ ФУДБАЛ

Да је мали фудбал најатрактивнији вид спорта показао је школски турнир. Пријавило се 14 екипа које су биле распоређене по групама.У полуфиналу су се састале 4 најбоље екипе : IV-2 : III-3, III-1:III-2 .У првом полуфиналу боља је била екипа III-3 која је побиједила резултатом 4:0, док је у другој полуфиналној утакмици карту за финале изборило III-1 које је славило резултатом 2:0. Финална утакмица је била као шлаг на торту. Чар финала је красила многобројна публика. III-1 и III-3 су водиле тешку роововску битку до самог краја.Утакмица је отворена голом Потпарића са пола терена. Повисио је Матановић на 2:0. Неизвјесност мечу вратио је Табаш који је са 2 поготка анулирао предност III-1. Нову предност за III-1 донио је Матановић ефектним поготком, да би само неколико минута касније изједначио Аранитовић. Резултат 3 : 3. У извођењу пенала било је боље III-1 и славило са 3:2. Побједничка екипа наступила је у следећем саставу : Чоловић Милан (капитен), Потпарић Александар, Матановић Брајан, Јоксовић Лука, Ковачевић Растко и Мијатовић Никола .

Играчем турнира проглашен је Брајан Матановић, док је титулу најбољег стријелца понио Давид Табаш, а најбољи голман је био Василије Миличић.

Мечеве су судили Емир Кулоглија и Амир Шуловић уз помоћ професора физичког васпитања. Турнир је протекао у фер коректној игри.

Брајан Матановић, IV-1

Глас Гимназије новембар 2011.

Издавач
Гимназија
"Танасије Пејатовић"
Пљевља

За издавача
Драган Зуковић, директор

Уредници
Јадранка Јестровић,
Емира Хамзић

Редакција
Јадранка Јестровић,
Емира Хамзић, Милорад Јокнић, Љиљана Бајчетић, Асим Кухиња, Миомир Дамјановић Дами, Јакша Вуковић, Арабела Шантић,Татјана Ђуровић, Тамара Пејовић, Ђурђина Баиловић, Мирко Пејатовић, Марко Пејатовић, Никола Топаловић, Божидар Чабаркапа, Ирина Томић, Вања Шљукић и Тања Шљукић

Технички уредник
Милорад Јокнић

Компјутерски слог
Мирка Попадић

Припрема за штампу
Раде Кнежевић

Тираж
1000 примјерака

Штампа
"Графокартон"
Пријепоље